

Fénysugarak

2019. 1. félév

segítség a Biblia naponkénti
tanulmányozásához

A kiadásért felel: a Bethánia CE Szövetség Iratmissziója
Nyomtatta: O. A. Invest Kft.

2019. év jeligéje:

„Keresd a békességet, és kövesd azt!”

(Zsolt 34,15; Károli)

„Keresd a békességet, és kövesd azt!” (Zsolt 34,15; Károli)

A 34. zsoltár Dávid zsoltára, aki különös helyzetben van, de mégis tanítóként fordul olvasóihoz, fiainak szólítja őket. Hívogatja őket, kínálja nekik a bölcsességet, amelyből az Istenfélelem születik. Ki szereti az életet? Természetesen: mindenki.

Prófétai tanítás, a rossz kerülése és a jó cselekvése, amelyhez kettős ígéret kapcsolódik:

Az Örökkévaló „orcája” a gonoszok ellen fordul. Büntetésük a halál után is tart.

Az Örökkévaló „szeme” és „füle” viszont az igazakra figyel, látja sorsukat, meghallgatja imádságukat. A szenvedésben is közel van híveihez és minden bajban tud segíteni. Ő megőrzi az istenfélőket. A gonoszoknak bűnhődniük kell az igazak ellen elkövetett vétkeik miatt is.

Ez év elején jó tudatosítani magunkban, nem kaptunk ígéretet arra, hogy nem lesznek életünkben nyomorúságok. Az életutunk szüntelen döntések között fog haladni a jó és a rossz között. A békesség és a békétlenség állandó kísérőnk. Az örökkévaló Isten nem csak tanácsot ad, hanem Szentlelke által segítségünkre lesz a döntésekben, ebben az évben is.

Ha készek vagyunk dönteni a rosszra való kísértés ellen, ha ellene állunk a békétlenségnek és nem nyugszunk bele, míg meg nem találtuk az igazi békességet, akkor életünket a 2019. évben lelki gazdagságok, megtapasztalások és az Örökkévaló áldása fogja kísérni.

Gyurkó József

1. hét

„És látta őket, amint vesződnek az evezéssel, mert a szél szembe fújt velük.” (Mk 6,48)

Nagyon megértem a tanítványokat, amint “vesződtek az evezéssel” és úgy érezték, hogy hiábavaló munkát végeznek, szinte egyhelyben vannak. Közben besötétedik és magukra vannak hagyva. – Nem egyszer megéltem ezt a helyzetet. – Még hozzá nem is tehettek róla, hiszen Mesterük küldte őket ebbe a helyzetbe. Gondoljuk át magunkra vonatkoztatva ezt az állapotot!

Mostanában gyakran érzem, hogy én is ilyen helyzetben vagyok, sőt azt gondolom, hogy közösségünk is ilyen állapotban van. Igen, a “szél most is erősen szembe fúj”. És bizonyára így lesz ez ezután is ebben az évben. De jó arra gondolni, hogy ezt az Úr Jézus tudatosan rendezte így, és szemeivel követi az én/te/mi utunkat is. Mit lehet és kell is ilyenkor tenni? Csak egyet lehet: engedelmesen továbbvezetni! Ha ezt tesszük csodákat fogunk átélni ebben az új esztendőben, és megtapasztaljuk azt, amikor az Úr Jézus “beszáll a hajónkba”, minden baj, életveszély is elmúlik, és mi csak nagy örömmel, csodálva imádni fogjuk Őt.

Miklóssy József

„Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla, és az ember fia, hogy gondod van rá.” (5. v.)

Előre megnéztem kalauzunknak az év elején elének adott igéit és láttam, hogy Bibliánk legelső részeiről lesz szó. Úgy gondolom, hogy ennek nagyszerű bevezetője Dávidnak ez a zsoltára.

A zsoltáríró körültekint ebben a világban, és magasztalja annak Teremtőjét, mert csodálatos ez az alkotás, és nagyszerű az a rend, amely benne uralkodik. Hát, nem ébred fel a mi szívünkben is ez a csodálat és magasztalás?

A világmindenség hatalmas méreteihez, annak csodálatos erőforrásaihoz, működési rendjéhez hasonlítva merült fel benne, hogy „Micsoda az ember...? Bizony érthetetlen, hogy ennek a picike teremtménynek, milyen hatalmat, fontos szerepet adott a Teremtő. Földi viszonylatokban: „Úrrá tetted őt kezed munkáin, mindent a lába alá vetettél.” Még inkább csodálhatjuk Istennek szerető viszonyulását az emberhez, ha látjuk, hogy Teremtőjének „ellenfelévé” sőt „ellenségévé” lett. Mi már tudjuk, hogy egy az emberfiak közül Emberfiaként eljött e földre, hogy a Teremtő ellenségeinek bűneit átvállalva bűnbocsánatot, békességet és örök életet adjon minden lázadónak, aki megtér hozzá.

Ajánlott igeszakasz: Róm 1,18–25; Mt 18,11–14

*„Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet. ...Isten
Lelke lebegett a vizek felett. Akkor ezt mondta Isten:
Legyen világosság! És lett világosság” (1–3. v.)*

A rész címe: „A világ teremtése” Nagyhangú, 'mindent tudó' emberek úgy beszélnek erről, mint valami mindennapi, egyszerű ügyről, nem érezve át, milyen hatalmas titkokról van itt szó. Itt minden szónak óriási hordereje van. Az világos az első mondatból, hogy ezt az egész hatalmas mindenséget Isten teremtette. Ebben benne van, hogy megtervezte, és azt szépen a maga sorrendjében meg is valósította. Amikor azt olvassuk, hogy „Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet”, akkor azt kell értenünk alatta, hogy megteremtette az anyag világát, élettelen pusztát „tárgyait”. A „Legyen világosság!” isteni szavai pedig megindították az Isten szellemi energiáit a megteremtett anyag felé, hogy megváltoztassák ezeket.

A Biblia ihletője a mi földközppontú érdeklődésünket és az egyszerű ember értelmi felfogó képességét vette figyelembe, amikor igazságait néhány szóban rögzítette. A teremtés első két szakaszában együtt láthatjuk az élet megteremtésének és fenntartásának feltételeit: Isten szava, Szentlelke. Ennek fizikai megjelenítői a víz és világosság. Lelki életünknek is ezek a feltételei.

Ajánlott igeszakasz: Jn 1,1–13; Zsid 11,3

„Majd ezt mondta Isten: Legyenek világító testek az ég boltozatán, hogy elválasszák a nappalt az éjszakától,... hogy világítsanak a földre. És úgy történt.” (14–15. v.)

Zavaró számunkra, hogy már a teremtés leírásának elején van világosság, mert azt mondja Isten: „Legyen világosság! És lett világosság.” És most később olvasunk a fizikai világító testek, a világegyetem fényt adó égitestjeinek megteremtéséről.

A Bibliában ez a szó, hogy világosság több, mint 140-szer fordul elő, és túlnyomóan nem a nap világosságaként, hanem mint az Úr Isten világossága. Ahol Ő megjelenik, ott emberi szem által el nem viselhető világosság ragyog. Több helyen ez a világosság úgy van jellemezve, hogy a nap fényességét meghaladó világosság. Isten a teremtéskor „saját világosságát” osztja meg a mindenséggel, hogy ezután egyes központi égitestek fizikai „fény- és melegforrások” legyenek. Isten világossága és az élet megjelenése szorosan összefüggnek. Ez a világosság megszűnteti a sötétséget, és életet teremt.

Isten világossága szellemi életünkben is elúzi a sötétséget és isteni természetű új életet teremt. A mi világosságunk az Úr Jézus Krisztus, *„aki eltörölte a halált és világosságra hozta az életet és a halhatatlanságot az evangélium által”* (2Tim 1,10).

„Akkor ezt mondta Isten: Teremtsünk embert a magunk képére és hasonlatosságára.” (26a. v.)

A világ teremtése történetének bezáró szakasza: az ember teremtése. Itt még csak a pusztá tényről olvasunk, és arról, hogy Isten az embert a maga képére és hasonlatosságára teremtette, és párban, férfiként és asszonyként, azaz a szaporodás lehetőségével teremtette és meg is áldotta őket.

Itt megjelenik egy többesszám 1. személyben elhangzó felszólítás: „Teremtsünk...” Ez – hitem szerint – nem véletlen, nem is uralkodói többesszám, hanem az Isten lényegét fejezi ki, aki magát a Szentháromság egységében mutatja be: Atya, Fiú és Szentlélek. Az Isten Lelkéről olvastunk már előbb is, és olvashatunk még többször az Ószövetségben, de a Fiúról ebben a szövetségben csak, mint ígéretről olvasunk, aki emberként is meg fog jelenni. (Pl. 1Móz 22,18; Ézs 9,6) Mint a teremtésben résztvevő szellemi személy jelenik meg a Péld. könyvében: *„Örök időktől fogva fölmentje vagyok, ősidőktől, a föld kezdetétől fogva”* (8,23). *„...mellette voltam, mint kézműves,...”* (8,30a). Az Újszövetség kijelentése, hogy Isten Fia, aki mindennek előtte született, majd megváltásunkra e földre is lejött, meghalt és feltámadott, ezután visszament az Atyához, de mint Királyunk visszajön, hogy helyreállítson mindent.

„...megformálta az Úr Isten az embert a föld porából, és élet leheletét lehelte az orrába. Így lett az ember élő lélekke. ...az embert az Éden kertjébe helyezte, hogy művelje és őrizze azt.” (7., 15. v.)

A teremtéstörténet egyedül az emberpár megalkotásáról beszél részletesebben. Úgy beszél róla, ahogy a fazekas megformázza az agyagból tárgyait. És csak az ember teremtésekor mondja el, hogy hogyan adott neki életet. Az első ember „élő lélekke” lett. Nem az élet jelentette a lényegét, hanem az Isten belélehelése, az ő Lelkéből való részesedése. Ez különböztette meg minden más földi élőlénytől és tette kiváltságossá azokhoz viszonyítva. Ez tette alkalmassá arra, hogy Istennel közvetlenül kommunikálhasson. Az Éden kertjét, mint az ember kiváltságos lakóhelyét, örök otthonát, az Úr Isten elkülönítette a föld többi részéből, mert itt helyezte el a kert közepén az élet fáját, és itt volt a jó és gonosz tudásának a fája is. Az ember feladatát is meghatározta: a kert művelését és őrzését bízta rá. Minden adva volt, hogy az ember boldog, bővölködő, értelmes életet éljen. Istentől minden kérdésére választ kaphatott, és az élet fájának gyümölcseivel is élvezhette volna örök időig. Ezt veszítette el lázadásával, engedetlenségével. Lelkileg halottá vált. Örömhír: Krisztus műve, hogy a lelki halálból már most életre kelhetünk, és hamarosan a bűn által tönkretett, de újra helyreállított „Éden”-ben élhetünk Ővele új feltámadott testünkben.

2. hét

„És most így szól az ÚR... hogy Jákóbot hozzá térítsem, és Izráelt hozzá gyűjtsem... Így szólt: Kevés az, hogy szolgám légy Jákób nemzetségeinek a megépítésénél, és Izráel megmentettjeinek visszahozásánál. A népeknek is világosságul adlak, hogy szabadításom a föld végéig terjedjen!”
(Ézs 49,5-6)

A versek figyelmes elolvasása egyértelművé teszi, hogy itt egy személyről van szó, s nem Izrael nemzetéről, ahogyan azt a zsidó tanítók gondolják. Ha az eredeti nyelvet, azaz a hébert megnézzük, még a neve is fel van tüntetve ennek a személynek.

A legtöbb nyelv, ha egyes szám első személyben fejez ki egy ígét, akkor azt két szóval tudja megtenni a magyar és héber nyelvvel ellentétben (pl. angolban „my salvation” = „üdvösségem”).

A 6. vers utolsó szakaszában a „szabadításom”, más fordításban „üdvöm”, is egy szóval van kifejezve: Jesua – Jézus héber neve!

A népek, a világ világossága Jézus (Jn 8, 12), Aki úgy tud eljutni a „föld végéig”, ha „jó illata”-ként (2Kor 2,15) élek ebben a világban, s segítek tanítvánnyá tenni embereket (Mt 28,19). Isten kegyelméből élve erre törekszem naponként.

Vankó István

„Virágozzék az ő idejében az igaz és a béke teljessége...”
(7a. v.)

A Zsoltárt akkor értjük meg helyesen, ha felismerjük, hogy itt nem egy földi királynak az uralkodásáról van szó, hanem az eljövendő Messiásé, Jézus Krisztusé az Ezeréves Királyságban. Egy idilli állapot tárul a szemünk elé, egy olyan politikai kormányzásé, amelyben valamennyien szíves örömmel lennénk polgárok.

Az igazi Melkisédek, vagyis az igazság és békesség királya az Úr Jézus (vö. Zsid 7,2), Akinek békében bővülködő uralkodása időtlen (vö. Ézs 9,7).

Nagyon fontos a sorrend! Az igazságot követi a béke! „Az igazság műve békesség, és az igazság nyugalmat és biztonságot munkál mindörökké.” (Ézs 32,17) Az igazság Maga Jézus Krisztus (vö. Jn 14,6), Aki a kereszten végzett igaz váltságművéért tud békességgel megajándékozni egyéneket most, s majd az egész világot az idő teljességében.

Számunkra az Úr Jézus kereszthalálában megteremtett béke nem csak attól teljes, hogy életünk minden területére kihat, hanem attól is, hogy örök, elveszíthetetlen.

Ajánlott igeszakasz: Zsid 7.

„Nem jó az embernek egyedül lenni. Szerzek neki hozzá illő segítőtársat.” (18b. v.)

Néhány tovább gondolandó részlet ebből a nagyon gazdag ígérésből: A teremtés egyetlen „nem jó” megjegyzésével találkozunk itt, melyet Maga az Úr mond, s befejezetlenségre, befejezetlen állapotra utal.

Egyesek az 1Móz 1. és 2. beszámolóját két, egymásnak ellentmondó teremtéstörténetnek tekintik. A 2,15. vers azonban egyértelművé teszi, hogy ettől a verstől a 6. nap eseményeit részletezi az Ige. Az állatok Ádám előtti megteremtésére szükség volt, egyrészt, hogy ő meglássa, neki is kell egy „segítőtárs”, másrészt, ha a Sátán azt hazudta volna az embernek, hogy ő teremtette mindazt, amit lát, akkor Ádámot könnyen becsaphatta volna.

A „hozzá illő” kifejezést úgy fogalmazhatnánk meg másképpen, hogy az, akivel többet ér, akivel hiányérzet nélkül tud élni: barát, gondviselő, és szerető is egyben.

A „bordá”-nak fordított héber szó egész pontosan „oldal”-t jelent. Amikor az Úr Jézust dárdával átdöfték (Jn 19,34) az oldalából kiömlő vér és víz Menyasszonyáért, a Gyülekezetéért folyt ki. Nem véletlen, hogy a házassági kötelék Krisztusnak és a Gyülekezetnek a közösségét illusztrálja.

Ajánlott igeszakasz: Ef 5, 22-32

„Az ÚR Isten pedig hívta az embert, és azt mondta neki: Hol vagy?” (9. v.)

Isten egyszerű kérdése a héberben egyetlen szó (ajakah). Ezt a kérdést tettekben is kifejezi az Úr, mert a „kertben járt” szó szerinti fordítása „a kertben fel-alá járkált”. Szeretettel és irgalommal kereste a bűnvalló, bűnt beismerő embert – de nem találta.

Nem tudom melyik a megrendítőbb tény, ami ebből a kérdésből kiderül: az, hogy az ember elveszett, vagy az, hogy van, Aki keresi?! Ez a két tény kíséri végig az embert történelme folyamán.

Figyeljük meg, hogy mindig Isten teszi meg a kezdő lépést az ember keresésében! 2000 évvel ezelőtt ennél is tovább ment: *„Ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért”* (1Jn 4,10). Jézus is határozottan kimondja: *„azért jött az Emberfia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett”* (Lk 19,10). A nagyobb szeretet hajol meg mindig a kisebb előtt!

Ádám tudja, hogy bűnös, mert félt (a büntetéstől) és elrejtőzött. Hangsúlyos az egyes szám, a másikkal való nem törődés!

Ha Isten – a szeretet – van a szívedben: Már megtalált vagy, már nem félsz Tőle, s törődsz embertársaddal!

Ajánlott igeszakasz: 1Jn 4.

„Az ÚR Isten pedig bőrruhát csinált Ádámnak és feleségének, és felöltöztette őket.” (21. v.)

Ebben a versben látjuk, hogy Isten intézkedik, orvosol és szemléltet a jövőre vonatkozóan.

Az Úrnak vért kell ontania, amely által meglátja Ádám és Éva, hogy mit jelent a fizikai halál, amit ők is el fognak szenvedni. Ugyanakkor ez az első véráldozat a jóvátételre, s azzal, hogy bőrruhát ölt az emberre, közben eltávolítja a fügefá leveleket (7). Ezzel bemutatja, hogy az emberi igyekezetek, a jóvátételre irányuló próbálkozások alkalmatlanok.

Az Úr nemcsak fizikai mezítelenségüket fedi be, de a lelkit, szellemi is, amelyre korábban panaszkodtak (10). Istent megközelíteni, csak megfelelő „betakarással” lehet, s ezt Istennek Magának kell nyújtania. Mivel *„vérontás nélkül nincs bűnbocsánat”* (Zsid 9,22), szükség volt egy tökéletes áldozatra (1Pt 1,19), Akit Isten megígért (15). Ember által jött be a bűn, és a halál erre a világra, ezért büntelen embernek, azaz Istennek kellett lennie, hogy mindenkiért bemutathassa az áldozatot. ezért embernek kellett lennie, ugyanakkor büntelennek, Aki mindenkiért bemutathatja az áldozatot, azaz a testet öltött Istennek.

Hagytad-e már, hogy a golgotai kereszten patakokban hulló Krisztus vére téged is befedjen egészen?

Ajánlott igeszakasz: Róm 5.

„Azután Ádám ismerte feleségét, Évát, aki fogant méhében, és megszülte Kaint, és azt mondta: férfit kaptam az ÚRtól.” (1. v.)

Az Éden kertből való kiűzetés után, az átkokkal háta mögött, az ember megkezdí életét a Földön. Isten áldásából fakadóan gyermeket nemz (1Móz 1,28; Zsolt 127,3).

Sajnos egyik fordítás sem adja vissza az utolsó tagmondat pontos fordítását: „egy férfit kaptam, az URAT”! Nyelvtanilag ugyan értelmetlennek tűnik, de teológiailag tökéletes. Az első messiási próféciából (1Móz 3,15) Éva megérti, hogy az „asszony magván” keresztül születik meg az Isten-ember, a Messiás.

Ennek az Igének a fényében járt el már Ádám is, amikor feleségét Évának (jelentése: „élet”) nevezte el – a névadással egyébként gyakorolta az asszony feletti uralkodását (3,16) – ez mutatja ugyanis Ádám hitét a megígért „asszony magvában”. Az első emberpár hamar meggyőződött afelől, hogy ha teológiájuk helyes is volt, de az alkalmazása helytelen, mert időben távol volt még a megígért Messiás. Sokszor a mi hitéletünkben is probléma, hogy „tudjuk a teológiát”, csak az „alkalmazást” nem, mert pl. rossz az időzítés, a módszer.

2000 éve „megkaptuk az Urat”, éljünk és növekedjünk Benne (2Pt 3,18), hogy a teológia és alkalmazása harmóniába kerüljön.

„megbánta az ÚR, hogy embert teremtett a földön, és bánkódott szívében” (6. v.)

Egy sokakat megzavaró vers, ez az Igerészből kiemelt. Az 1Sám 15,29-ben olvassuk, hogy Isten „semmit meg nem bán, mert nem ember ő, hogy valamit megbánjon”, miközben ugyanebben a részben a 11. vers azt mondja: „Megbántam, hogy királlyá tettem Sault...” Ellentmondás lenne a Bibliában? Na, de egy részen belül is?! Nyilván nem!

Meg kell különböztessük az isteni és az emberi nézőpontot. Istennek az emberhez való hozzáállását meghatározza az ember Istenhez való hozzáállása. Itt látjuk, hogy az ember megtagadta Istennek a teremtésben vele elképzelt célját. Mivel Ő szent, Neki tennie kellett a bűn ellen. Úgy is mondhatnánk, hogy egy bizonyos módon reagál, amikor az ember szót fogad, s egy másik módon, amikor engedetlen. Saul is kezdetben engedelmes volt, mikor királlyá tette, majd engedetlenné vált, s a királyság elvétetett tőle. A „megbán” héber szavának gyökere ugyanaz, mint Noé nevée, jelentése: „vigasztalni”. Az 1Móz 5, 29 kapcsolatban áll ezzel a 6. verssel (héberben 3 azonos kifejezés), amely azt hangsúlyozza, hogy az ítéletet mindig megelőzi a kegyelem felajánlása! Az, hogy Isten „megbánta” mind a három említett esetben ugyanezzel a vigasztalást jelentő szóval van kifejezve, ami Istennek a bűn miatti megbántottságára és a bűn jövőbeni eltörlésének lehetőségére utal.

„Az ÚR pedig bezárta Nóé mögött az ajtót.” (16b. v.)

Az Úr Istennek ez a cselekedete egyszerre félelmetes, és mégis szívet melengető. Jézusról azt mondja az Ige: *„amit megnyit, senki be nem zárja, és amit bezár, senki ki nem nyitja”* (Ézs 22,22; Jel 3,7).

Félelmetes, mert nincs visszafordulásra lehetőség – senki sem mehet ki vagy be az ajtón, mert képtelen lesz ezután. Ezért az Úr Jézus a Mennybe vezető ajtó, Aki által megtartatunk (vö. Jn 10 ,9). Ugyanakkor szívet melengető is, mert egy biztos isteni védelem alatt érezheti magát a Benne hívő ember. Nem véletlen kiált fel így Pál: *„Ha Isten velünk, ki ellenünk?”* (Róm 8,31b) Noénak, és a bárkán vele levőknek, az életet a csukott ajtó jelentette!

Mi sokszor megrémülünk, s kétségbe esünk, amikor Isten lezár az életünkben egy-egy ajtót, ahelyett, hogy megköszönnénk, mert lehet az életünket is megmentette általa.

A Jézus Krisztus váltságahalálában hívőknek soha sem kell félnie attól, hogy olyan ajtók záródnak be előttük, melyek az életre visznek, s bővülködésüket akadályoznák. Imádkozzuk naponként, hogy „Uram, zárd be azokat az ajtókat, melyek jobb, ha zárva vannak!”

3. hét

„De kelj fel, és menj be a városba, és majd megmondják neked, mit kell tenned.” (ApCsel 9,6)

Harmadik éve élek a „városban” (Miskolc), ahová 2016-ban küldött a Megváltó. Ezzel az igével egy testvér ajándékozott meg, majdnem egy évvel azelőtt, hogy a költözés gondolata egyáltalán felmerült volna. Azt mondta, nem tudja miért, de biztos abban, hogy ezt az ígét az Úr küldi általa... Akkor csak „eltettem”, és mint Mária, én is szívemben forgattam. Majd Isten elhozta annak is az idejét, hogy valóra váltsa a szavát – akárcsak Nőé, Ábrahám, Dávid, Mária vagy a te életedben is.

Légy nyitott és engedelmes, a többit pedig bízd Rá!

Berke Eszter

„Örvend az ajkam, hogy énekelhetek neked, és lelkem is, amelyet megváltottál.” (23. v.)

Köszöntelek, drága Testvérem! Miután felvértetted magad a reggeli kávéddal, talán azon töprengsz, hogy most olvasd el a teljes fejezetet vagy csak később, a délutáni pihenés után? Azt ajánlom: MOST, MOST! Ma vasárnap van, szenteld Neki ezt az időt! Elolvastad? Akkor folytathatjuk. Szép zsoltár, ugye? Olyan igazi „dicsőítő”, Isten így s úgy tett jót a zsoltárossal. De ha kicsit közelebb hajolsz, látod az arcán és a kezén lévő ráncokat. Merthogy ő valószínűleg nem egy Y-generációs hívő. Meglehet, nem járt konferenciákra, nem ismeri a mai modern keresztyén együtteseket és az életszínvonala is eltér a miénktől. De ismeri az Urat, aki a legnagyobb mélységből is kihozta, aki az anyaméhtől kezdve támasza volt, és aki idős korában sem hagyta magára. Istenével való kapcsolatát a hűség, a reményteljes bizalom és a nagy nyomorúságokból való szabadulás megtapasztalása jellemzi. A ma embere az öregedéstől menekül – az Ő gyermekei öreg korukban is meg- és Hozzá menekülnek! Áldott az Ő Neve!

Ajánlott igeszakasz: Jón 2,3–10

„Eltörölt Isten minden élőlényt, amely a föld színén volt, az embertől az állatig, a csúszó-mászó állatig és az égi madárig. Mindent eltörölt a földről, csak Nóé maradt meg és azok, akik vele voltak a bárkában.” (23. v.)

Elkezdődött a hét. Rád szakadt a sok teendő. Mint valami hullámok, úgy csapnak össze feletted a problémák, megoldandó feladatok vagy éppen a kísértések. De hadd mondjak valamit: tarts ki! Van MÉG remény! A lényeg, hogy bent legyél a bárkában! Lehet, hogy kívül tágasabb, de ha a megmenekülés a tét, akkor nem vigasztal a „kint lét” szabadsága – éppen ezért ne rémítsen a „bent lét” szorítása sem. Amikor eljött az idő, Isten bezárta Nóé mögött az ajtót, és a víz feltartóztathatatlanul öntött el mindent. Ideje van a bárka építésének, de ideje az abba való bemenetelnek, és az ítéletnek is.

Mit mutat mindez?

1. Isten nem tűri meg a bűnt – Nála nincs megalkuvás. 2. De van szabadulás – Őbenne, akire mutatott a bárka. 3. A szabadulás kizárólagosan a bárkához kötött. Csak akik benn voltak, azok éltek túl. Nem isten-közeli élményre, hanem Krisztusban megélt új életre van szükségünk. (A bárka felső szintjén nem volt panorámás sétány és golf-pálya... Vajon miért nem?)

Ajánlott igeszakasz: 2Kor 5,17

„De a galamb nem talált nyugvóhelyet a lábának, és visszatért hozzá a bárkába, mert víz volt az egész föld színén. Ő pedig kinyújtotta a kezét, megfogta, és bevette magához a bárkába.” (9. v.)

„Isten pedig megemlékezett...” Ezzel kezdődik az új élet. Megemlékezik Nóéről, az ő barátjáról és a rábízottakról. Haragja lecsendesedett, és ebben a csendben egyszer csak elkezd fújni a szél... Ez jó jel! A teljes pusztulás után valami megmozdul – először Istenben, majd a vizek felett a levegő a szél által, majd Nőében. És a víz apadni kezd. Isten terve ez: mert nem azt akarja, hogy elvesszünk, hanem hogy életet nyerjünk.

De nézzük csak – van itt még egy pici jelenet. Egy öregről és néhány nyugtalan madárról. „Ez a mai IFJÚ generáció, olyan nyugtalan. Folyton csak ki-be repül. Nincs maradása, sehol sem találja a helyét!” – hallom sokszor. Lehet, így van, de miért csodálkozunk ezen? Azt hiszem, nem az a baj, ha nincs egy faág, amire leszáll-janak, hanem az, ha nem találhatnak olyan testvéri (imádkozó) kezeket, amelyek vissza és beemelnék őket a bárkába. Nőé madarak felé kinyújtott keze az Atya irgalommal és szeretettel kinyújtott karjait jelenti a világ felé. Miért? *„Mert úgy szerette Isten a világot,...”*

„Ekkor így szólt Isten Nóéhez: Menj ki a bárkából a feleségeddel, fiaiddal, és fiaid feleségeivel együtt, és minden élőlényt, amely veled van,... vigyél ki magaddal.”
(15–17a. v.)

A bűn és a halál egyedül is ment az embernek, de a feltámadáshoz, az új élethez feltétlenül és kizárólagosan Istenre van szüksége. Véget ért az özönvíz, de Nóé még nem jött ki – csak amikor Isten szólt hozzá. Van egy folyamatosan felbukkanó szó: minden. Ebbe a szóba kapaszkodhatott a legnagyobb elefánt és a legkisebb csiga is. Ez nem csupán számszerűséget jelent, hanem Istenből eredeztethető teljességet, életet és a megmenntek közösségét. Honnan van ilyen ereje a szónak? Nem tőlünk, az már biztos! A Szólótól, a Logos-tól – Ő maga a Minden. Nem én vagyok mindennek a közepe – az is elég, ha benne maradok a Mindenben. Nóét a bárkából, Máriát és Mártát a gyászból, Lázárt a sírból – téged honnan hív elő ma az Úr?

Majd Nóé oltárt épít: tudja, nem ő a történet főszereplője, a megmenekülés nem az ő érdeme. Mondtunk már ilyen önfényező szavakat: „Fiam, én a te KOROD-BAN így és így éltem...” Aki találkozott a Szent és Igaz Isten ítéletével és szabadításával, az nem dicsekedhet tovább önmagával.

Ajánlott igeszakasz: Jn 11,1–44

„Azután ezt mondta Isten Nóénak és fiainak: Én pedig, íme, szövetséget szerzek veletek és utódaitokkal és minden veletek élő állattal...” (8–10a. v.)

Három dologra nézve hangzik fel: „Isten mondta...”

1. Az Atya áldása: a teremtéskor elhangzott mondatok megismétlődnek. A cél a föld betöltése, birtoklása és felelősségteljes kultiválása. Nektek adom – hangzik a lehetőség és a feladat. Ma is áldásával akar megajándékozni. Elfogadjuk?

2. A Fiúban megkötött szövetség: tegnap arról volt szó, hogy Isten hív valahonnan, ma pedig, hogy mire hív. Amikor véget ért az özönvíz, nem csak ez hangzott el: itt az új világ, éljetek és boldoguljatok, ahogy tudtok. Ennél sokkal többről van szó! Isten társául választotta az embert, és mindezt egy életre szóló szövetséggel pecsételte meg. Felmerült bennem a kérdés: Ha tudta, hogy mi következik még ezek után is, akkor miért akart szövetségesévé tenni? A válasz számomra ez: A történetet az Ő terve irányítja, és nem a mi hűtlenségünk. Kijózanít, de meg is nyugtat ennek tudata.

3. A Lélekben megélt pecsét. Isten emlékeztető jelként adja a szívérványívet. Ez nem feledékenységről, hanem az Ő hűségéről szól.

„Nóé fiai pedig, akik a bárkából kijöttek, ezek voltak: Sém, Hám és Jáfet. Hám pedig Kánaán atyja. Ezek hárman Nóé fiai, és tőlük népesedett be az egész föld.” (18–19. v.)

Családunkban két nagyon ellentétes vélemény volt arról, hogy mit kell, és mit nem kell tudnia a következő generációnak az ősök életéről:

1. Azért mondunk el dolgokat, hogy gyermekeink tanuljanak belőle;
2. Ha nem tudják, legalább nem kell, cipeljék azok terhét. A történeteket megpróbálhatjuk elhallgatni, de a mintákat nem tudjuk tovább nem adni – mondaná egy szakember. De vajon tényleg így működünk?

Amikor Nóéval kapcsolatosan eme utolsó felvonást olvasom, ott a kérdés bennem: Miért nem hallgatta el ezt a szentíró? Olyan jó lett volna egy teljesen pozitív emberi példaképet meghagyni – csak úgy, töretlenül... Isten célja azonban: nem a titkok megőrzése, vagy épp feltárása, hanem az ember megmentése. Ez a történet nem csupán egy családi konfliktust ír le, hanem bennünket: szülőket, akik elbuknak, gyermekeket, akik ehhez így vagy úgy viszonyulnak. Gúnyolódó, majd átkozott Hámok, bűnt elfedező Sémek, és az utóbbiakhoz társuló Jáfetek története a mienk. A jó hír viszont ez: folyt. köv.!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 51.

„Az ÚR pedig leszállt, hogy lássa a várost és a tornyot, melyet az emberek fiai építettek.” (5. v.)

Uram, én is egy városban élek. Tele emberekkel, kérdésekkel, vágyakozással – utánad és egymás után. De én is építettem egy várost, és elneveztem azt a Magam Életének. Egy részét közösen építettük: a családom, a környezetem, a barátaim, meg én. Egy részét viszont igyekeztem teljesen egyedül kialakítani. Téglát égettem a fájdalom kohójában, és ahelyett, hogy neked építettem volna belőle akárcsak egy kis kunyhót is, magamnak akartam palotát felhúzni. Sineár földje vagy az én életem – szinte teljesen ugyanaz...

De mintha valami vagy valaki közeledne. Te vagy az, ugye? Leszállsz, hogy megnézd a városomat, városunkat. Miért hoz zavarba a közeledésed? Nem hívtunk meg, de Te eljöttél. Összezavarodtam. Jelenléted mindent felforgat. Örölnünk kellene Neked, hiszen Tied a föld és annak teljessége. Tied a föld, tied a por és a porból származó, porba viasszaszálló ember is. Bábel – zűrzavart hozott. Pünkösöd – felforgatott. De ahogy a bűn miatt szétszéledtünk, kegyelmed miatt újból egybegyűlünk!

Ajánlott igeszakasz: Jer 31,1–17

4. hét

“Emlékezzetek meg előjáróitokról, akik Isten beszédét hirdették nektek, figyeljetek életük végére, és kövessétek hitüket! Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz. Ne hagyjátok, hogy különféle idegen tanításokkal félrevezessenek! Mert jó dolog kegyelemmel erősíteni meg a szívet, nem ennivalókkal, amelyeknek semmi hasznát sem veszik azok, akik velük élnek.” (Zsid 13,7–9)

MacArthur, Sproul, Kálvin, Luther, Pál, Péter, Illés, Mózes... Arra biztat minket a Biblia, hogy kövessük hitüket, hitelveiket az előttünk járóknak. Némelyek el akarják ezt venni Isten népétől, és azt mondják, felejtsd el, amit eddig tanultál, felejtsd el hitvallásaidat, és figyelj arra, amit egyedül neked mond a Biblia. Ha engedünk ennek, engedetlené válunk, és a közösségtől, Isten Egyházától, végül magától a Bibliától, Krisztustól is elszakadunk. Figyeljünk hát azokra, akik tisztán, hitünket Krisztus keresztyére irányítva vezetnek minket. Akik az Ige örökké érvényes voltát képviselik.

Lupsea György és Éva

Adjanak hálát az ÚRnak kegyelméért és az emberek fiaival tett csodáiért! (21. v.)

Az ember hálátlan, gyorsan elfelejti, ha valakitől jót kapott. Viszont élethossziglan őrizgeti magában azt, amit okkal vagy ok nélkül sérelmesnek talál.

Így van ez Istenével kapcsolatban is. Mi mindent kap pedig napról-napra Tőle! A mindennapi kenyér, a fedél a feje fölött, a család, az erő a feladatok elvégzéséhez, az egészség. Mind-mind hálaadásra kellene, hogy indítson.

Ha ebből a jól-létből kikerül az ember, ha nehézségbe, kiszolgáltatottságba vagy halálos betegségbe kerül, bezzeg eszébe jut, hogy Istenhez kiáltson. De mi marad ebből a szabadulás után? Bizony gyorsan elfelejtkezik a Szabadítóról.

Mi ne felejtsük el, hogy Isten volt az, aki minket is kiszabadított abból, ami elválasztott Tőle – a bűn rabságából. Ahogyan meg tud szabadítani a reménytelen helyzetekből, úgy megszabadít minket abból is, hogy Tőle elszakítva, Vele nem törődve, életünk irányítását saját kezükbe véve, a Neki járó hálaadásról elfeledkezve éljük életünket. Ezért a Fia adta az életét, engedjünk hát Neki!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 126.

“...a mi Urunk Jézus Krisztusról, aki a szentség Lelke szerint hatalmasan Isten Fiának bizonyult a halálból való feltámadás által.” (4. v.)

A mai napra szóló néhány versnek – mint az egész Bibliának, – a központi szereplője Jézus Krisztus, Aki Isten Fia. Őt a Lélek pecsételte el a halálból való feltámadása által. A Szentháromság Istent úgy hozza elénk ez a vers, mint az evangélium egyedüli eltervezőjét és végrehajtóját.

De mi is az evangélium? Isten szereti az embert – Krisztusért. Tágabb értelemben evangélium az egész Biblia, hiszen ezt beszéli el. Vagyis azt, hogy hogyan fordult el az ember Istentől, bűnéért hogyan lett reménytelenül Isten átkának elszenvedője, majd hogyan valósította meg Isten azt a tervét, hogy a Tőle elfordult embert kiszabadítsa a bűn fogságából Fiának, Jézusnak a golgotai áldozata által. Pál levele megírásáig a római testvérekkel még nem találkozott, és reménybeli találkozásuk előtt szükségesnek tartotta részletesen írni nekik arról az evangéliumról és az abban való hitről, amit ő hisz, és ami keresztyénként összeköti velük.

Nekünk milyen hitünk van, kiben és miben hiszünk?

Ajánlott igeszakasz: 1Kor 15,1–11

“Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az minden hívő üdvösségére, zsidónak először, de görögnek is. Mert az Isten igazsága nyilvánul meg abban hitből hitbe, ahogy meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él.” (16–17. v.)

Már tegnap is láttuk, hogy milyen nagy jelentősége van az evangéliumnak.

Pál tudja, hogy Isten gyermekeinek is szüksége van az evangéliumra hitük megerősítésére. Szükség van rá naponként, hogy ez tisztogassa, bátorítsa, erősítse, intse őket. Aki Istent képviselni, üzenetét hirdetni akarja, annak magának is oda kell állnia a „tükör”, a Biblia elé. Istennek kemény üzenete először az Ő gyermekei szívét kell, hogy átjárja, és szembesüljenek vele. Pál viszi ezt a gyógyító evangéliumot a rómaiaknak.

Az Istentől elszakadt állapotba beleszülető ember csak magával törődik. Csak az evangélium ereje tudja reménytelen helyzetéből kimozdítani. Pál megértette ezt, és ez cselekvésre sarkallja. Nem válogat az emberek között, mindenkinek hirdeti a jó hírt: görögnek és barbárnak, bölcsnek és tudatlannak. Tudja, hogy ő követ, és Isten az, Aki a missziót végzi. Isten ígéje teszi a szíveket alkalmassá annak befogadására, vagy az ige az, ami megkeményíti őket.

Mi mit és hogyan hirdetünk?

“Mert ami benne láthatatlan, tudniillik az ő örökkévaló hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva alkotásaiból megérthető és meglátható. Nincs tehát mentség számukra.” (20. v.)

A rejtőzködő Isten nyilvánvalóvá teszi magát. Szavával csodálatosan megteremtette a mindenséget. Ebbe a mindenségbe beletartozik a láthatatlan és a látható. Beletartozik földünk, az élőlények az emberrel bezárólag. Bár Isten mindent jónak és tökéletesnek teremtett, az Istennek való engedetlenség, a bűneset megrontotta világunkat. De még e romlott állapotban is láthatjuk a természet csodáiban, az ember valóságában a Teremtő kezenyomát. A teremtettségből, – de az emberiség történelméből is – nyilvánvaló a különbség, az aláfölérendeltségi viszony a teremtmény és Teremtő között.

Isten teremtető és fenntartó munkáját tetőzte be azzal, hogy a bűnbeesett emberért, – aki vak arra, hogy Istent olyannak lássa, amilyen Ő valójában, – a saját Fiát küldte el, hogy kiszabadítsa ebből a vakságból. Ezt hirdeti a Bibliában. Ezzel teljesen nyilvánvaló lesz az, hogy a Bibliában leírt kegyelme: hogy Ő irgalommal közeledik a Tőle elfordult ember felé, – valóság.

Mit válaszolunk Isten megszólítására?

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 17,22–34

“Ezek ugyan ismerik Isten végzését, hogy akik ilyeneket cselekszenek, méltók a halálra, mégis nemcsak megteszik, hanem egyetértenek azokkal, akik ezeket gyakorolják.”
(32. v.)

Nem lehet a Teremtő helyett a teremtetett dolgokban, akár emberben keresni az imádat tárgyát. Isten ezt nem engedi.

Az ember nagykorúvá vált, ami azt jelenti, hogy elszakadt Istentől. Ezt azzal is kifejezi, hogy a Teremtője helyett a teremtetett dolgokban keresi immár imádata tárgyát, amivel nyílt támadást intéz ellene. És nemcsak, hogy gondolkozásában, cselekedeteiben lázad Isten ellen, hanem ezt fennen hirdeti is.

Mit tesz mindeközben sok, magát keresztyénnek mondó ember, sőt egyház? Képtelen felismerni Isten büntetését a történések mögött. Homoszexuális párok templomi házasságkötését helyeslik. Lelkipásztorok, egyháztagok házasságának felbomlása egyre inkább megértésre talál. A popzene részévé lesz az Istent dicsőítő liturgiának. A lelkigondozás alapjává egyre inkább a pszichológia válik. Így csúszik át a hangsúly Krisztusról az emberre. A hitvalló egyházból szolgáltató egyház lesz.

Tegyünk meg mindent a helyünkön, hogy ez az elvilágiasodás ne hatalmasodjék el egyházunkon!

Ajánlott igeszakasz: 2Tim 3,1–9

“... azon a napon, amelyen Isten megítéli az emberek titkait az én evangéliumom szerint a Jézus Krisztus által.” (16. v.)

Igen, lesz egy nap, amikor Krisztus megítél minden embert. Az ember ezt igyekszik „elfelejteni”, de lelkiismerete elől nem menekülhet. A lelkiismeret árulkodik arról, hogy következménye lesz, ha valaki nem hallgat rá. Igyekszik is az ember elhallgattatni lelkiismeretét, de az mégis árulkodik. Igen, arról, hogy van jó és van rossz a világban, hiába állítja az ember, hogy minden relatív. Ennek ellene mond a józan ész és a tapasztalat is.

A Biblia felvilágosít arról, hogy ennek a jónak – amiről a lelkiismeret is beszél – a forrása Isten. Ő maga a jó, és minden cselekedete is tökéletes. És ez az Isten, Aki erre a jóra hív minden embert, nagyon jól látja cselekedeteit, sőt, azok mozgatórugóit is. Ezért adta a törvényt, hogy az ember lássa be, hogy ez a törvény meghaladja őt. Nem tud aszerint élni, hanem csak a képmutatásig jut el. Így Isten ítélete jogos.

Indítson hát minket Isten előtt akarátának nyilvánvalóan megfelelni képtelen helyzetünk Jézus áldozatának hittal történő elfogadására!

Ajánlott igeszakasz: Jel 20,11–15

“...hanem az a zsidó, aki belsőképpen az, és szívének a Lélek által történő, nem betű szerinti körülmetélése az igazi körülmetékedés, amelynek dicsérete nem emberektől, hanem Istentől van.” (29. v.)

Ki volt az, akit körülmetéltek, és a törvényt betöltötte? Egyedül Jézus. Egyedül Ő pályázhat arra a címre, hogy vakok vezetője, sötétben járók világossága. Ő volt az, Aki a Messiásról szóló próféciaikat betöltötte. Ő az, Aki a szíveket „körülmetéli”, nincs ebben az embernek semmi része, semmi érdeme.

Bizony, hiába születik valaki református vagy katolikus családba, hiába konfirmál vagy bér mátkozik. A szív érintetlen maradna, ha Isten nem venné az Ő szavával kezelésbe. Ha nem ébresztené rá az embert az ige, hogy Istentől elszakadva él, és az Ő akaratát nem veszi figyelembe. Az embert a saját vágyai, akarata vezérlik, és mindezzel vesztébe rohan. Boldogtalan az élete már itt a földön is, és Istentől való örök elszakíttottság vár rá a halál után is. Ez a gondolkodás vesz 180 fokos fordulatot, amikor a Lélek körülmetéli a szívet, és ez az átforgalmazás tart a haláláig, hogy kiabrázolódjék az övéin a Krisztus.

Alárendeljük-e gondolkozásunkat, életünket Isten akaratának?

Ajánlott igeszakasz: Kol 2,8–15

5. hét

„Életünk ideje hetven esztendő, vagy ha több, nyolcvan esztendő, és nagyobb részük fáradtság és keserűség, amely gyorsan elszáll, mintha repülnénk.” (Zsolt 90,10)

Az évek előrehaladásával a napok futása felgyorsult. Sok hittestvérem már elment. *„És amiképpen elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, és azután lesz az ítélet.”* (Zsid 9,27) Már a mi korosztályunk várakozik. Így az Úr Jézussal járva más ez a várakozási időszak. Urunk biztat bennünket, hogy ne legyünk tétlenek. *„Azért legyetek készen ti is, mert abban az órában jön el az Emberfia, amelyikben nem is gondoljátok.”* (Mt 24,44) Sok tennivaló vesz körül, amelyek többnyire világiak, nem lelkiek, pedig a lelkek mentése gyönyörű feladat, különösen akkor, ha ezt az Úr kezében lévő eszközként tehetjük. Népese családunk – ahol bőséges a tennivalónk – nagy ráadása közös életünknek hívó feleségemmel.

Karácsonyi-Kis László

„De az Úrhoz kiáltottak szorultságukban, és megmentette őket nyomorúságukból.” (6. v.)

Ez a zsoltár a Károli Bibliában „Isten szabadító munkáinak a felsorolása” címmel található. A teljes szabadítás egyedül nála van. *„Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.”* (Jn 8,36) „De az Úrhoz kiáltottak...” ismétlődnek a zsoltáríró sorai. Bárcsak mi is így cselekednénk, hogy a nehézségek esetén az első dolgunk az „Úrhoz kiáltás” lenne! A tengeri viharban lévő ember kiszolgáltatottsága súlyos. Ezek a viharok életünk mindennapi tengerében ránk-ránk törnek. Lehetnek pl. munkahelyi, családi, egészségügyi, gyülekezeti problémák. A Bibliában sok ilyen van, akár szó szerint is, pl. amikor Jézus viharba került tanítványaival. Ő ekkor is nyugodt tudott maradni, aludt. Bezzeg a tanítványok nagyon kétségbe voltak esve. *„És nagy vihar támadt a tengeren, annyira, hogy a hajót elborították a hullámok, ő pedig aludt.”* (Mt 8,24) Jézus bármely vihart le tud csendesíteni ma is, akár a te életedben is, csak kérni kell hittel, és Ő a neki tetsző időben megteszi ezt. Hiszed és tudod ezt?

Ajánlott igeszakasz: Jn 8,31–36

„Akkor most mi a helyzet? Különbek vagyunk? Semmiképpen sem! Már korábban kimondtuk az ítéletet, hogy zsidók és görögök mindnyájan bűn alatt vannak, amint meg van írva: Nincs egy igaz sem.” (9–10. v.)

Az ember önmagában elveszett, nyomorult és bűnös, ahogy a fenti sorok le is írják. Ezt olvashatjuk a zsoltárokból is. *„Azt mondja szívében a bolond: Nincs Isten. Megromlottak, utálatosságot cselekedtek, nincs, aki jót cselekedjék. Az ÚR letekint a mennyből az emberek fiaira, hogy lássa, van-e közöttük értelmes, aki keresi Istent. Mindnyájan elhajlottak, egyaránt megromlottak, nincs, aki jót cselekedjék, nincs egy sem.”* (Zsolt 14,1–3) Igen, elveszettek vagyunk, mint egy tengeri viharban hánykolódó hajó. Ebből akar kimenteni az Úr. Mentő szeretete ezért keres ma is családokat, munkatársakat, bárkit, akinek a közelébe kerülünk az Úr akaratából. *„Mert az ő alkotása vagyunk Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtve, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.”* (Ef 2,10) Jézus Krisztusban igazzá lettünk az Atya előtt, mert a golgotai keresztség áldozata minden bűnt teljesen eltöröl. Az ő kegyelméből ezt nekünk adta. Akarjuk-e ezt a drága kincset ma?

Ajánlott igeszakasz: Ef 2.

„Mert Isten őt rendelte engesztelő áldozatul az ő vérében való hit által, hogy megmutassa igazságát, mivel a korábban elkövetett bűnöket elnézte, mert Isten hosszútűrő, és megjelentette igazságát a mostani időben, hogy igaz legyen ő, és megigazítsa azt, aki hisz Jézusban.” (25–26. v.)

A bűnöket az idő nem tudja feledtetni, sőt naponként újabbakat követünk el. A törvényt az ember csak megszegi és nem tudja betartani. Jézus Krisztus áldozata eltörölte a bűneinket és kiengesztelte az Atyát. Fel nem fogható kegyelem! De ma még hittel elfogadható, a Fiú kereszthalála és feltámadása által. A bűn és az Úrtól való távolság bármely formájából emberek sokasága szabadul meg. Erre példa a kanadai Edmontonban, a Hope Mission (Reménység szervezet), ahol közel 400 főt foglalkoztatnak. Drog, alkohol, prostitúció, hajléktalanság rabságából szabadulnak meg azok, akik a több hónapos képzésükben részt vesznek, ahol az evangéliumot, a törvényt betöltő Jézus Krisztust hirdetik. A szervezet adományokból tartja fenn magát. *„Mert Istennek van hatalma arra, hogy bőségesen rátok árássa minden kegyelmét,... hogy bőven teljék minden jótéteményre.” (2Kor 9,8)* Imáinkban vigyünk azokat ma is az Úr elé, akik Jézus szabadítására várnak, akik erre adakoznak, vagy az Úr aratásában munkálkodnak!

„Boldogok, akiknek megbocsáttattak hamisságaik, és akiknek elfedeztettek bűneik. Boldog ember az, akinek az Úr a bűnt nem számítja be.” (7–8. v.)

A népi mondás a boldogság „kék madaráról” szól, ami tőlünk könnyen elrepül. A földön ezt a boldogságot keressük gyakran. Nagy kérdés, hogy hol és mikor? *„Hanem keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és ezek mind ráadásul megadatnak nektek.”* (Mt 6,33) „Ha földi utunk véget ér, hogy állsz az Úr elé? Két Úr szolgálja nem lehetsz, ma el kell végre döntened, hogy a szíved kié...” – hangzik az egyik kórusénekekben. A Biblia vándora, Ábrahám (kezdetben Abrám) élete kedves volt az Úr előtt, mert neki engedelmeskedett. Engedelmesek vagyunk-e az Úrnak? Követjük-e az ő hangját? Ha már mellette döntöttünk, akkor az engedelmesség természetes lesz a mindennapokban és az ige is boldognak mond bennünket, és azok is vagyunk.

Dávid tanítása: *„Boldog az, akinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett. Boldog ember az, akinek az Úr nem tulajdonít bűnt, akinek lelkében nincsen csalárdság.”* (Zsolt 32,1–2) Tudunk-e a mai napon ezzel a hittel indulni, az előttünk álló hétnek, hátralévő életünknek?

Ajánlott igeszakasz: Mt 7.

„És ezt Isten igazságul számította be neki. De nem egyedül őérte íratott meg, hogy beszámította neki igazságul, hanem értünk is, akiknek majd beszámítja azt, hogy hiszünk abban, aki feltámasztotta a halottak közül Jézust, a mi Urunkat, aki halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért.” (22–25. v.)

Földi ősatyánk, Ábrahám a legnagyobb testi és lelki próbáiban is felfelé, az Úrra nézett. *„Hitt Ábrahám Istennek, és ezt ő igazságul számította be neki.” (Róma 4,3b)* Istenre bízta és benne bízva hozta meg a döntéseit. Még a fiát, fiatal serdülő gyermekét (Izsákot) is feláldozta volna. *„Majd megszólította Izsák az atyját, Ábrahámot: Atyám! Az pedig mondta: Íme, itt vagyok, fiam. Izsák pedig megkérdezte: Itt van a tűz és a fa, de hol van az égőáldozatra való bárány?” (1Móz 22,7)*

Ez a bizalom és az Úr iránti hűség lehet a mi emberi példánk. *„És nem gyengült meg hitében, amikor százesztendős lévén saját, már elhalt testére és Sárának elhalt méhére gondolt. Isten ígéretét nem vonta kétségbe hitetlenül, hanem megerősödött a hitben, dicsőséget adva Istennek.” (Róm 4,19–20)* A hitünk tovább viszi tekintetünket Jézusra, az ő tökéletes áldozatára. Ha ilyen hittel és bizalommal kezdjük el napunkat, akkor az Úr által már előkészített sok „jócselekedetet” fogunk meglátni és beteljesíteni (Ef 2,10).

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 22,1–18

„Mivel tehát hit által igazultunk meg, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (1. v.)

A békesség Istene minden gyermekét szolgálatba állítja, akiknek a békéltetés szolgálata felelősség és lehetőség. Nagyszerű életprogram lehet bármely életszakaszunkban, egészségesen vagy betegen bekapcsolódni a lelkek mentésébe. Az ő békességében vagyunk és nem a világiban, ami nagyon mulandó. *„Ő a mi békességünk.”* (Mik 5,5a)

Mindennapi és rendkívüli megpróbáltatásaink visszatérnek Őhozá, a mi Urunkhoz. *„Mivel tehát hit által igazultunk meg, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által. Általa szabad utunk van hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk... De nemcsak ezzel dicsekszünk, hanem a szenvedéseinkkel is, tudva, hogy a szenvedés állhatatosságot munkál, az állhatatosság pedig kipróbáltságot, a kipróbáltság pedig reménységet. A reménység pedig nem szégyenít meg, mert Isten szeretete kitöltetett szívünkbe a nekünk adott Szentlélek által. (1–5. v.)*

Hála lehet szíveinkben, hogy ezzel a reménységgel és békességgel indulhatunk feladataink elvégzéséhez.

Ajánlott igeszakasz: Mik 5.

„De a kegyelmi ajándék nem úgy van, mint a bűneset, mert ha annak az egynek esete miatt sokan haltak meg, az Isten kegyelmi ajándéka az egy ember Jézus Krisztus kegyelméből még bőségesebben kiárad sokakra. (15. v.)

Itt a földön két kérdéssel találkozunk előbb-utóbb: az élet és a halál, vagy a halál és az élet. A keresztyének sorrendje inkább az utóbbi. A halál révén állunk születésünktől kezdve és mégis az Élet Urának, Jézus Krisztusnak a gyermekei vagyunk attól kezdve, hogy elfogadtuk Őt Megváltónknak. *„Naponként a halál révén állok, ami oly igaz, testvéreim, mint az, hogy ti dicsekvésem vagytok a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban”* (1Kor 15,31).

Ádám engedetlensége máig hat, bennünk él az „óemberünkben”. Hajlamosak vagyunk azt cselekedni, amit nem akarunk. *„Mert nem a jót cselekszem, amit akarok, hanem a gonoszt teszem, amit nem akarok. Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem azt, hanem a bennem lakozó bűn”* (Róm 7,19–20). A bűn erejét, a halált Jézus Krisztus legyőzte a Golgotán. *„A Golgotán, ott szenvedett, a bűnömért tett eleget. Ott áldozott szent vérivel, éltet adott gyötrelmivel. Ó Golgota...”* (5. Hall.) Jézus Krisztus értünk halt meg és támadott fel. Ez a győzelem a miénk, az Ő kegyelmi ajándéka az örök élet!

Ajánlott igeszakasz: 1Kor 15.

6. hét

„Nagy vagy te, csodákat teszel, te vagy Isten egyedül!”
(Zsolt 86,10)

Egy pár hete harmadik unokánkat vártuk. Több izgalmas esemény és egészségügyi leletek előzték meg születését, többek között, hogy kicsi a súlya. Mi buzgón imádkoztunk az egész családdal és a születés napján az Úr előtti csendben a fenti ígét kaptam. Azonnal elküldtem üzenetben a fiamnak, aki pár perc múlva felhívott és elmondta, hogy minden rendben van. A drága kislány 2995 gr. és 54 cm, az édesanya is jól van.

Ilyen csodálatos Istenünk van, aki mindent megtehet, akinek hatalma végtelen. Bátran mehetünk hozzá, feltárhatjuk előtte minden kis vagy nagy gondunkat. Bátran kérhetünk tőle és dicsőíthetjük Őt, ahogyan a zsoltáros is tette. „Nincs hozzád hasonló, Uram...” a 8. versben és a 10.versben: ”Nagy vagy te, csodákat teszel...”

Boldog vagyok, hogy ilyen mennyei Atyám van, aki sokszor kézzel foghatóan megmutatja magát.

Dicsőség neki örökkön örökké!

Gyurkó Józsefné

„Jöjj, Istenünk, légy bírója a földnek, mert minden nép a te örökséged!” (8. v.)

Egy kéréssel és felkiáltással fejezi be a zsoltárt Aszáf, az író. Az igazságtalanság, a szegények és nincstelenek miatt kiált Istenhez, akik ki vannak szolgáltatva a hatalmasoknak.

Minden korban előfordul ez a gyakorlat, sajnos a nincstelenek és szűkölködők jogait kevés bíró képviseli. A mi korunkra is jellemző a sokféle nyomorgatás, ha a modern rabszolgaságra gondolunk vagy a nagyméretű bevándorlásokra, a háborús menekültekre és még lehetne sorolni a sok nyomorúságot, amelyek mai világunkat sújtják.

Jézus felhívja figyelmünket, hogy szegények mindig lesznek közöttetek és védelmezzétek, segítsétek őket. Sőt az utolsó ítélet napján, a szerint ítéli meg az embereket, hogy cselekedték-e az irgalmasságot a legmegvetettebbek és lenézettek között. *„Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhoz: Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot. Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám.” (Mt 25,34–36)*

Ajánlott igeszakasz: Mt 25,31–46

„Hiszen tudjuk, hogy a mi óemberünk megfeszítettetett vele, hogy megerőtelenüljön a bűn hatalmában álló test, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek. Mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől.” (6–7. v.)

„A keresztyén ember, aki egykor bűnben élt, Krisztus halálában sokkal többet kapott, mint csupán bűneinek bocsánatát. Krisztussal együtt ő is meghalt, „meghalt a bűnnek”, és attól kezdve nem áll többé annak uralma alatt.” /Rudolf Brockhaus/ Az Úr Jézus egyik neve SZABADÍTÓ, Ő azért jött erre a földre, hogy minden embert megszabadítson a bűn hatalmából és ez által Isten fiává tegyen. Golgotai áldozatával megtörte a bűn és az ellenség hatalmát. Pál apostol nagyon szépen és érthetően levezeti ezt a folyamatot, mert ahogyan Jézust megfeszítették, ugyanúgy a mi régi természetünk, vagyis az óember is meg lett feszítve Vele együtt. Van lehetőségünk, sőt kiváltságunk, hogy ne legyünk többé a bűn rabszolgái. Hiszen, ha egy halott emberre gondolunk tudjuk, hogy vége van a lehetőségeinek, nem cselekedhet se jót, se rosszat. Ugyanígy ha az Úr Jézus a mi személyes SZABADÍTÓNK, mi sem cselekedhetünk bűnt, hiszen a bűn hatalmában álló test az Úr Jézus áldozata által megerőtelenült. Lehet és fontos az új életben járás, mert Jézus új szívet és lelket adott nekünk. Milyen hatalmas ajándékot kaptunk! Nem hiába így kiált fel az apostol: *„Istennek pedig legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékáért.”* (2Kor 9,15)

Ajánlott igeszakasz: 1Kor.2,12–16.

„Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.”

(23. v.)

Az apostol folytatja az előző igeszakaszban elkezdett magyarázatát. Nagyon kedves számomra, hogy olyan egyszerűen, de nagyszerűen magyarázza az ígét. Mintha a fülemben hallanám a szavait: Nézzétek gyermekeim, ahogyan az Úr Jézus melletti döntésetek előtt teljesen kiszolgáltatottak magatokat a bűnnek és szerettétek, most teljesen Jézusnak szolgáljatok a világosságban, mert akinek szolgáltok, annak vagytok a szolgálói.

Tehát megszabadultunk a bűntől és az igazság szolgálói lettünk. Ha ugyanis a bűnt szolgáljuk, annak a vége halál, mégpedig örök halál, ha viszont Jézust követjük, annak a vége élet, mégpedig örök élet. Egy szép énekünk dalol a szívemben: „A bűn szolgája gyáva rab, a Krisztusé szabad.”

Sokszor nem is tudjuk felfogni teljes egészében, mit is jelent, hogy örökkön örökké Jézussal leszünk, ahol nincs fájdalom, sóhaj, könny, halál, hanem öröm és vég nélküli szeretet.

Isten adja meg mindnyájunknak ezt az ajándékot.

Ajánlott igeszakasz: Jel 21,1–7

„Ugyanígy ti is, testvéreim, meghaltatok a törvény számára a Krisztus teste által, hogy másé legyetek: azé, aki feltámadt a halottak közül, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek.” (4. v.)

Pál apostol gyakorlati példával magyarázza meg nekünk, hogy mit jelent a törvény számára meghalni. Világunkban törvények vannak, amelyek betartása minden ember számára kötelező. Aki a törvényt nem tartja be, büntetést érdemel, szembekerül a hatósággal. Ha valaki meghal, vagy halálra ítélik, már nincs törvény alatt. A házasság is egy törvény, amelynek érvényessége az egyik fél haláláig tart, utána a másik fél szabadon házasodhat, nem követ el törvénszegést. Viszont láttam nagyapámat, aki nem nősült meg újra, bár nagymamám viszonylag fiatalon meghalt negyvenöt éves korában. Annyira szerette nagymamát, hogy nem tudott volna elvisselni más asszonyt a házban. Vannak ilyen szép példák is az életben. De térjünk rá az apostol tanítására: *„amíg test szerint éltünk, a bűnök törvény által szított szenvedélyei hatottak tagjainkban, amelyek a halálnak teremtek gyümölcsöt,” (5. v.)* vagyis a test cselekedeteit tettük, mert fogva tartott minket. De miután Jézus megszabadított a törvénytől, a Lélek új rendje szerint szolgálunk. Ez azt jelenti, hogy nem kívülről kell ránk erőltetve Isten törvényeit megtartani, hanem belülről a szív belsőjéből, amely újjá lett. Így teremhetjük meg a Lélek gyümölcseit. (Gal 5,22–26)

„Mit mondjunk tehát? A törvény bűn? Szó sincs róla!”
(7a. v.)

Az Úr Jézus szavai jutnak eszembe: „nem azért jöttem, hogy a törvényt eltöröljem, hanem hogy betöltssem.”

„A törvény követelésének teljesen elég tétetett, mert a bűn a kereszten Krisztusban elnyerte büntetését, és én, a bűnös, vele együtt meghaltam az Ő halálában. A törvény ítélete tehát végrehajtatott.” /Rudolf Brockhaus: Gondolatok a Római levélről/ A Krisztusban újjászületett ember meghalt a törvénynek, hogy Istennek éljen. (Gal 2,19) Az apostol világosan leírja több levelében, hogy nem törvény által van a megigazulás, hanem Jézus Krisztus által. A betű megöl, de a Lélek, Isten Szentlelke megelevenít és erőt ad, hogy Isten szerint éljünk, és szívből tartsuk be parancsolatait. Az erő abból fakad, hogy szívből, igazán szeretjük őt, és így a parancsolatai nem nehezek. Mint ahogyan az emberi életünkben is tapasztaljuk: Ha valakit szeretünk teljes szívünkben, nem nehéz neki engedelmeskedni.

Csodálatos Pál apostol bizonyágtétele: *„Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.”* (Gal 2,20)

Ajánlott igeszakasz: Gal 2,15–21

„Mert tudom, hogy énbennem, vagyis a testemben nem lakik jó...” (18a. v.)

Az apostol tovább magyarázza nekünk a törvény, a bűn és a belső ember kapcsolatát.

Az első fontos dolog, amivel tisztában kell lennünk: a törvény lelki, én pedig testi vagyok /hústesti/ a bűn rabszolgája. Talán már mindannyian szembesültünk azzal, hogy egy váratlan feszült helyzetben rosszul reagálunk és később sírva, bűnbánattal valljuk meg, hogy nem így akartuk. Hogy létezik az, hogy bennünk még ilyen dolog ott van valahol a szív mélyén? Szomorú a felismerés és elgondolkodtató: Mi van velem? Én döntöttem Jézus Krisztus mellett, és gyönyörködöm az Ő törvényében, mi lakik még bennem?

Itt választ kapunk: Az új ember, a belső ember lelki, de a hústest ellene dolgozik. Ha teret engedünk neki, mivel cinkostársa a bűnnek és lelkünk ellenségének, a Sátánnak, legyőzi az új embert. Megdöbbentő az apostol felkiáltása: *„Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?”* De a választ is megadja: *„Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus!”* Ő a Szabadító, segítségét mindig kérhetjük és győzünk.

Isten igéje felhívja figyelmünket: Éberek legyetek, vigyázzatok és imádkozzatok!

„Akik pedig test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt.” (8. v.)

Nagyon megdöbbenő ez az igevers! Elgondolkodtató mindannyiunk számára: Vajon én test szerint élem a hétköznapijaimat, vagy Lélek szerint?

Minden esélyünk megvan arra, hogy Lélek szerint éljünk, mert Jézus a bűn és a halál törvényétől megszabadított. Ami lehetetlen volt a törvénynek, Isten hatalmas közbelépésével lehetővé vált. Az Úr Jézus hústestben eljött erre a földre és minden büntetést magára vett, hogy megerőtlenüljön a testi ember. *„Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét...”* (Jn 1,14a)

Nagyon vigasztaló számunkra az üzenet: *„Nincsen tehát most már semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak...”* A mi fontos feladatunk, hogy őrködjünk a Jézus Krisztussal való kapcsolatra, mindig merítsünk erőt igéjéből, imádkozzunk szüntelenül, dicsérjük Őt. Ha az ő légkörében élünk, könnyebb lesz a Lélek szerinti életünk, a régi testi ember háttérbe szorul. Hála Istennek, sokszor megtapasztalhatjuk ennek valóságát. A körülöttünk élő emberek sóvárogva várják, hogy megláthassák rajtunk Jézus cselekedeteit, szeretetét, irgalmát.

Meg teszünk-e ennek érdekében mindent, ami tőlünk telik, hogy Megváltónk előtt kedvesek legyünk?

07. hét

„Ezek után az Örökkévaló látomásban szólt Abrámhoz: ”Ne félj, Abrám! Én vagyok a pajzsod, és bőséges lesz a jutalmad!” (1Móz 15,1)

Az életem nem nélkülözi, azokat az eseményeket melyekből a félelem előbújhat! Szabad ezekkel számolni! Amikor nem tudatosan készülök a napi élet harcaira, akkor sokszor találom szembe magamat ezzel a gyilkos ellenséggel, amely a félelem. Sokszor a lelkem bele remeg ezekbe az ijesztésekbe.

Abrám találkozik Melkisédekkel, Sálem királyával, a Felséges Isten papjával és tudta mit kell tennie. Milyen nagyszerű a Krisztus követésében, amikor a látható hatása félelmet gerjeszt a szívemben, tudhatom, mit kell tennem: A láthatóban keresni a láthatatlant, mert tudom a felszólítást: *„Keressétek először Isten országát...”* Ha éber a belső emberem, mindig figyelmeztet. Ha a látható ereje uralkodni kezd a lelkem örömén, akkor emlékeztet az Örökkévaló szelíd hangjára: „Ne félj!”

Nagy öröm hinni, bízni, győzni, és akkor minden esemény szellemi gazdagodásomat munkálja.

Gyurkó József

„Fekvőhelyemen is rád gondolok, minden őrváltáskor rólad elmélkedem. Mert te voltál a segítségem, szárnyad árnyékában ujjongok”. (7–8. v.)

A zsoltáros hozzánk hasonlóan éli át az álmatlan éjszakákat. Mit teszünk, amikor nem jön a szemünkre álom? Beveszünk egy altatót vagy belső emberünk meghallja az örökkévaló vágyát utánunk: „Találkozni, beszélni szeretnék veled fiam! Az éjszaka csendjét töltsd velem!” Ennek a zsoltárnak fő része hálaadás. Hiszen a zsoltáríró a szentélyben „látta” az Urat. Nem testi szemekkel való látásról van itt szó, hanem egy belső látásról, amit az emberi értelem felfogni képtelen. Az Úr hatalmának és dicsőségének meglátásáról van szó. Ezzel a találkozással közösségre lehet jutni Istennel, és ez az életnél is többet ér (4. v.). Nem a testi élet megvetésével vagy lebecsülésével van itt dolgunk. Hiszen az élet Isten ajándéka, és ami az ember életét segíti, az Isten áldása. Azonban van ennél nagyobb érték is: az Istennel való közösség, ami többet ér a testi életnél és ezt a halál sem szakíthatja meg. Isten hatalma nem ér véget a halál kapujánál. (Ám 9:2).

Aki ezt az értelmet felülhaladó közösséget tapasztalja, annak élete olyan biztonságban van, mint a fiókák, akiket a szárnyával védelmez az anyamadar. Teljes öröm van Isten szárnyainak védelme alatt. Tudatosan vegyük igénybe ezt a védelmező közösséget!

„Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését”. (19. v.)

A páli levelek közül a legnagyobb lelki mélységeket találjuk a Római Gyülekezetnek írott levelében. Hitéletünk alapköveit fogalmazza meg az apostol. Kijelentései nem csak az emberiség, hanem az egész teremtett világra vonatkozó üzeneteket is tartalmaznak. A teremtett világ szenvedése az ember bűne miatt van. Isten úgy rendelkezett, hogy az ember sorsában osztozzék világa is: A hiábavalóság és romlandóság alá vettetésében éppen úgy, mint dicsőséges felemeltetésében. Az újonnan született ember nem tud közömbös lenni a természet fájdalmai hallatán. Lelki fokmérője ez a hitéletünknek. Van-e belső fülünk meghallani, amit Isten hall? Ha isteni természet részesei vagyunk, akkor ez az ajándék ott van bennünk. Ha valami történt a belső hallásunkkal, akkor forduljunk a mennyei orvoshoz. Földi életünk küldetése, hogy láthatóvá váljon életünkben a fiúság!

Jézus Krisztus mindent elvégzett azért, hogy ennek a szenvedésnek vége legyen, de az ember életében kell végbe mennie ennek először, majd ezután egy szempillantás alatt a teremtett világ is megszabadul.

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 3,17–18; 2Kor 5,2–4

„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott”. (28. v.)

Amíg a földi pályafutásunk véget nem ér, addig szüntelen harcunk van az ellenségünkkel. A kísértő árnyékként kísért bennünket, hogy féljünk! A félelem elszívja az erőnket. Képes bennünk megölni a hitet, bizalmat az Örökkévaló iránt. Először csak kíváncsiságot ébreszt, figyelmünket elveszi s a következmény nem marad el: megerőtlenít és megbénít az ellenállásra. Erőtlenségünkben segítségünk a Lélek, aki tovább viszi imádságainkat, amikor emberi gyarlóságunk miatt holtpontra jutunk, mert nem találjuk Istent. Amikor végére érünk saját menekülési tervünknek, akkor kap lehetőséget az Úr Jézus Lelke, aki segít a mi lelkünknek, aki csak „sóhajtozik”, emberi szavakig nem jut el. De a szívet kutató Isten megérti a Lélek szándékát, aki közbenjár érettünk. Így lesz igen biztos a szabadulás!

Imádságaink célba érnek. Szemünk megnyílik látni a láthatatlant! Értelmünk felfogja a felfoghatatlant, ajkunk vallástételre nyílik az apostollal együtt: „Egészen biztosak vagyunk benne, hogy minden összedolgozik azoknak a javára, akik Istent szeretik – akiket ő saját terve szerint elhívott.” (28. v.; EFO) Minden kétségünket elfújja a szél, mint a felleget, felragyog Krisztus napja és dicsőítjük az örökkévaló Isten szeretetét!

„De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket”. (37. v.)

A hitélet nagy kérdéseinek felsorolásával kezdődik ez a szakasz. A kérdésekre egyértelmű világos válaszokat kapunk. A kérdések arra a teljességre mutatnak, amit az Örökkévaló bemutatott szeretett Fia kereszthalálában és feltámadásában. Aki most „az Atya jobb oldalán ül, és közbenjár értünk az Atyánál!”

Van-e valami vagy valaki, aki ebből a „Krisztus-szeretetből” kiragadjon? A földi életre sokféle erő hat, de mind erejüket vesztik az Isten „féltékeny szeretetén”, amelyet Krisztusban ajándékozott gyermekeinek hit által kegyelemből!

A harc nehéz, amelyet a „vádoló”, az „embergyilkos” az Örökkévaló szeretetének tárgyai ellen folytat. Meg van írva: „Teérted gyilkolnak minket nap mint nap,...” De az a győzelem, amelyet Krisztus a golgotai kereszten végérvényesen megszerzett, diadalmaskodik. Az apostol felkiált: „Meg vagyok győződve...”! Ez a győzelem kész, csak hit által érvényesítenünk kell! Itt kap választ a „sóhajtozó, vajúdó, szenvedés alatt nyögő” teremtet világ szavak nélküli könyörgése is.

A várakozásnak itt van vége, és az ígéretnek ebben van a beteljesedése! Ez a mi üdvösségünk!

Ajánlott igeszakasz: Zsid 1,3; 7,25; Zsolt 44,23; Fil 4,13.

„...nagy az én szomorúságom, és szüntelen fájdalom gyötri a szívemet.” (2. v.)

Különös belső szomorúságról olvashatunk ebben a szakaszban. Az előző részt diadalmas öröm jellemezte, és most, mintha sötét árnyék rajzolódna ki az üdvösség nagy fénye mögött.

Hit által üdvbizonyosságot nyert emberekben élesen vetődik fel a kérdés: mi lesz Izráel sorsa? A választott népnek, amely nem fogadta el Krisztust, kirekesztette magát a hit által való megigazulásból? Vajon kizárta-e ezzel magát az üdvösség jövődjének teljességéből is? Pál ünnepélyesen hozza a gyülekezet tudomására, hogy szüntelen fájdalom és gyász tölti el a szívét. Az előzőekhez képest kiáltó az ellentét: öröm, ujjongás után gyász, fájdalom. A hang szenvedélyes, mindenre hivatkozik, ami szent: a Krisztussal való kapcsolatra, tulajdon lelkiismeretére, amelynek meghatározója nem emberi gondolat vagy érzélem, hanem Isten Lelke.

Test szerinti népe miatt gyötrődik ennyire Pál, Isten választott népe miatt, akik Kristusra nézve az ígéretek hordozói. Ebben a gyötrődésben Mózes lelkületére ismerhetünk, ahogyan felsorolja a lehetőségeket, amelyeket az Örökkévaló adott népének. Az ígéretek beteljesítője az általa küldött Üdvözítő, az Isten Fia testileg közülük való volt.

„...nem a testi származás szerinti utódok az Isten gyermekei, hanem az ígéret gyermekei számítanak az ő utódainak.” (8b. v.)

Az apostol belső szomorúságára keresi az választ! Isten ígéretei erejüket vesztették volna, amiket Ábrahámnak és Izráelnek adott? Isten kitarja a szívét és engedi meglátni az értelmet meghaladó választ. Különös kép tárul elénk Isten titkaiból. Szétválik a testi utódlás és a lelki születés. Különös titkok, melyekre nincs válasz. *„...Jákóbot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem...” (Mal 1,2–3)*

Az ígéreteket adó Isten nem hagyja cserben az embert: ez áll Izráelnek adott ígéreteire is. Kiknek szól akkor, az ígéret? Isten akarata a döntő válasz a kérdésre! Ábrahám igazi utódai azok, akik az ígéreteket hordozzák. Izráel lelki gyermekévé és ezzel együtt az eklézsia tagjává senki sem lehet csak újjászületés által. Egy keresztyén mondás: Istennek nincsenek unokái csak gyermekei! Az apostol számára világossá vált, hogy Istennek az igazi Izráellel folyó történetében minden hangsúly az ígéretekre és Isten kiválasztó kegyelmére esik. Az ő akarata, hogy Izráel családjogi rendjében az ő országának törvénye érvényesüljön.

Isten akarata: *“hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére” (1Tim 2,4).*

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 21,12; 18,19; 4Móz 23,19;

Gal 4,8; 2Tim 1,9

„Hiszen így szól Mózeshez: „Könyörülök, akin könyörülök, és irgalmazok, akinek irgalmazok.” Ezért tehát nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” (15–16. v.)

Isten akaratának, döntésének megértése meghaladja az emberi értelemet. A megértéshez két szó jelzi az utat: irgalmasság és könyörület. Az ember helyzeténél fogva rá van utalva irgalmára és könyörületére. Irgalmasságának indítékait egyedül az Örökkévaló ismeri. Istennek arra is megvan a szabadsága, hogy intő példává tegyen valakit a történelemben, aki hatalmának ellene szegül. Mindez riasztó annak, aki nem tudja, hogy Isten nevének dicsőségére teremtettek mindennek. Isten akaratának szabadsága azonban nem menti fel az embert felelőssége alól. Ha akarata annyira abszolút érvényű, akkor az ember nyilván tehetetlen vele szemben. Az alkotónak jogában áll alkotását olyan céllal megalkotni, amilyennel jónak látja. Isten dicsőségének szemléltetését szolgálják irgalmának tárgyai éppen úgy, mint sötét háttérként azok, akiken haragvó ítéletét hajtja végre. Ki nem mondva ott van a gondolat mögött az a tény is, hogy a „harag edényein” semmiféle méltánytalanság nem esik. Isten szuverén akaratával egyidejűleg, de éppen nem az iránta való engedelmességből, hanem saját döntésük alapján választják az Istennel való ellenségeskedés útját.

Ajánlott igeszakasz: 2Móz 9,19; 33,19; 5Móz 32,4;

Jób 8,3; Hós 1,10; 2,22; Kol 1,26–27

8. hét

„Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” (Jn 17,15)

Az utóbbi időben a munkahelyemen újra elkezdett foglalkoztatni, hogy (még) mit tehetek meg és meddig mehetek el keresztyén emberként. Sokszor vívódom és próbálok nem sodródni és nem minden áron alkalmazkodni, de mégis – amennyire tőlem telik – békességben élni minden emberrel (főleg a főnökömmel). Nyugdíjas búcsúztatóra készülünk, ahol mindenkinek kötelező szerepelni. Úgy éreztem a szereplésben két „rossz” közül választhatok. Imádkoztam: „Uram segíts, Te tudod, hogy szeretlek téged...” A kevésbé rosszat választottam azzal, hogy elmondtam: a szövegnek egy része számomra vállalhatatlan. Átírták. Köszönöm Uram, hogy ebben a világban megőrizöl a gonosztól!

Tokodiné Baji Timea

„Adj nekünk mégis segítséget az ellenség ellen, mert az emberi segítség mit sem ér!” (13. v.)

Hálát adhatunk az Úrnak, hogy Európa közepén, békességben élhetünk kis hazánkban. Naponta hallhatjuk a háborús híreket, mégsem kell a „bőrünkön” tapasztalni azt, amit Dávid király és hadvezére, Jóáb átélt: nem kell tizenkétezer edómi embert levágni és az arámok ellen sem kell (fegyverrel) harcolni. *„Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen...”* (Ef 6,12) Mégis milyen nehéz erre gondolni, amikor megaláznak, megsértenek, lesajnálnak. És igen, sokszor keresztülgázolnak rajtunk. Ilyen ez a világ, azonban nem ennyi az élet. Olyan jó arra gondolni, hogy van örök élet, és az üdvösségünket senki el nem veheti! Az emberi segítség, erő kétes és véges, de Isten irgalmas és hatalma végtelen. Ne feledjük, Dávid magva az ellenség fejére taposott, legyőzte a Sátánt a golgotai kereszten. A harc már eldőlt, Jézus Krisztus győzött! Emlékezzünk erre naponként!

Ajánlott igeszakasz: Ef 6,10–20

„Miért? Azért, mert nem hit, hanem cselekedetek útján akarták ezt elérni, beleütköztek a megütközés kövébe” (32. v.)

Jó a törvény és az igazság? Igen. A törvényes rend betartására, pl. bíróságokra szükségünk van, különben káosz lenne a társadalomban. De mi az igazság és kinek van igaza? Egy polgári perben az nyer, aki a legtöbb bizonyítékot fel tudja sorakoztatni az igaza mellett. Isten országában az nyer, aki belátja, hogy „minden igazságunk olyan, mint a szennyes ruha. (Ézs 64,5b). Néhány éve egy házastársi alkalmon a szolgálatvezető elmondott egy történetet az életükből és megkérdezte: Szerintünk neki, vagy a feleségének volt-e igaza? Ki a férjnek, ki a feleségnek adott igazat. A jó válasz ez volt: „Egyedül Istennek van igaza!” Annyi igazságom van, amennyire Krisztus él bennem. Pilátus is megkérdezi: *„Mi az igazság?”* Pedig maga Jézus mondja el neki: *„Én azért születtem és azért jöttem a világba, hogy bizonyóságot tegyek az igazságról...”*. Mi fújjuk a magunkét és tesszük a szerintünk jót, de ettől soha nem igazulunk meg. El kell ismernünk és el kell fogadnunk Isten igazságát, Krisztust, mert aki hisz Őbenne, az nem szégyenül meg!

Ajánlott igeszakasz: Ézs 64,5–9

„Hanem mit mond? 'Közel van hozzád az ige, a te szádban és a te szívedben,' mégpedig a hit ígéje, amelyet mi hirdetünk.” (8. v.)

Úgy születünk ebbe a világba és úgy szocializálódunk, hogy „azzá leszel, amit teszel.” Ami részben igaz is, de jó, hogy csak részben. Ugyanis nemcsak jót teszünk, hanem sok rosszat is. Ha igaz lenne a mondás, akkor mindenki a pokolban végezné. Ezzel a teóriával csak akkor lehetne közünk Istenhez és akkor élhetnénk (igazán), ha minden parancsát be tudnánk tartani. Én is úgy közeledtem Istenhez, hogy előbb megpróbáltam jól viselkedni, sok jót tenni (kevés sikerrel), templomba járni és Bibliát olvasni, hátha elfogad. Krisztussal, mennyyel és pokollal nem tudtam mit kezdeni. Csak annyit tudtam, hogy többet nem szeretnék bűnben élni, mert attól a halál is jobb. Megváltásért, Krisztusért kiáltott az életem! Én lemondtam magamról, de Isten nem mondott le rólam, mert ő bőkezű mindenkihez, aki segítségül hívja Őt. Olyan helyre vezérelt, ahol a hit ígéje, az evangélium szólt, és én befogadhattam. A szívem, a szám, a kezem, a lábam, az életem az övé lehet... Ebben a közelségben, Őbenne üdvözülhetek!

Ajánlott igeszakasz: 2Kor 5,16–21

„De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan is higgyenek abban, akit nem hallottak? Hogyan hallják meg igehirdető nélkül?” (14. v.)

Hát igen ezek jó kérdések, sőt életbevágó kérdések. Hit nélkül lehetetlen tetszeni az Istennek. Sok embernek mondunk áldást, hiszen Jézusnak engedünk azzal, ha másokat áldunk (nem átkozunk). Tegnap olvastam a 4Mózes 6. részben arról, hogy aki az Úrnak szentelte magát, názírfogadalmat tett, az hálát adott az Úrnak és áldozott. Feltűnt, hogy ezután adta az Úr Mózes által Áronnak és fiainak (Izráelnek) az általunk is ismert „ároni áldást”.

Mit tudnak kezdeni az emberek Istennel, Isten áldásával, ha nem ismerik, és nem hisznek benne? Hogyan tudják segítségül hívni? Sehogy, vagy csak tűzoltásszerűen, nem üdvösséges hittel. Az igaz hit nem választható el az élő igétől és az írott igétől. Jézus Krisztustól és a Szentírástól. Miért nem hisz Krisztusban az Isten választott népe, a zsidóság? Mert nem olvassák az Ézsaiás 53-at (csak a Tórát). És miért nem hisznek Istenben a nem zsidók? Mert nem hallják (nem olvassák) Isten igéjét, így nem ismerik Krisztust. Ezért tegyünk bizonyosságot és hirdessük az igét!

Ajánlott igeszakasz: Ézs 53.

„Az Isten nem vetette el az ő népét, amelyet eleve kiválasztot.” (2a. v.)

Olyan jó úgy kezdeni ma ezt az igazán gyönyörű, napsütéses őszi reggelt, hogy tudom: Szeret az Úr, azért nincs még végem. Nem fogyott el irgalma, sőt minden reggel megújul. Így megújulhat a reménység és az iránta való bizalom is a szívemben. Olyan jó azt is tudni, hogy ha ködös, hideg, esős idő lenne, ez akkor is igaz! Az Úr hűséges Isten és változhatatlan. Hihetem, hogy kiválasztott, elválasztott magának anyám méhétől fogva, fogantatásom pillanatától, sőt a világ kezdete előtt. Így azt is tudhatom, hogy én ehhez semmit sem tehettem és ma sem tehetek hozzá semmit, mert ez kegyelmi kiválasztás. Sőt, ha rosszat gondolok, szólok, vagy teszek, akkor is az Ő kegyelme tart meg. Szeretetét, irgalmát, irántam való hűségét abban mutatta meg, hogy helyettem, miattam és értem áldozta fel Fiát a golgotai kereszten. Reménységem és bizodalmam abban van, hogy Jézus Krisztus vére befedezi az én piszkos és szakadozott életemet, az Ő drága megtisztító és megújító vérével. Egyedül Őérte nem vet el az Isten!

Ajánlott igeszakasz: JSir 3,22–26

„ne dicsekedj az ágakkal szemben. Ha mégis dicsekszel: nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged.” (18. v.)

Biztosan hallottuk, már azt a mondást, hogy „nem a befőtt teszi el a nagymamát”. Megtérésekor az ember rácsodálkozik arra, hogy idegenként, Istentől elszakadt állapota, sok bűne és szégyene ellenére mégis elfogadja, sőt szereti a mennyei Atya, a mindenható, szent Isten! Később mégis, amikor élvezi a keresztyén közösség biztonságát és kezdi kényelmesen, komfortosan érezni magát, akkor egyfajta magabiztosság, hívó gőg lesz úrrá rajta. Hová lesz az alázat és a szelídség? Honnan jön a dicsekvés? Hogy van ez? Onnan, hogy vad olajfák vagyunk. Befogadtattunk Isten családjába Krisztusért, de gyarló emberek vagyunk, kettős természetünk van. Most is megrendít, hogy én a vadságom, keménységem ellenére befogadtattam Isten családjába és részesülhetek „a szelíd olajfa” gyökerének nedvében, Jézus megtöretett testében és kiontatott vérében. Ez kegyelem! „Ne hagyd Uram, hogy kívüled dicsekvésem másban legyen, e hívságos világ helyett, üdvömmé véred hadd tegyem!” (241. Halleluja)

Ajánlott igeszakasz: Ef 2,11–22

„Az evangélium miatt tehát ellenségek Isten szemében tiértetek, de a kiválasztás miatt kedveltek az ősatyákért, hiszen az Isten ajándékai és elhívása visszavonhatatlanok.” (28–29. v.)

Bele lehet születni Isten családjába? Nem. Amikor a földre születik egy ember, nem közeledik, hanem távolodik Istentől. Beleszülethetünk egy keresztyén, vagy egy zsidó családba, de Isten országába csak az juthat be, aki felülről születik, új életet nyer Krisztusban. Megváltó nélkül nincs üdvözítő hit, akár zsidó, akár bármilyen más nemzetiséghez tartozik is az ember. Az Ószövetség arról szól, hogy Isten kiválasztotta a zsidó népet és szövetségre lépett vele. De a választott nép újra és újra hűtlenné vált és elhagyta Istent, ezért szüntelenül bikák és bakok vérére kellett ontania. A bűn és a halál kérdése ezzel nem oldódott meg, *„Így tehát új szövetség közbenjárója lett Krisztus, mert meghalt az első szövetség alatt elkövetett bűnök váltságáért, hogy az elhívottak elnyerjék az örökkévaló örökség ígértét.” (Zsid 9,15)* Krisztus nélkül Isten és önmagunk ellenségei vagyunk. Milyen nagy ajándék, hogy Isten elhívott, megismertette velünk az evangéliumot és az örök élet ajándékát nem vonja meg tőlünk. Pedig megtehetné...

Ajánlott igeszakasz: Róm 8,26–30

9. hét

„Minden gondotokat őreá vessétek, mert néki gondja van rátok.” (1Pt 5,7)

Olyan jó újra és újra megtapasztalni azt, hogy Istennek valóban gondja van ránk. Annak idején Istentől kértem munkahelyet is. Amikor megkaptam, nagyon örültem, de élethelyzetem megváltozott. A hosszú bejárás, a korán kelés egyre inkább fárasztott. Újra Istenhez kiáltottam és közel egy évi folyamatos imádságra válaszul, adott nekem munkahelyet a szülővárosomban. Így a korábban utazással eltöltött időt, most pihenésre és szolgálatra fordíthatom.

Isten tőlem csak annyit kér, hogy ne magam akarjam megoldani a megoldhatatlannak tűnő helyzeteket. Merjem Istenre vetni, minden gondomat, Ő elbírja azokat és Neki valóban gondja van rám.

Dr. Ormóshegyi Zoltán

„E föld széléről kiálltok te hozzád; ...Vigy el engem innen a sziklára, ahova én nem jutok.” (3. v. Károlí)

A föld széléről el lehet jutni a kősziklára. Dávid saját fia, Absolon ellene való fellázadása miatt a „föld szélén” érezhette magát. Talán nincs fájdalmasabb annál, mint amikor az apa ellen fellázad a saját fia, családja. De ebből a helyzetből is el lehet jutni a kősziklára. Hogyan? Imádság által. A zsoltáros kiállt Istenhez. Milyen nagy dolog, ha valaki eljut odáig, hogy nem emberekhez szaladgál segítségért, hanem egyenesen Istenhez megy. Tudjuk mi ezt az eszünkkel, de éljük a mindennapokban?

Aztán azt látjuk, hogy a zsoltáríró felismeri, hogy Isten menedék, torony és sátor. Benne el lehet rejtőzni. Bármilyenek is legyenek a körülményeid, a hozzá vezető út mindig szabad. Nem kell kint lenni a forró napsütésben, az ordító orkánban. El lehet rejtőzni Istenben. Hogyan tudom megtenni? Hit által. Hagyatkozz Isten hűségére e mai napon és te is átéled majd azt, hogy Isten a föld széléről is eljuttat a kősziklára, a Jézus Krisztussal való személyes kapcsolatra.

Ajánlott igeszakasz: Mik 7,1–7

„...az Úr megemlékezék róla.” (19b. v.)

Egy család történetébe nyerünk bepillantást a felolvasott ígén keresztül. Sokan vágnak családra, de nem adatik meg a számukra. Vannak, akiknek megadatik, de mégsem tudnak örülni neki. A felolvasott igében láthatjuk, hogy a hívő családok élete sem egyszerű. Ott is lehet versengés, a másik szándékos bosszantása (6. v.), sírás és bánat(7. v.).

De milyen hatalmas dolog, amikor a férj és a feleség igazán szereti egymást és az Urat. Az Úr nem hagyja megszégyenülni az ilyen családokat. Megmutatja a szabadulás útját.

Isten megemlékezett Annáról és megadta neki szíve kívánságát. Ő ma sem változott meg. Ma is adhat a széthúzó családokban egységet, a veszekedés helyébe békességet, a másik leuralása helyett, kölcsönös szeretetet és tiszteletet egymás és az Úr iránt.

A mai napon is ez legyen a szívünkbe írva. „Isten megemlékezett rólad.” Ő emlékezik a veled kötött szövetségre és örökkévaló szeretettel szeret téged. Legyen elég nekünk, hogy Jézus szeret bennünket. Ehhez képest az emberek szeretete csak ráadás.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 103.

„És mikor felméne a férfi, Elkána és az ő egész házanépe, hogy bemutassa az Úrnak esztendőként való áldozatát és fogadását” (21. v.)

Egy Istenfélő család hálájának a kifejeződését látjuk a mai igében. Isten hatalmas csodát tett, megajándékozta őket egy (fiú) gyermekkel. Azt látjuk, hogy erre válaszul a család minden tagja hálát ad és teljesíti az Úrnak tett fogadását. Az apa, mint családfő, megy a gyülekezetbe a családjával és hálát ad az Istennek. A feleség szintén hálát ad és az Úrtól kapott ajándékot nem tartja meg magának, hanem visszaadja az Úrnak. Milyen boldogok azok a gyermekek, akik átélik azt, amit Sámuel átélt. Édesapja és édesanyja egyaránt hálát ad az Úrnak és gyermeküket egy akarattal az Úrnak szentelik.

Isten ma is tesz hasonló csodákat, mégis olyan kevesen adnak hálát az Úrnak. Bár a mai napunkra igaz lenne a zsoltár szava: *“Hálaadással áldozz Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmadat!”* (Zsolt 50,14)

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 50.

*„Híveinek lábait megoltalmazza, De az istentelenek
setétségben némulnak el, Mert nem az erő teszi
hatalmassá az embert.” (9. v.)*

Anna éneke az Ószövetség egyik leggyönyörűbb imádsága. Minden során érződik, hogy minden szava átélt valóság. Hatalmas mélységeket járt meg ez az asszony, de a mélységben is megtapasztalta Isten megőrző kegyelmét. Az ő lába is majdnem megcsúszott, amikor gúnyolták a saját családjában (Peninna) és az egyházban (Éli). De Isten mindezekben megoltalmazta. A nagy próba nem elnémította, hanem megnyitotta a száját, hogy bizonytságot tegyen arról, hogy nem az erő, nem az emberi ügyesség teszi hatalmassá az embert, hanem egyedül az Úr. Anna meglátta, hogy életének minden körülményében Istennel van dolga. Az Ő kezében van az irányítás. Ezért soha nincs ok a kétségbeesésre.

Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 46.

„A gyermek Sámuel pedig folytonosan növekedék és kedves volt mind az Úr, mind az emberek előtt.” (26. v.)

Két családot látunk. Az egyik emelkedik, a másik folyamatosan süllyed. Éli és fiai felett kimondatott az ítélet. Miért? *„Éli fiai azonban Béliál fiai valának, nem ismerék az Urat.”* (12. v.) Éli fiai valójában nem az apjuknak, hanem a gonosznak voltak a gyermekei. Hiába volt az apa papi szolgálata és feddése, ezek a fiúk a veszedelmükbe rohantak.

Ezzel ellentétben Sámuelnél azt látjuk, hogy folyamatosan növekedett az Isten és az emberek előtt való kedvességben. Az Úr Jézus Krisztusról is ezt olvassuk. Miért? Mert aki Istennek a gyermeke az a jóban növekszik. A Béliál fiai viszont a rosszban és a gonoszságban.

Adja meg nekünk az Úr, hogy Elkána és ne Éli családjához hasonlítsunk. Azért könyörögjünk, hogy gyermekeink az Úr gyermekei legyenek!

Ajánlott igeszakasz: Lk 2,40–51

"És te többre becsülöd fiaidat, mint engem, hogy magatokat hízlaljátok az én népem Izráel minden áldozatának elejével." (29b. v.)

Nincs kétségem afelől, hogy Éli szerette a fiait. Akkor miért jutottak ezek a fiúk és az egész család az ítéletre? A választ a fenti ige adja meg. *„És te többre becsülöd fiaidat, mint engem.”* Ha nem Jézus áll életünkben az első helyen, akkor minden könnyen felborulhat. Mi még (jól) szeretni sem tudunk Jézus nélkül. Ha bárki, vagy bármi átveszi az első helyet a szívünkben Jézus helyett, akkor az bálvánnyá lesz. Bálvánnyá lehet a család, a gyermek is. Ábrahámnak is azt kellett megtapasztalnia, hogy Isten elkéri tőle Izsákot. Miért? Azért, mert az első helyre került az életében. De Élivel ellentétben Ábrahám feltette az oltárra a fiát, és ezért vissza is nyerte azt. Élire azonban rádőltek a bálványként szeretett gyermekei és az egész család pusztulását okozták.

Vizsgálja meg Isten a mi szívünket, családi életünket! Ki van a szívedben az első helyen? Csak akkor tudod jól szeretni a családot, ha a szívedben Jézusé az első hely.

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 22,1–18

„És az Úr kezde ismét megjelenni Silóban, mert kijelentette magát az Úr Sámuelnek Silóban, az Úrnak beszéde által.”
(21. v.)

Milyen hatalmas dolog az, amikor valakinek kijelenti magát az Úr. Az Úr többször próbálta kijelenteni magát Sámuelnek, de amíg Éli nem tanította meg imádkozni, addig nem tudta venni a „mennyei adást.” Milyen nagy felelősség van a szülőkön. Megtanítottad már gyermekedet imádkozni?

Van nekünk ilyen „készülékünk”, amivel venni tudjuk a mennyei adást? Már van okos telefonunk, mindenféle kütyünk. Online módban éljük az életünket. De vajon Isten felé is ilyen nyitottak vagyunk? Hogyan tudjuk venni a mennyei adást? *“Az Úrnak beszéde által.”* Úgy ha olvassuk a Szentírást, imádkozó szívvel hívő testvérek közösségében. Ilyenkor mi is megtapasztaljuk, hogy a *“Te jelenléted megvidámít, éltet. Bátor szívet ad.”*

Legyen ez a mai nap az Istenre figyelés napja. Figyeljünk az Úr beszédére, Lelkének vezetésére és átéljük azt a csodát, amit a gyermek Sámuel átélt.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 40.

10. hét

“Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév. Így, mivel lágymeleg vagy sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból.”
(Jel 3,15–16; Károli)

Már-már nyugdíjba kellett volna vonulnom, de Isten másképp döntött, és a zsinat még meghosszabbította a szolgálati időnket 70 éves korig. Talán azért, mert tudja, nagyon szeretek szolgálni? Most azonban ez az ige elgondolkoztat... Mert egy dolog az, hogy én mit gondolok magamról, a szolgálatomról és más az, hogy mit gondol Isten. Vajon tényleg tűzzel-hévvvel szolgállok? Ez számomra nagyon elgondolkoztató. Mondja is a feleségem, hogyha Isten adott még időt a szolgálatra, nagyon ki kell használnunk. Buzgósággal szolgáljuk az Urat!

Csomay Árpád

„Csak Istenben nyugszik meg lelkem, tőle jön szabadulásom. Csak ő az én kősziklám és szabadítóm; ő az én oltalmam, azért nem rendülök meg teljesen.” (2–3. v.)

Mindenki vágyik arra, hogy békében éljen. Igaz, sokszor nem jó helyen keressük. Ugyanis bármennyi pénzünk lehet, vagy erős, egészséges emberek lehetünk, de Isten nélkül nincs békességünk. Ezért mondta Augustinus (Kr.u. 354-430), a nagy egyházatya, hogy „nyugtalan a mi szívünk, Uram, amíg el nem nyugszik benned.” Valóban, egyedül Istennél van békessége az embernek. Így is lehet az igét fordítani: Az én lelkem csak Istenre hallgat. Tényleg, csak Istenre hallgatunk? Egyedül tőle van a mi szabadulásunk, vagyis ahogy Luther mondja: üdvösségünk. Ez pedig a legfőbb jót, boldogságot, békét, jólétet, üdvösséget jelent. Ő a mi kősziklánk, mondja tovább a zsoltáros. Jézus az igazi kőszikla. Oltalmában, békességben élhetünk, hiszen csak Isten adhat nyugalmat és biztonságot Jézus Krisztus által. Ha lelki házunkat erre a kősziklára építjük, jöhet a vihar és az árvíz, békességben és biztonságban vagyunk, mert ő a mi lelki életünk biztos alapja.

Ajánlott igeszakasz: Mt 7,24–29

“Hozzuk el magunkhoz az ÚR szövetségládáját Silóból, hogy jöjjön közénk, és szabadítson meg ellenségeink kezéből!” (3b. v.)

Izráel népe harcban áll a filiszteusokkal. A filiszteusok Kréta szigetéről származó nép, akik Palesztinában (Filiszteában) telepedtek le. Izráel ellenségei ők. Többször is összecsaptak, több alkalommal harcoltak egymás ellen. Mindannyiunk élete örökös küzdelem. Most nem a megélhetésért vívott harcainkra gondolok, hanem arra a harcra, azokra a küzdelmekre, amelyeket a Sátán és az ő serege ellen vívunk. Naponta harcban állunk vele. És sokszor legyőz bennünket. Vajon mi az oka ennek? Az igében azt olvastuk, hogy az izraeliek magukkal viszik a harcba a frigyládát, amelyen láthatatlanul ott trónol Isten. Így akarják kicsikarni Isten segítségét. A Silóból elhozott szent ládával nem lehet kényszeríteni Istent. Milyenek a mi harcaink? Hányszor gondoljuk azt, hogy velünk van a Biblia, ismerjük, tanulmányozzuk az igét és ezért Isten megsegít bennünket? Ez nem elég. Isten ígését meg kell élni, aszerint kell élni. Ha alázattal figyelünk az Úrra és engedelmeskedünk szavának, akkor megsegíthet bennünket.

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 8,5–13

„Éli meghallotta a kiáltás hangját, és ezt kérdezte: Micsoda nagy zajongás ez? Az az ember pedig sietve odament, és elmondta Élinek.” (14. v.)

A filiszteusokkal való küzdelemben elbukott Izráel. Meghalt Hofni és Fineás is, Éli főpap két fia. Mindig bukás lesz abból, amikor nem Isten akarata szerint küzdünk: helyesnek tartjuk az elképzeléseinket, visszük a harcba a „frigyládát”, mégis elbukunk. Ha az ember nem Isten szava, rendelkezése, végzése, parancsolata szerint él, akkor nem is várhatja a győzelmet. Ilyenkor elbukik egy nép, mint Izráel, vagy elvesz a család szeme fénye: a gyermek(ek). Éli szomorúan kell, hogy tudomásul vegye: elvesztették a csatát. Sír, jajgat mindenki. Milyen nagy fájdalom volt ez neki, mint főpapnak és mint fiait elvesztő apának. Mi hogy állunk ezekkel a dolgokkal? Fáj-e nekünk népünk jajgatása? Fáj-e nekünk, hogy gyermekeink a lejtőn vannak és sokszor elbuknak? Talán a mi nevelésünkön is múlik... Talán az értük el nem mondott imádságainkon is múlik... Engem csak az vigasztal, hogy lehetnek kisebb-nagyobb csaták, de a győzelem az Úr Jézusé, aki a Golgotán a legnagyobb ellenségünket is legyőzte! Életem, életünk van!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 51,3–15

„Ott pedig a filiszteusok Isten ládáját bevitték Dágón templomába és Dágón mellé helyezték el... Dágón arccal a földre esve volt az ÚR ládája előtt. Akkor fölverték Dágónt, és ismét a helyére állították.” (2–3. v.)

Az elvesztett csata után Isten szent ládája a filiszteusok kezébe kerül, akik azt Dágón templomába viszik és odateszik Dágón mellé. Még elgondolni is rettető, hogy az egyetlen, élő Isten egy bálványiszobor mellett legyen (ugyanis a szent láda Isten jelenlétét jelképezte). Dágón a filiszteusok főistene volt. Bálványisten. Isten azonban nem tűr el maga mellett más istent. Gondolj csak az első parancsolatra: *„Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem”* (2Móz 20,3; Károli). Isten megmutatja a maga hatalmát a filiszteusoknak is. A maga választott népét is megbüntette a helytelen istenimádatukért, de a filiszteusoknak is megmutatja, hogy nem Dágón, hanem ő az Isten. Dágón arcra borult a szent láda előtt, vagyis szolgaként arcra borult Isten előtt. Aztán a filiszteusokat is megbüntette: egerek lepték el a földjeiket és bubópestis tizedelte őket. A filiszteusok félelemmel látták meg: Isten Úr mindennek felett!

Téged elfogott már a félelem? Imádod-e már hatalmas Istenedet, aki Jézus által szerető Atyád?

Ajánlott igeszakasz: Ef 4,1–6

„Akkor hívták a filiszteusok a papokat és jövendőmondókat, és megkérdezték: Mit tegyünk az ÚR ládájával ?” (2a. v.)

Mit tegyünk? – kérdezték a filiszteusok. Mit tegyünk? – kérdezzük mi is. Egyébként mit is tud tenni az „okos” ember? Csak kérdezni tud, amikor megtapasztalja, hogy van felette valaki. Csak kérdezni tud, amikor átéli, hogy nem ő az úr, hanem az Isten. De addig..., addig vétkeit halmozza, melyek aztán gyötrelmessé teszik az életét. S ekkor már kérdez. Nem csak a bálványimádó filiszteusok, hanem kérdez ez a bálványimádó világ is: Kicsoda állhat meg a szent Isten előtt? Jönnek az egerek, a férgek, melyek megemésztenek minden élelmet. Éppen úgy, mint a bűn „mérge-férge”, mely megemészti minden bizalmunkat az Isten irányában. Felemészti hitünket is és a lelki eledelnek, az igének már nincs olyan ereje. És poklossá (bubópestis) válik a nép, tisztátalanná, mint mi, amikor nem Isten törvénye szerint élünk. Megállhatunk-e a szent Isten előtt, aki haragszik minden bűnért? Csak úgy, ha engesztelő áldozatot mutatunk be! S azt ki végezze? Jézus már elvégezte a Golgotán. Mit tegyünk? – kérdem újból. Boruljunk le a keresztnél!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 130.

„Sámuel pedig vett egy követ, felállította Micpa és Sén között, és elnevezte Eben-Háézernek, mivel azt mondta: Mindeddig megsegített minket az ÚR!” (12. v.)

Telnek az évek. Már húsz év is eltelt. A nép életében nem nagy változás ment végbe. Nem tudják elfogadni, hogy a szent láda nem hozott győzelmet. Sőt, rájuk nézve is pusztulást hozott. Ekkor szól Sámuel a néphez: „Térjeteek teljes szívetekből az Úrhoz és hagyjátok el a bálványisteneket! Ne imádjátok azokat!. Az Úr szabadulást hoz, és megmenekültök a filiszteusoktól.” S a nép eldobálta a bálványisteneket és csak az Úrnak szolgált.

Manapság nem ezt kellene tennünk?! Évezredek távolából éppen nekünk szól ez a megtérésre való felhívás! Nekünk, akik olvassuk és tudatában vagyunk annak, hogy nincs szabadulás, csakis akkor, ha Istenhez térünk. Sámuel Micpa és Sén között felállított egy követ és Eben-Háézernek nevezte el, mert mindeddig megsegítette őket az Isten. A mi köveink, emlékoszlopaink emberek nagyságát méltatják, de vajon hálások tudunk-e lenni az Úrnak és el tudjuk-e mondani mi is: „Mindeddig megsegített minket az Úr!” A legcsodálatosabb „emlékoszlop”, a kereszt ennek bizonyítéka.

Ajánlott igeszakasz: Fil 1,2–6

„Azt mondták neki: Íme, megöregedtél, és fiaid nem a te utadon járnak. Most tehát tégy valakit királyunkká, hogy ő ítéljen fölöttünk, amint minden népnél szokás.” (5. v.)

Izráel vénei azzal fordultak Sámuelhez, hogy király kell nekik. Miért? Mert Sámuel már vén, fiai sem hallgatnak szavára, és más népeknél is ez a szokás. Isten népe most sem az Úr akaratát keresi. A maga értelmére hagyatkozik. Igaz, hogy Sámuel már vén, az is igaz, hogy fiai nem hallgatnak szavára, de ez ürügy arra, hogy királyt válasszanak. A többi bálványimádó nép szokásához idomulnak. Pedig tudják jól, hogy egyedül Isten az ő királyuk. Ezért mondja az Úr vigasztalásul Sámuelnek, hogy nem őt utálták meg, hanem az Istent magát. A vének és a nép kívánsága Isten elleni lázadás.

Milyenek a mi kívánságaink? Nekünk is király kell? Ó nem! Mi kiskirályok vagyunk: A magunk akaratát ráerőszakoljuk szereteteinkre és a többi emberre. Aztán később megtapasztaljuk, hogy nem jó a magunk „királysága”. Próbálnánk változtatni rajta, de a magunk erejéből nem sikerül. Nos, ezért adta Isten az ő Fiát. Ő az igazi és örökkévaló Királyunk, „...aki minket igéjével és Lelkével oltalmaz és megtart.” (H.K. 31.)

Ajánlott igeszakasz: Ézs 53.

11. hét

„Olyan úton vezetem majd a vakokat, amelyet nem ismernek, olyan ösvényeken is irányítom őket, amelyek nem ismerősek. A sötétséget világossággá változtatok előttük és az egyenetlen földet egyenessé. Ezeket cselekszem velük, és nem hagyom el őket.” (Ézs 42,16)

Huszonkilenc évvel ezelőtt olvastam ezeket a szavakat a Bibliámban, s emlékszem, mennyire megragadott Isten ígérete. Éppen azon a napon váltottam munkahelyet, s tele voltam kérdésekkel, bizonytalanságokkal a jövőmet illetően. Nagyon meghatott az Úr személyes válasza az imádságomra. Jól belevestem a szívembe és elmémbe, hogy el ne felejtsem később sem. Rá bíztam magamat, a vakot, aki nem láttam tisztán. Kezébe tettem az ismeretlen ösvényeket. S valóban, jöttek a sötét időszakok és a rögzös utak is. De mindig megtapasztaltam, milyen hűséges az Úr, megtartja ígéretét: vezet, irányít, változtat, cselekszik és nem hagy el!

Ő veled is ezt akarja és fogja tenni, bízd rá magad!

Tima Lászlóné

„Örvendeni fog az Úrban az igaz, és hozzá menekül. És dicséretet mondanak a tiszta szívűek.” (11. v.)

Egyik oldalon ott az ellenség, a rosszat akarók és gonosztevők csődülete. Mit tesznek? Amit ma is: rettentenek, fondorlatosak, sértő beszédűek, élesítik nyelvüket, megátalkodottak, gonosz szándékukban, orvul támadnak, titokban egyezkednek, álnokságokat koholnak és hajtanak végre. Ismerjük, ki van mögöttük: a Sátán. A másik oldalon ott van Dávid, aki igaz, tiszta szívű és feddhetetlen, no nem önmagára, hanem az Úrra nézve. Mert Ő tisztította meg és bocsátotta meg bűneit, Benne hitt, ezért igaz volt az Úr előtt. Most ő van bajban, és arról tesz bizonyosságot, hogy örülni fog. Még nem történt meg a szabadítás, még nem látja a végét, de tudja, kicsoda az Isten. Ő meghallgat, megment, elrejt és leszámol az ellenséggel. Aki ezt tudja és hiszi, annak nem kell kétségbe esnie, ha az ellenséget észleli. Ahogy Dávid is tette: oda kell menekülni az Istenhez örömmel, neki panaszkodni és ezzel együtt dicséretet mondani. Hiszen csak Ő tud segíteni! Sohase felejtsük el ezt a sorrendet!

Ajánlott igeszakasz: Péld 6,12–15; Jak 1,2–4

„De ő így felelt neki: Íme, Isten embere most éppen a városban van, és az az ember tiszteletben áll. Mindaz, amit mond, beteljesedik. Most tehát menjünk oda, talán megtudja mondani nekünk is, hogy melyik úton menjünk.”

(6. v.)

A gazdag és szép Saul, az elveszett szamarak miatt indul útnak. Sokfelé ment, hiába. Már feladta volna, ha nincs mellette legénye, aki ismerte Sámuel prófétát. Sámuellel az Úr gyermekségétől fogva közvetlenül beszélt. Isten embere volt, igazolta életét a sok beteljesedett szó, világított. Ma is élnek köztünk Sámuelek. Jó velük beszélni, jó a közelükben tartózkodni, segítenek. Az Istennel töltött idő átüt az életükön. S jó, hogy vannak ismeretekkel, tapasztalatokkal rendelkező legények, akik el tudnak vinni másokat Isten mai embereihez, akiken keresztül meghallhatják az Úr akaratát. Többeket sokféle elveszett állapot indít útkeresésre: elveszett házasság, családi béke, munkahely, egészség...

Te hol vagy? Földi jókban otthon fürödve, vagy már keresésre indulva valami miatt? Esetleg te viszel másokat a jó irányba, mert Isten embereinek közelében jársz, de te magad még nem vagy ott? Vagy már tudod, mi a helyes út, mi az egyetlen jó válasz az elveszettekre vonatkozólag? Isten embere vagy?

Ajánlott igeszakasz: Ef 4,7; 11–12

„S amint megfordult, hogy Sámuelettől eltávozzék, Isten megváltoztatta a szívét; és beteljesedtek rajta mindazok a jelek azon a napon.” (9. v.)

Saul csak kapkodta a fejét, annyi minden szokatlan dolog történt vele azóta, hogy otthonából elindult. Találkozása a nagy tiszteletben álló prófétaival események sorát indította el. Miért? Egy ideig talán a véletlenek egybecsengésének tekinthette őket, majd valamit megsejthetett belőle: nem a próféta ereje, hanem valaki más áll mögöttük. Egészen bizonyosat pedig csak akkor érezhetett, amikor az *„Isten lelke reászállt”* (10. v.), és maga is prófétálni kezdett. Istennek jó terve volt Saul életére vonatkozólag. Kiválasztotta őt, hogy népe szabadítójává formálja, mert látta azok nyomorúságát és hallotta segélykiáltásukat.

Nyomorúság van körülöttünk is, ma is. Isten lát, hall és cselekszik. Hasonlóan Saulhoz, talán te sem érted, mi történik veled és körülötted. Miért vagy ezen a helyen, miért kell ezekkel az emberekkel találkoznod? Azért, mert az Istennek veled is jó terve van. Életed, a nagy egész egy kicsiny szelete. Elkezdte a te szívedet is akaratának megfelelően változtatni. Engedd!

„Most hát álljatok az ÚR színe elé törzsenként és nemzetségenként.” (19b. v.)

Milyen csodálatos az Isten! Mai igeszakaszunk annyi mindent elmond róla. Ő szemmel tarja az egész földet, lát minden népet, törzset, családot és az egyént is. Tekintete elől senki sem bújhat el. Belelát fáraók és más sanyargató hatalmasok gondolatába. Ismeri népének is minden nyomorúságát, de szándékát is. Tudja ki, miért rejtőzködik, és hol van. Izrael népét a királyválasztás alkalmából állíttatta színe elé, de nem ítélet végett, bár megvetették őt kívánságukkal. Kegyelmesen jelenti ki nekik akaratát, válaszol, amikor kérdezik. Szabadító királyt ad nekik Saul személyében, aki nem csak magasságával, de szerénységével is kitűnik népe közül. A király jogairól is rendelkezik, le is íratja, hogy ne legyen belőle később vita. Majd vitézek szívét indítja arra, hogy kövessék méltóképpen otthonába az új királyt.

Istennek mindenre gondja van. Mindannyian odajárulhatunk színe elé bármikor, Jézus nevében. Szeretettel mutatja meg erejét a benne bízóknak. Állj elé még az utolsó ítélet előtt!

Ajánlott igeszakasz: 2Krón 16,9; Zsolt 139,1–18;
Zsid 4,16

“...előttetek jártam ifjúságomtól fogva mind a mai napig. Itt vagyok, tegyetek bizonytságot ellenem az ÚR előtt és az ő fölmentje előtt: kinek vettem el ökrét, és kinek vettem el szamarát, és kit csaltam meg, kit sanyargattam, és kitől fogadtam el ajándékot, hogy amiatt szemet hunyjak? Visszaadom nektek.” (12,2b–3. v.)

Ma álljon előttünk Sámuel. Látjuk gyermekként, amint hallja az őt megszólító Urat, és nem engedi lehullani a földre az ő beszédét onnantól kezdve. Isten prófétájaként rendelte, ennek híre Izrael minden zugába eljutott. Bölcs bírója lett népének. Közbenjáró imádságával harcolt értük, a filiszteusoknak végig hátrálniuk kellett az ő idejében. Most már öregkorban van az izraeliták között, Saul király és az Úr színe előtt, és előttünk is. Lehet szemébe mondani a kritikát, a negatív véleményt, a bűnöket, de semmit sem találtak a kezében (12,5). Sámuel hű és okos sáfára volt Urának, akit a többiek fölé rendelt. Megtette Ura akaratát. Virrasztott. Nem bántott senkit, nem a maga meggazdagodásával törődött. Tudta, sokat bíztak rá, de sokat is fognak számon kérni tőle.

Mi is ki tudjuk-e ezt mondani Sámuellel együtt, szabad szívvel: *„Itt vagyok, tegyetek bizonytságot ellenem az ÚR előtt!”* (12,3. v.)? Vajon, hű és okos sáfárnak bizonyulnánk?

„És az ÚRhoz kiáltott Sámuel, és az ÚR mennydörgést és esőt adott azon a napon. Ekkor az egész népet nagy félelem fogta el az ÚR miatt és Sámuel miatt.” (18. v.)

Milyen sziklaszilárd hittel bír Sámuel! Bizalma az Úr felé rendíthetetlen, bizonyossága a nép előtt megrendítő! Semmi kételkedés, semmi ingadozás, amikor kiált az Úrhoz. Jelet kér, olyat melynek a hatására a nép végre felismeri a királyválasztás miatti vétkének súlyát. Nem hittek Isten hatalmában, hogy király nélkül is meg tudja őket szabadítani az ellenségtől, mint korábban is tette, elődeik idejében. Most pedig félnek, és Sámuel közbenjárását kérik, aki értésükre adja, hogy ha nem fogják híven szolgálni és követni az Urat, királyukkal együtt elvesznek! Megígéri nekik, nem hagy fel az értük való imádsággal, továbbra is tanítja őket.

Nemzeti ünnepünk van. Felelősek vagyunk önmagunkért, családunkért, vezetőinkért és egész népünkért. Tudunk-e „sámueli mintára”, sziklaszilárd hittel Isten elé állni és könyörögni bűnlátásért, bűnbocsánatért és megtartatásért? Hallgatunk-e az Úrra, és tovább adjuk-e a felismert igazságokat?

Ajánlott igeszakasz: Dán 9,1–19; 1Tim 2,1–7

„Ekkor azt mondta Sámuel Saulnak: Esztelenül cselekedtél. Nem tartottad meg az ÚRnak, a te Istenednek parancsolatát, amelyet neked parancsolt, pedig most mindörökre megerősítette volna az ÚR a királyságodat Izráel fölött.”
(13. v.)

A Biblia esztelenségnek tartja, ha az Isten parancsolatát, melyet megismertünk, nem tartjuk meg. Súlyos, egész életünkre, családunkra és népünkre kiható következményei lesznek. Talán emberileg megérthetjük Sault. Érvelhetünk tette mellett: az ellenség közeledett, a nép rettegett, harcosai közül több mint a kétharmad elszéledt, Sámuel nem jött. Megtette, amit nem kellett volna, mert nem tudott tovább hittel, bizalommal tekinteni az Úrra, amikor nem érkezett meg Sámuel. A saját feje után indult el, nem pedig az isteni útmutatás szerint. Engedetlen lett. Isten nem mentette fel!

Sokszor kerülhetünk ilyen szorult helyzetbe, amikor kételkedni kezdünk: vajon megsegít-e Isten? Meghallgat? Tudja, milyen bajban vagyok? Idejében közbelép az érdekenben? Javamra dönt? Jó lesz az nekem? Miért nem válaszol? Miért késik? Aztán elbizonytalanodva körbenézünk és Isten akarata helyett a világhoz igazodunk. Ne tegyük! Csendesedjünk el! Kutassuk a Szentírást! Könyörögjünk hitünk növekedéséért és engedelmes szívért!

Ajánlott igeszakasz: Péld 3,5–6; JSir 3,25–26;

Róm 12,1–2

12. hét

„Tanítványaihoz fordult, és nekik külön ezt mondta: Boldog az a szem, amely látja, amit ti láttok.” (Lk 10,23)

A legutóbbi CE-es csendesnapon ez volt a nap igéje. Sokat foglalkoztatott ez az ige. Egyáltalán az, hogy mekkora kiváltság látni Jézust, látni a láthatatlant! Boldog lehetek minden helyzetemben. Mégis sokszor a negatív dolgokat, a hiányt, a kudarcot, a fájdalmat látom... Miért van ez így? Mert ebben a világban mindenki csak a jót, a szépet, az örömet a sikereket szeretné magáénak tudni. Én is. Pedig nem igaz, amit az egyik sláger szövege sugall: „Boldogság gyere haza, késő van, gyere haza, honnan jössz, nem érdekel, gyere haza, csak ennyi kell...” Valóban csak ennyi kell? A válaszom: határozott nem! Amikor Krisztus nélkül éltem és nem érdekelt honnan jön a boldogság, abba majdnem belepusztultam... A boldogsághoz megváltás kell!

Tokodiné Baji Tímea

„Szája tele van átokkal, csalással és durvasággal, nyelve nyomorúságot és bajt okoz.” (7. v.)

A mai napra rendelt zsoltár egy panasz zsoltár. Azt mondják, hogy a magyar nép különösen is panaszkodó, depresszióra hajlamos nemzet. A legtöbb ember nem azt látja, hogy félig telve van a pohár, hanem, hogy félig üres. Nemzeti imádságunk is egy panaszkodó imádság, mind emellett könyörgés Istenhez áldásért, jókedvért, bőségért és védelemért. Ebben a zsoltárban is túlnyomóan arról olvasunk, hogy az Isten nélkül élő, bűnös ember sora látszólag jól megy és ennek (látszólag) semmilyen következménye nincs. Nem könnyű elfogadni, hogy ugyanúgy süt a nap és esik az eső mind a gonoszokra, mind az istenfélőkre.

Azért választottam ezt az igét, mert az egyik kolléganőmet csúnyán megátkozta egyik „ügyfelünk”, akinek hat gyermekét kiemeltette a családból elhanyagolás és drogprobléma miatt. Kolléganőm katolikus lévén kiöntötte a szívét a papja előtt. Biztattam: Milyen jó, hogy kiönthetjük szívünket Isten előtt és milyen jó, hogy Krisztus átokká lett értünk a golgotai kereszten, hogy így mi áldottak legyünk!

Ajánlott igeszakasz: Jak 3,1–12

„Hátha tesz valamit értünk az ÚR, mert az ÚR előtt nincs akadály: akár sok, akár kevés ember által szerezhetsz szabadulást.” (6b. v.)

Jónátán hite és bátorsága, sőt vakmerősége bontakozik ki előttünk ebben a történetben. Ő a Sámuel próféta által felkent király, Saul fia. A felkent itt azt jelenti, hogy Saul az Isten által választott, törvényesen felszentelt uralkodó. Jónátán harcedzett férfi volt, aki egy kiválasztott csapattal kezdte meg a harcot a filiszteusokkal szemben, miután lerombolta azok szent oszlopát. Saul ezután megijedt, engedetlenné vált Istennel szemben (áldozott Sámuel helyett), ezért az ellenség betört a fegyvertelenné vált Izráel földjére. Isten mégis megáldja Jónátán „szent háborúját”, rajtaütését a filiszteusok felett. Miért? Mert ő abban bízott, hogy nem a nagy haderő, a harcedzett, felfegyverkezett harcosok, hanem Isten ereje szabadítja meg őket.

Mi miben/kiben bízunk harcainkban? Kihez megyünk szabadulásért? Milyen eszközökkel harcolunk? Az Isten nem kevés ember, hanem az egyetlen Fia, Jézus Krisztus által szerzett nekünk szabadulást. A mi „harci eszközünk”: az ige, a Lélek kardja. Forgassuk bátran!

Ajánlott igeszakasz: Ef 6,10–20

„Sámuel azonban megkérdezte: Akkor mi az a juhbégetés, amely a fülembé jut, és az a marhabögés, amit hallok?” (14. v.)

Nagyon tetszik ez a mondat, hiszen nem elméleti síkon folyik a beszélgetés, nagyon is valóságos. Sámuel próféta számon kéri Saul királyt. Itt nem igaz, hogy „a bárányok hallgatnak.” Nagyon is bőgnek azok a marhák, amiket ki kellett volna irtaniuk, hiszen az volt a parancs, hogy „...*verd le Amálékot és irts ki mindent, amije van!*” (3. v.; ökrök, juhok, tevék, szamarak.) Persze nagyon szörnyű az a parancs, hogy az állatokon kívül a férfiakat, nőket, gyermekeket és csecsemőket is ki kell irtani. Amálék Isten választott népe védtelenjeit könyörtelenül legyilkolta az egyiptomi kivonulás után, ezért Isten parancsa volt, hogy töröld el Amálék emlékét, pusztítsd ki őket (5Móz 25,17–19). Saul tudja mi a bűne, mégis „magyarázza a bizonyítványát”: csak a legszebb juhokat és marhákat kímélte meg a nép, azt is csak azért, hogy az Úrnak áldozza. „Az asszony, akit mellém adtál...” – védekezik Ádám. Ismerős? Meddig védekezünk még, hisz minden gondolatunk gonosz. Meneküljünk a kereszthez, ahol a bűn mindenestül eltöröltetik!

Ajánlott igeszakasz: Józs 7,10–21

„Mert nem az a fontos, amit lát az ember. Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az ÚR azt nézi, ami a szívben van.” (7b v.)

Sokszor idézzük ezt az igeverset, és még azok is ismerik, akik nem tudják, hogy ez biblikus, hiszen a „Kis herceg” című könyv szerzője is megírta, hogy „ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan”. Még Sámuel próféta sem kivétel ez alól. Saul „látható” módon is kiválasztotta az Úr: egy fejvel magasabb volt mindenkinél, nem volt hozzá hasonló. Úgy gondolja, hogy most is így fog történni a kiválasztás és a jó megjelenésű, természetes Eliáb lesz az Úr választottja. Nem így történt. Isai – az emberileg szóba jöhető – mindegyik fiát bemutatja, mégsem az emberi gondolat számít. Isten azt a fiút választotta, aki ott sincs, a juhokat őrző legkisebbet.

Olyan jó, hogy Istennél nem az számít milyen daliás férfi, vagy milyen csinos, talpraesett nő vagy. Az sem számít, hogy öltönyös ember vagy egyszerű kétkezi munkás vagy. Ma is az a fontos, hogy vágyakozik-e a szíved az élő Isten után. Ha megnyitod a szíved Jézus előtt, akkor Lelke rád száll, veled marad. Krisztus által te is választott lehetsz!

Ajánlott igeszakasz: 1Kor 1,26–30

*„Saul így felelt a szolgáknak: Keressetek hát egy olyan embert, aki jól tud lantot pengetni, és hozzátok hozzám!”
(17. v.)*

Eszembe jut az a szólás, amit Arany János „Letészem a lantot” című verséből szoktunk idézni. Elég volt, leteaszem a lantot, belefáradtam a (hívó) életbe, a zene (bizonyágtétel) már nem szól a szívemből. Nem így Dávid, aki mint Isten felkentje, a Lélek hordozója lett. Már ebben a korban ismerték a zene „gyógyító erejét”, ami nyugtat, békét hoz a szívbe. Ma újra előtérbe került, kutatások bizonyítják, hogy a „zeneterápia” során a zene fizikailag, emocionálisan, mentálisan és szociálisan is hat a betegre. Amikor depresszió, rossz szellem kínozza Saul (tartós Isten nélküli állapot), Isten embere, Dávid lantot pengetett. Ettől a gyötrődő király megkönnyebbült.

Ha a zenének ilyen gyógyító ereje van, akkor milyen lelki állapotba kerül az az ember, aki befogadja Isten Szentlelkét! Ezt a csodálatos élményt akkor éli át, amikor megtér: szabaddá lesz, mert megbocsáttattak a bűnei! Vedd fel a lantot! Szükség van a keresztyének énekére, imájára, szeretetére, békéjére ebben a „rossz szellemiségű” világban!

Ajánlott igeszakasz: Róm 8,18–29

„Ekkor kilépett a filiszteusok seregéből egy kiváló harcos, név szerint Góliát, aki Gát városából való volt. Magassága hat könyök és egy arasz volt.” (4. v.)

Térjünk vissza egy kicsit ahhoz a gondolathoz, hogy az ember mire néz és mit lát valójában? Góliát félelmetes látvány lehetett a maga kb. három méteres termetével, teljes menetfelszerelésével, ami mintegy hatvan kilót nyomott. Nagy önbizalmával és nemzeti öntudatával, elbizakodottan csúfolódott: „...*én filiszteus vagyok, ti pedig Saul szolgálói!*” Negyven napon át – reggel és este – kiállt és gúnyolta Izráelt és annak királyát, de senki sem volt, aki megvédte volna becsületüket. Isai legkisebb fia, Dávid elment apja parancsára, hogy gondoskodjon „hadba vonult” testvéreiről. Meg is tette. A pásztorfiú látta egyedül (a hit szemével) Góliátot annak, aki valójában volt: egy körülmetéletlen filiszteus, aki gyalázza az élő Istent és választott népét.

A mi életünkben is vannak hatalmasnak tűnő „góliátok”: gyaláznak, gúnyolnak, megfélemlítenek minket is. Jézust is negyven napig kísértette a Sátán, de legyőzte a kereszten! Nézz a Győztesre és annak seregére (angyalaira)! Isten velünk, kicsoda ellenünk?

Ajánlott igeszakasz: Zsid 12,1–3

„Dávid így felelt a filiszteusnak: Te karddal, lándzsával és dárdával jössz ellenem, de én a seregek URának, Izráel csapatai Istenének a nevében megyek ellened, akit te kicsúfoltál.” (45. v.)

Ki mivel és kinek a nevében harcol? A filiszteus magában bíz, nincs szüksége semmilyen istenre, mégis szitkozódva emlegeti Dávid Istenét. Sokan ma is, önmagukban, saját erejükben bíznak, mégis szidják Istent és nagyon is szeretnek gúnyolódni: „Ha te Isten gyermeke vagy, akkor miért lettél beteg; miért halt meg a gyermeked; miért rúgtak ki a munkahelyedről; miért vagy vesztés, stb.”... Amikor ezeket a sorokat írom, épp bekopogtat a szomszédasszonyom, hogy rossz a nőgyógyászati szűrés eredménye: Megyünk a kegyelem trónjához Jézus nevében, akinek sebeiben van a mi testi-lelki gyógyulásunk. Mi így tudjuk felvenni a harcot a betegséggel, félelemmel. Nem karddal és lándzsával, hanem imádsággal a seregek Urának nevében. Dávid legyőzte a filiszteust és megölte, kard és dárda nélkül, mert az Isten vele volt (majd annak kardjával vágta le a fejét). Jézus példát ad elfogatása során mindenkori tanítványainak: *„Tedd vissza kardodat a helyére, mert akik kardot fognak, kard által vesznek el.”* (Mt 26,52b)

13. hét

„Boldog az, aki hitt, mert beteljesednek azok, amiket az Úr mondott neki.” (Lk 1,45)

Nem szeretek várni, kisebb dolgokban rövid ideig sem. Tanácsként mondták: a leengedett sorompónál pótolod az imádságaidat.

Majdnem huszonöt (!) évesen már alig vártam, hogy megtudjam: ki lesz a hitvestársam. Korábban is kerestem kapcsolatokat, de azok el sem indultak, mások próbálkozását meg én nem akartam.

Amikor ezt az ígét megkaptam, tudtam, már nem kell sokáig várnom. Úgy is lett, rövidesen megmutatta az Úr, kit kérdezzek meg, s kiderült: ő már rég várt erre! Fél év múlva meg volt az esküvőnk.

Kiss István

„Sok baj éri az igazat, de valamennyiből kiment az ÚR.”
(20. v.)

Szabad-e hazudni? Általában azt mondhatjuk: nem szabad. Mégis van kivétel? Dávid abban az időben írta ezt a zsoltárt, amikor örültnek tetette magát. Menekülés közben az ellenségnél akart elbújni, de kitudódott, ki is ő valójában, és ekkor folyamodott az életmentő hazugsághoz. Olvashatjuk majd szerdán, hogy Jónátán sem mond igazat Saulnak, amikor Dávid felől érdeklődik. Dávidnak a szíve tiszta volt Isten felé, tudta, hogy megsegíti őt és a szorult helyzetben ezt a tettetést juttatta eszébe. Így mentette ki a bajból.

Egy esetben mindenképpen vigyázzunk! Nem szabad megtagadni az Urat. Ma is vannak, akik az életüket veszélyeztetik azzal, hogy megvallják Jézust. Mi a színvallásunkért lehet, csak egy csípős megjegyzést, vagy gúnyos mosolyt, esetleg a főnöktől több munkát kapunk, de tudhatjuk: Vele együtt hordozzuk.

Jézusért lehetünk igazak, nekünk is vannak szorult helyzeteink, de nagyon ritka, hogy csak a hazugság segít. Ő biztos, hogy kiment, Neki sok megoldása van!

Ajánlott igeszakasz: Róm 10,10; 1Kor 1,30; 6,11

„És Dávid minden útjában sikeresen forgolódott, mert az ÚR vele volt.” (14. v.)

Féltékenység, féltékenység, féltékenység. A másik erősebb, okosabb, szebb, sikerebb stb. Ismerős? Jobb nálam, ezért kisebbiteni kell, vádaskodni kell, esetleg el kell távolítani. A környezetemben ne legyen konkurencia. Az óemberünk így gondolkodik.

Lehet másképpen is: engedni a Lélek formálásának. Akkor már nem én leszek a fontos, hanem azt keresem, mi a szolgálatom és örülök, ha egy másik testvérrel, családtaggal együtt végezhetem. Elismerem, hogy esetleg ő különb mint én, jobb nálam. Természetesen azért, mert többet kapott, ami miatt nem irigykedek, hanem örülök neki.

Saul tudta, hogy engedetlen volt és Isten megvonta tőle a bizalmát, mégsem alázkodott meg. Talán azt is érezte, hogy Dáviddal vele van az Úr, ezért sikeres.

Mit érzek, mit teszek, ha látom egy családtagom, lelki testvérem, munkatársam sikerét?

Tudom-e, hogy az Úr velem, és ha feladatot ad, akkor megsegít minden helyzetben?

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 18,3; Róm 8,31

„Ekkor azt mondta Jónátán Dávidnak: Az ÚR az Izráel Istene.” (12a. v.)

Dávid megosztotta legjobb barátjával lelke gyötrődését. Tudta, Jónátán az apja ellenében is segíteni fogja. Ő felajánlja, hogy kipuhatolja Saul tervét. (Majd holnap olvashatjuk, hogy védelmébe is veszi, ami rá nézve is veszélyes volt.) Dávid kérdésére, hogy kitől tudhatja meg a választ, Istenre mutat. Alázatosan nem a maga érdemét hangsúlyozza. Ezzel a reményt is erősíti Dávidban: a rossz kilátások ellenére is Izráel Istene tartja kézben a dolgokat.

Mennyire jellemző ránk, hogy a veszélyek, baljós jelek láttán kétségbe esünk? Pedig mindezek ellenére tudhatjuk: Istennek gondja van gyermekeire. Megengedi, hogy támadások, kudarcok érjenek, de abban biztosak lehetünk, hogy velünk van és hűséges szolgálaira végül jutalom vár.

Amennyiben az a megtiszteltetés ér, hogy mi segíthetünk valakinek, ne a magunk érdemét emlegessük. Mutassunk az Úrra, adjunk annak dicsőséget, aki valójában irányítja a dolgokat!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 25,8–12

„... megcsókolták egymást, és együtt sírtak, és Dávid hangosan zokogott.” (41b. v.)

Kiderült az igazság: Saul meg akarja ölni Dávidot. Az elvakult féltékeny király nem fogadja el Isten döntését, nem is próbál bűnbánatot tartani. Azt képzei, el tudja tenni Dávidot az útból.

Jónátán is meggyőződött a kétségbeejtő helyzetről. Nincs más megoldás: menekülni kell. Mennyire más jellem, mint az apja. Együtt sír a barátjával. Nem szégyen az, ha a férfiak is sírnak. Kifejezik, hogy nagy lelki fájdalom érte őket. Akkor is, ha tudják: Isten segít a bajban, mégis fáj. Ez az együtt sírás is már nagy megkönnyebbülés. Dávid bizonyos lehet, hogy a barátját ugyanolyan rosszul érinti a fenyegetettség, mint őt. Számíthat a segítségére a jövőben is.

Manapság vannak ilyen barátságok? Nekem van ilyen barátom, mint Dávidnak Jónátán? Ha igen, legyen érte nagyon hálás! Ha nincs, figyeljek, kivel tudnék ilyen barátságot kötni.

Egy biztos: Jézus a legjobb barát!

Ajánlott igeszakasz: Péld 17,17

„Akkor fölkel Jónátán, Saul fia, elment Dávidhoz az erdőbe, és megerősítette az ő kezét az Istenben.” (16. v.)

Keíla lakosai nem kockáztatták volna az életüket. Kiadták volna a megmentőjüket Saulnak. Nem látták, hogy Isten segítette meg őket Dávid által. Milyen csalódás ez Dávidnak. Ebben a nagy elesettségben újra jelentkezik a legjobb barát. Szükség van erre? Előtte Dávid többször is megkérdezte az Urat, aki válaszolt is. Nem elég, ha csak Istennel beszélünk? Nem! Isten a gyermekein keresztül is szeretné végezni a munkáját. Úgy alkotott minket, hogy szükségünk van a barátunk, lelki testvérünk segítségére.

Jónátán vállalta a veszélyt: tudta, ha Saul rajtakapja, őt is megöli. Mégis fontosabb volt számára, hogy a barátját vigasztalja. Biztos volt Isten gondviselésében, ebben erősítette Dávidot. (Az hamis reménységnek bizonyult, hogy ő is részese lesz a királyságnak.)

Van ilyen szolgálatom, hogy erősítem a barátomat, a másik testvéremet, családtagomat? Figyeljek, kihez küld az Úr! Van-e barát, testvér, aki erősít engem amikor szükségem van rá? Legyek hálás érte!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 62,8; 138,3

„Nem emelem föl kezemet az én uram ellen, mert az ÚR fölkentje ő.” (11b. v.)

Itt a nagy lehetőség, vége lenne az állandó menekülésnek. Elkezdődhetne a megígért királyság. Vagy mégse? Meddig kell még várni?

Dávid tudta, amit Isten elkezdett, azt be is fogja végezni. Most ez a helyzet egy hitpróba. A maga kezébe veszi a dolgok irányítását vagy kivárja a rendelt időt? Nem hallgat a bajtársaira, tudja, hogy nekik csak az a fontos: bosszút állni az ellenségen. Az sem zavarná őket, hogy ilyen dicstelenül, orvul szerezné meg a győzelmet. Inkább úgy dönt, hogy megpróbálja jobb belátásra bírni Sault. Átmenetileg sikerül is, a király elismeri, hogy Dávid lesz az utódja. (21. v.) Azért csak átmenetileg, mert később majd olvashatjuk, újra üldözni kezdi.

Csak az az igazi ajándék, amit megkapunk és nem az, amit elveszünk! Manapság kevesen várnak királyságra, de a jó házasság legalább olyan nagy ajándék. Milyen sok fiatal mégis elsieti a párkapcsolatot, együtt élnek, mert nem tudnak várni. Aztán ha nem működik, jöhet a következő. Sok csalódás, bemocskolódás, ... megéri?

Ajánlott igeszakasz: JSir 3,26, Róm 12,17

„Akkor azt mondta Dávid az embereinek: Kösse föl mindenki a kardját! (13a. v.)

Bosszú. Belénk van kódolva. Már a kisgyerek is, ha a másik megbántotta, azt lesi, mikor tudja visszaadni: „Kölcsönkenyér visszajár”! Dávidot is elöntötte az indulat. Saullal szemben tartóztatta magát, mégis csak a király, de Nábál csak egy hálátlan honfitársa. Jogosan elvárhatta, hogy megjutalmazza a szolgálataiért, de elfelejtette, hogy minden érdeme Isten ajándéka. Isten őrizte meg a harcaiban, adott mellé embereket, ő csak eszköze volt. Mégis úgy gondolta Dávid, hogy kiérdemelte szolgálataival Nábál háláját.

Sértettségében nem kérdezte meg az Urat, gyorsan elégtételt akart venni. De Isten – milyen kedvesen – beavatkozik. Dávid még nem sejti, hogy Abigailnak jelentik a veszedelmet, aki aztán – ahogy majd olvashatjuk – intézkedik és Isten küldötte, később pedig Dávid felesége lesz.

Bennünk is megvan a bosszúvágy. Lehet, hogy nem jutunk el a tettekig, de a rosszat kívánás ott van, meg a káröröm. Meghalljuk, hogy valami rossz éri azt, aki minket bántott, jól esik tudni.

Uram, tisztíts meg a bosszúvágytól!

Ajánlott igeszakasz: Péld 24,29; Róm 12,19

14. hét

„A megtérés és a higgadtság segítené rajtatok, a béke és a biza-lom erőt adna nektek! De ti nem akarjátok, inkább ezt mondjátok: Nem úgy lesz az, hanem lóháton vágatunk!”
(Ézs 30,15b–16a)

Életem visszatérő igéje ez. Először valamikor kamaszéveim hajnalán kaptam, egy szilveszterkor. Gondoltam Isten most a fejemre koppant, ne lázadozzak. Akkortájt haragudtam a világra szüleim válása, apukám alkoholizmusa miatt, így inkább vágattam. Reméltem hamarabb a hátam mögött tudhatom ezt a zord időszakot, és talán az érzéseim megélése elől is menekültem. Bizalmamat szüleimbe vetni nem nagyon tudtam, így Istennel is ingatag volt a kapcsolatom.

Majd én is szülő lettem, és feleség, és az Atya megállította. Felnyitotta a szemem bizonyos összefüggésekre, de leginkább segített megismertetni magát velem. Nem szerethetem azt, akit nem ismerek! - ez volt az első felismerés. Első lépés, amit aztán sok követett, és megismertem Őt a valódi szerelmesen szerető Apámat. Szeretett gyermek lettem, aki tud bízni, és nem akar már vágatni egyfolytában – csak néha, egyre kevesebbszer.

Az ige itt már más értemet kapott, egy szerető Apára mutat, aki segíteni akar, mert tudja hogy a béke és a bizalom erőt adna. Most is elszorul a torkom, mikor rálátok erre a folyamatra, és hálás a szívem, hogy honnét hová juttatott, és a jó hír, hogy még úton vagyok.

“Sóvárog, sőt eleped a lelkem az ÚR udvarai után. Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez.” (3. v.)

Régebben nem igazán tudtam mit kezdeni a zsoltárokkal, nem hatottak rám, inkább némi feszültséget keltettek bennem, frusztrált az a sok érzélem, ami kimondásra kerül egy-egy ilyen himnuszban. Most, hogy életem görbéje már kevésbé meredek – közel a 40-hez – kezdem értékelni, és megérteni őket. Azt hiszem, összefügghet ez a változás azzal is, hogy az eddigi „érzelem-elnymó”-módból átváltottam, a megélésre. Pontosabban, Valaki aki folyamatosan dolgozik rajtam, elérzékenyítő üzemmódba kapcsolt át.

Ezen a felismerésen felbuzdulva, nem csupán hangosan felolvastam, hanem meg is hallgattam zenei kísérettel. A wikipédia szerint, ez a zenei kísérettel megírt ima küldetéssel bír, segít bejutni Isten jelenlétébe. Nagy szükség van erre a mai rohanó és túlingerelt világban. Lecsendesedni, kivonulni vagy inkább bevonulni a belső szobánkba. Zarándokok írták zarándokoknak, kincs ez nekünk.

Ajánlott igeszakasz: Mt 6.

„Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy elélem küldött most téged. Áldott a te okosságod, és áldott vagy te magad is, mert megakadályoztál ma a vérontásban és abban, hogy én magam álljak bosszút.” (32–33. v.)

Egy asszony akcióban, „in medias res”, a történések folyamában találjuk magunkat. Szervezkedik, igazgat, legényeknek ad utasítást, tervet sző és nyomban véghez is viszi. Ha nem ismerjük a történet végét, nincs jó előérzetünk. Egy asszonynak nem ez a dolga, kilép a szerepköréből. Miért nem ül otthon és biztosítja az imahátteret? Férfiak élére áll, kezébe veszi az irányítást. Következő kép feszültséggel teli, Dáviddal a nagy vezérrel szemtől-szembe látjuk a nőt. Nem egy diplomáciai beszélgetésre érkezett, végtelenül dühös és eltökélt. Az asszony nem futamodik meg, sőt beszélni kezd. Na ebből mi lesz? Határozott és konkrét mondanivalója van. Magára veszi férje hibáját, de emellett kemény szavakkal illeti. Bolondnak nevezi Nábált, majd Dávidhoz is van egy-két keresetlen szava. Teljesen elment az esze? Nem fél? Idővel szavai mögül egyfajta bölcsesség sejlik fel, mint akit nem önös érdeke mozgat, nem buzgó segíteni vágyás hajt. Ő nem egy asszony itt, Ő egy MUNKATÁRS! Hasít belénk a felismerés, akit valami hatalmasabb erő mozgat, készítet cselekvésre.

Uram segíts nem beleragadni szerepekbe, klisékbe, add, hogy használható munkatársad legyek egy magasabb cél eléréséhez.

“Dávid azonban ezt gondolta: Egy napon mégis el kell pusztulnom Saul kezétől. Legjobb lesz gyorsan elmene-külnöm a filiszteusok földjére.” (27,1a. v.)

Egy férfit látunk, aki erős, neves, gazdag mégis menekül, mert szívében gyökeret vert a félelem. Ugyanazt a férfit, aki mikor még ismeretlen, szegény és fegyvertelen volt szívét a bátorság uralta.

Nem vakmerőségből táplálkozó, vagy bosszútól, gyűlölettől lihegő bátorság vezérelte akkor. Egy erős belső tudat, szívbéli éberség szülte lelkiállapot eredményezte akkori tettét. Valakire mutatott, célja nem sajátja volt csupán. A félelem már csak ilyen, kiszorít minden mást a szívből, eluralja azt. Oda más nem fér, legyőz és elsodor. Meghatározza a cselekedetet, torzít és egyik rossz döntésből lök a másikba. Dávid elmenekül, majd fosztogató hadjáratokat folytat, és még a hazugságtól sem riad vissza. Emberi kapcsolataira is hatással lesz ez a gonosz gerjesztette rettegés.

Uram, köszönöm, hogy nem a félelem Lelkét kaptam, segíts éberén őrizni a szívem. Felismerni és visszautasítani, ha támad ez a mérgező érzés. Hála az elém élt példákért, köztük a szíved szerint oly kedves férfiért, Dávidért. Adj szemet látni, szívet érezni, Istenem!

“Saul pedig eltávolította az országból a halottidézőket és jövőmondókat.” (3b. v.)

Pedig jól indult. Rendet rakott, aminek helye nem volt, eltávolította. Nem csöndben a háttérben tette, hanem úgy, hogy arról mindenki tudott. Egyértelműen letette a voksát valaki mellett. Fontos, hogy egy előjáró ezt tegye, hiszen figyelnek rá. Ennek ellenére jön a nem várt esemény. De ekkor is tudja, mi a dolga: megkérdezi az Urat. Jól teszi, mi is így tennénk. De a válasz nem jön, ...pedig jöhetne. És akkor visszatérünk a jó öreg „B” tervhez. Ahhoz, amikor a magunk kezébe vesszük a megoldást. És hogy nehogy sérelem érje azt a jól felépített imázst, álruhát ölt, sőt el is változtatja a külsejét. Lehet, hogy azért, mert ebben a megoldásban sem hitt igazán, így ha ez sem jön be, nem bukik le? Vagy csak azért, hogy a többiek – a rábízottak – ne csalódjanak az Úrban? Olyan emberi ez – bevallom, mintha magamat látnám. Hirtelen nem is tudom, hogy sírjak vagy nevessek. Inkább hálát adok. Megváltó Urunk az ilyen hitetlenséget is megbocsátja, ha megvalljuk, és elé visszük még hetvenszer-hétszer is.

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 1,1–31

„Dávid pedig megkérdezte az Urat: Üldözzem-e azt a rabló-csapatot? Utolérem-e őket? Ő pedig így felelt neki: Üldözd, mert biztosan utoléred őket, és kiszabadíthatod a tieidet.”
(8. v.)

Három éve történt, hogy legkisebb fiunk furcsán kezdte venni a levegőt. Az orvos telefonon arra utasított, hogy rohanjak a kórházba, gyorsabb leszek mint a mentő; kruppos rohama volt. Az ige azt írja Dávid szorult helyzetben volt. Hát nekem az alábbi eset után egy sokkal erősebb szó, kifejezés jutna az szembe: Minden rábízottnak a családja, beleértve az övét is, odalett. Ahelyett, hogy szónokolna, bátorítaná az embereit vagy ész nélküli hajszába kezdene, útmutatást kér. Elég konkrétat. Kap is választ, konkrét ígéretet: „biztosan”! Elindul, és akkor sem esik kétségbe, amikor 200 embere kifárad. Pedig a tét hatalmas. Legkedvesebb rész számomra az igeszakaszból: „A juhokat és marhákat is mind visszavette Dávid.” (20. v.) Isten ígéretei ennyire megállnak. Biztosan, minden, még nevesítve a jószágok is. Dávid tudja, hogy az Úr adta nekik, ezért egyenlően kapott belőle mindenki. Ennek nyomán egy újabb rendelkezés/szokás született, ami nem megkötöz, hanem az Úrra mutat. SOLI DEO GLORIA!

“Amikor látták azok az izráéliek, akik a völgyön és a Jordánon túl laktak, hogy az izráéliek megfutamodtak, és Saul is meghalt fiaival együtt, elhagyták a városokat, és elmenekültek...” (7a. v.)

Nagyapám Erdélyben, tehetős családba született, saját szolgálója volt. De elvették mindenüket, hadifogságban aknát szedettek vele, hadiszökevénynek nyilvánították, szülei úgy haltak meg, hogy már 20 éve nem látták fiukat. Rákos beteg nagypapát édesapa vitte haza szülőfalujába, 40 évvel később.

Nem hagyta el hitét, hazáját. Voltak hullámvölgyei, fizikai és szellemi értelemben egyaránt. Aknaszedés közben stresszoldóként bort itattak vele. Rászokott. Nem vetem meg, én is félttem volna. Majdnem a házassága is derékbe tört az ital miatt. Gyermekai szégyellték. Megint félt, hogy elveszítheti őket, a családját, újra. Új egzisztenciát épített fel. A szekusoktól nem, de az AVO-tól félthette azt. De élete alkonyán, ital nélkül, boldog családban, betegesen ugyan, de bizalommal nézett előre az örök élet bizonyosságában.

Ifiskorom imaközösségének jelmondata cseng fülemben: *„De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” (Ézs 40,31)*

Ajánlott igeszakasz: Lk 1,5–25

“Elszorul a szívem, testvérem, Jónátán, oly kedves voltál nekem! Csodásabb volt a szereteted a nők szerelménél.”
(26. v.)

Milyen az igaz barátság? Lassan negyven leszek. Újra van időm, igényem a barátokra. Durván hangzik? Az egyetem után házasság, egzisztencia, karrier, gyerekek. Az ember ott spórol, ahol tud: magán (kultúra, sport, szabadidő az luxus) és a barátain. Lehet, hogy rosszul csináltam. Ennek ellenére maradt igaz barátom.

Mitől igaz egy barátság? Biztosan nem csak attól, hogy ilyen szépet mondunk egymásról. Attól, hogy időt szánunk egymásra, akkor is, ha nincs belőle sok. Nem sajnálunk egymástól semmit (figyelmet, energiát), akkor is, ha éppen rosszkor van rá szükség.

Szövetségünket Isten előtt kötjük. Házassági esküről már hallottam, de barátsági fogadalomról még nem. Abban viszont biztos vagyok, hogy egy ilyen szövetséget megszentelni közös imádsággal lehet. Ha egy este kime-nőt kapunk otthonról, és elmegyünk beszélgetni, finomat enni, sörözni, mindig egy valaki közülünk a sofőr. És az estéket a sorfőr autójában egy imádsággal fejezzük be. Így szenteljük meg a barátságunkat? Hitem szerint IGEN.

15. hét

„Mert én ismerem az én gondolataimat, amelyeket rólatok gondolok – így szól az ÚR –; békességre és nem háborúságra gondolok, hogy jövőt és reménységet adjak nektek.”
(Jer 29,11)

Két kamaszgyerekünket terelgetjük ebben a csupa újat, bizonytalant rejtő világban. Magunk az „emberélet útjának felén” járunk, a férjem pályája erőteljesen irányt váltott, én magam pedig olyan tanulmányok közepén járok, amelyek nem tudom, mire fognak kifutni. Szüleink gyengülnek. Ebben az életszakaszban kapom meg mostanában ismétlődően ezt a fenti igét, amellyel Istenünk bátorít, erősít, amikor kísért a nyugtalanság, a félelem.

Erdészné Kárpáti Judit

„Mert érted vállaltam gyalázatot, érted borítja szégyenpír arcomat.” (8. v.)

A szégyen, azt gondolom, az elsők között foglal helyet a gyermekkori negatív tapasztalataink között. Sok esetben jogos a szégyen, és segít felismernünk, hogy tilosban járunk, de megjelenhet valami alaptalan, belénk ültetett hamis büntudatból is. Megesik, hogy más – talán éppen a gyereünk – miatt ér szégyen minket, és lehet, hogy igaztalanul szégyenülünk meg. De mindenképpen mélyre hatoló fájdalom ez. Dávidot ok nélkül gyalázzák, bár nem leplezi azt sem, hogy meg is érdemli a dorgálást Istentől, aki tud bűneiről, de meg is bocsátja neki azokat. *„Istenem ... vétkeim nincsenek rejtve előtted.” (6. v.)* Viszont vállalja Istenért a gyalázatot is. Már érti, amit később Péter apostol fogalmaz meg: *„Mert jobb jót, mint gonoszt cselekedve szenvedni...” (1Pt 3,17)*

Aki mindent jól, helyesen tett, az Krisztus, akinek képe feldereng Dávid zsoltárán keresztül is. Ő az emberért pusztá szeretetből vállalta a gyalázatot, a szenvedéseket – és a halált is. Az Ő ajkain váltak valóra a 22. zsoltár szintén Dávid által megfogalmazott szavai is: *„...gyaláznak az emberek, és megvet a nép. Gúnyolódnak rajtam mind, akik látnak...” (Zsolt 22,7b–8a)*

Ajánlott igeszakasz: 2Kor 4,8–11, 1Pt 3,8–17

„...amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére!” (13b. v.)

Az alázatos, előzékeny embereket, akik keveset panaszkodnak, nem hangoztatják az igényeiket, könnyen semmibe veszik mások. De vannak, akiket mély szeretetre indít az ilyen családtag vagy barát viselkedése, odaadása. Meghatóak az olyan esetek, amikor például egy magát mindig hátra soroló, munkában meggörnyedt, szerető, idős édesanyának szereznek nagy meglepetést a felnőtt gyerekei és unokái. Kivételesen övé a kitüntetett figyelem, ő kerül reflektorfénybe. Jézus a tettei, élete alapján kiérdemelte a figyelmesség és a szeretet megnyilvánulásait. Megérdemelte a fejére öntött drága kenetet is, amit tanítványai mégis sajnáltak rá, mint láthatjuk. Az asszony őszinte szeretetmegnyilvánulása mellett az a különleges, hogy prófétikus tettet hajtott végre, hiszen egy halotti szertartást végzett el szeretett Mesterén. Mintha egyedül ő értette volna meg, amit a tizenkettő háromszor hallhatott is Jézus szájából: az Emberfiát meg fogják feszíteni.

Én valóban szeretem Jézust? Meg akarom érteni Őt? Vagy a saját elméleteimet, értékítéletemet szeretem jobban Nála, aki mindig engem tett előbbre magánál?

Ajánlott igeszakasz: Lk 24,1–7

„Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem.”
(23b. v.)

Eljött a páskavacsora estéje. Jézus feszültségét jelzi, hogy a látszólag ide nem illő megjegyzést is hozzáteszi a vacsorahelyszínre küldött üzenethez: *„Az én időm közel van...”* (18b.v.) Sokszor hetekkel egy műtét, vizsga vagy egyéb kihívás előtt már szorongunk: „mennyire közel van...”

Jézus és tanítványai mégis mindennek megadják a módját, a szokott rend szerint. Ez az ünnepi vacsora viszont a valóságos „Paskabáránnyal” zajlik, aki kivégzésére készül. Jézus az árulóját is provokálja, próbálja felébreszteni a lelkiismeretét. Többször tesz célzásokat Júdásnak, de ő nem áll el a tervétől. Védi magát; hogy kevésbé legyen gyanús, ő is megkérdezi a többiek után: *„Talán csak nem én...?”* (25. v.)

Tanulhatunk a magatartásából. Mi is képesek vagyunk a figyelmeztető igét úgy magyarázni, hogy ne vádoljon. Lássuk meg, hogy Isten szeretetből adta a parancsolatokat, a törvényt is, szeretetből figyelmeztet minket, hogy még idején elálljunk a helytelen döntésektől. Ne mentegessük, hanem engedjük megmenteni magunkat.

Ajánlott igeszakasz: Ézs 59,1–4; 20–21

„Péter azt mondta: Ha meg kell veled hálnom, akkor sem tagadlak meg téged. Hasonlóképpen szólt a többi tanítvány is.” (35. v.)

Én általában vigyázok a szavaimra, nehogy szégyenben maradjak aztán a kijelentéseimmal. Inkább bizalmas körben, jó barátokkal érzem szabadnak magam a megszólalásra. Péterre ennek az ellenkezője volt jellemző, ő volt a hangadó a tanítványi körben. Lelkesedő, tüzes krisztuskövető. Ami a szívéen, az a száján. Mikor a közelgő halálát jelezte Jézus, szintén okoskodott Péter, szinte felháborodva annak a lehetőségétől. Ott komoly feddés Jézus válasza: *„Távozz tőlem, Sátán...!”* Itt finoman inti meg Pétert, indulat nélkül. Tudja már, hogy el fog bukni, de azt is, hogy visszatalál majd hozzá. Jézus kiemelte Pétert a többiek közül, legfőképpen tiszta hitéért. Itt viszont a többiek mind Péter után teszik az elhamarkodott ígéreteket.

Szükség van vezetőkre, szükséges is a jó példát követni. De ha tévednek, vagy túl nagy az önbizalmuk, hová vezetik társaikat? Krisztus kegyelme még a túl magabiztos vagy éppen túl félénk hozzáállásunk okozta hibákat és bűnöket is megbocsátja nekünk. Kérjük Őt, hogy lehessünk alázatos vezetői másoknak. Ehhez Jézusra, a Mesterre kell figyelnünk.

Ajánlott igeszakasz: Ef 4,11–16

„Íme, eljött az óra, és az Emberfia bűnösök kezébe adatik.”
(45b. v.)

Háromszor fordult Atyjához imádságban Jézus a Gecsemáné kertben, mielőtt végleg eldőlt a sorsa. Három imádságnyi ideje volt Jézusnak, hogy megértse, nem változott a terv, a küldetése. Megharcolta végső döntését. Ennek végeredményeként szavak nélkül mondta ki: „Megbűnhődöm a világ minden szennye, mocska miatt, hogy az ember újra teljes jogú gyermeke lehessen Atyámnak. Tudom, nem fog mindenki boldogan hozzám futni, hogy ezt a nagy ajándékot elvegye. Nem fogok diadalmenetben bevonulni Jeruzsálembe a feltámadásom győzelme után. Nem, továbbra is sokan vissza fognak utasítani engem és Atyámat, és azokat is bántani fogják, akik bennem hisznek majd, mégis megéri megtennem. Ha az Atyám ezt akarta, átadom magamat a bűnösöknek. Tegyéek velem, amit tenni akarnak. Mégis ez lesz a győzelem útja. Elhagyatottságom véres, végtelenül fájdalmas útja. Elveszettség megtapasztalása a valóban elveszettek helyében, hogy ők megtaláltassanak. – "Legyen, ahogy akarod, Atyám.”

„Azt gondolod, hogy nem kérhetném meg Atyámat, hogy adjon mellém most tizenkét sereg angyalnál is többet?”
(53. v.)

Ne vágjunk vissza, ha támadóink bántanak minket? Egy újabb, Pál apostol életéről szóló film plasztikusan fogalmazza meg ezt. A római, bujkáló keresztényeket napról napra öldöklék Néró parancsára. A fegyveres ellenállás és a csendes túrás, a szelídség között vívódnak. A római börtönben lévő Pál szerint egyedül a szeretet győzhet a gyűlölet felett. A filmben az ő szavait a börtönből Lukács viszi el a keresztények titkos lakóhelyére. A szintén fogságba kerülő Lukács úgy éli testvérei elé a szeretet győzelmébe vetett hitét, hogy testvérei búvóhelyére meri küldeni a római börtönparancsnokot, hogy annak a lányát meggyógyíthassa. A szeretet végtelen bizalmát mutatja be így testvéreinek. Az Istenbe vetett bizalma nyeri meg és vezeti hitre végül a római őrt, aki nem bántja a keresztények kis közösségét.

Jézus Atyja kezébe tette le az életét, a rá váró órákat, amikor az elfogóinak átadta magát. Tudta, hogy a szenvedések után lesz kiút és mindennek megvan az értelme. Nem nekünk kell megvédenünk Jézust, de vállalnánk-e érte a szenvedést is? Megismertük-e a szeretet kockázatos, de egyedül győzelmes útját?

„A főpapok pedig és a vének és az egész nagytanács hamis bizonytságot kerestek Jézus ellen, hogy megölhessék őt, de nem találtak...” (59-60a)

Némelyeknek ismerős lehet az olyan vizsgahelyzet, amikor az vizsgázó belül érezte, hogy csak a tanár „kegyelme”, elnéző hozzáállása révén juthatott át a vizsgán. A tanuló gyenge lábakon álló tudásanyagot tudott csak felmutatni, amibe ha bárhol belekérdeznének, kiderülne, hogy meglehetősen foghíjas. Ezt érzem Jézus kihallgatását látva is. Meg kell küzdeniük vádlóinak azért, hogy egy valamirevaló váddal elítélhessék őt. A vallási „nagyóságok” között Ő, aki alig szólal meg, messze följük emelkedik, akik egy szálnalmas, még tisztességesen el sem gyakorolt színjátékot próbálnak végigjátszani körülötte. Jézus belemegy ebbe, annak szereplőjévé alázza magát.

Értem és érted tette ezt, értsd meg, Testvérem! Rendítsen meg, hogy a ma már a „Hatalmas jobbán” ülő Istenfiú, Jézus Krisztus arcát miattunk érte köpés, hátát miattunk verték gúnyolódva...

Ajánlott igeszakasz: Fil 2,5–11

16. hét

„...Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz. Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem.” (2Kor 12,9)

Az utóbbi hónapokban több nehézséggel, váratlan problémával kellett szembenéznünk. Betegségek, váratlan kiadások mellett olyan családi problémák is, amelyek emberileg megoldhatatlanok. Ezek szinte lebénítottak minket, és hitünkben is meggyengültünk. Spurgeon egyik könyvében a következő mondat ragadta meg figyelmemet: A hit a gyengeségben megerősít, a szegénységben meggazdagít, a halálban pedig megelevenít. Ez csak felébresztett, felrázott, de a fenti ige helyreállított, megelevenített minket.

Hajdu Zoltán és Ica

„A gyalázat összetörte szívemet, egészen belebetegedtem. Részvétre vártam, de hiába, vigasztalókra, de nem találtam. Ételembe mérget tettek, szomjúságomban ecettel itattak. Váljék a saját asztaluk kelepcévé, jólétük idején is csapdává!” (21-23. v.)

Imádság, melyben a zsoltáros szenvedései miatt panaszkodik, kiált Istenhez segítségért, és kéri gyalázóinak megbüntetését. Számtalan olyan prófécia hangzik el, amely az Úr Jézus szenvedését, meggyalázását, kereszten való gyötrődését, magárahagyatottságát vetíti előre. Igaz, hogy találunk párhuzamokat a zsoltáros, és az Úr Jézus kereszten elhangzott imádsága közt, de nagy különbség van a személyeket, és sorsukat illetően. A zsoltáros, mint bűnös a bűnei miatt, illetve annak következménye miatt szenved, Jézus pedig a mi bűneinkért, értünk szenvedett, mint igaz, és ártatlan. Egyetlen ember szenvedése sem hasonlítható az Úr szenvedéseihez, melynek csúcsában az Én Istenem, miért hagytál el engem! – kiáltás hangzik el a kereszten. Jézus nem kért átkot gyűlölőire, és nem panaszkodik sorsa ellen.

A szenvedés kikerülhetetlen, ezért ne csodálkozunk és ne lepődjünk meg, ha minket érint. Ne zúgolódjunk, és ne rémüljünk meg miatta. Ne próbáljunk kitérni előle, és ne szégyelljük, hanem nézzünk fel Jézusra! (Zsid 12,1–4)

„Péter visszaemlékezett Jézus szavára, aki azt mondta neki: Mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem. Azután kiment onnan, és keserves sírásra fakadt.” (75. v.)

Péter szerette Jézust, és hitt Jézusban, ez vitathatatlan. Ennek ellenére többször nem hitt Jézus szavának, mert ő másképp gondolta, vagy látta a dolgokat. Ez az oka, hogy hamis istenképe volt, és hamis képet alkotott magáról. Ilyen az elbizakodott, önhitt tanítvány ma is. Jézus kijelent magáról valamit, Péter azt mondja: *„Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled”* (Mt 16,22).

Jézus állít valamit Péterről, mire ő: Nem! Velem ez nem történhet meg soha! Megtörtént, még hozzá pontosan úgy, ahogyan Jézus megmondta.

A bukásnak, tagadásnak egyik oka a hívő életben, hogy valaki fölé helyezi magát az igének. Ezért soha ne vitatkozz, soha ne állj szembe Isten kijelentésével, állításával. A másik oka, hogy az ember többnek gondolja magát, mint ami valójában. A harmadik oka, hogy nem veszi komolyan a kísértőt, nincs rendezett imaélete, és felkészületlen, ha váratlanul krízishelyzetbe kerül. Bűnbánatra nekünk is van okunk, hisz tagadni nem csak szóval, hanem hallgatással, botrányos viselkedéssel, sőt közönyös magatartással is lehet.

„Amikor pedig Júdás, aki elárulta őt, látta, hogy elítélték, megbánta tettét, visszavitte a harminc ezüstöt a főpapoknak és a véneknek, és ezt mondta: Vétkeztem, mert ártatlan vért árultam el. De azok ezt mondták: Mi közünk hozzá? A te dolgod.” (3–4. v.)

Mennyivel másabb ez a megszomorodás, mint a Péteré. *„Mert az Isten szerinti szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre, a világ szerinti szomorúság pedig halált szerez.”* (2Kor 7,10) Júdás nem a szíve állapota miatt, hanem tettének következménye miatt bánkódott, és emberektől várta a feloldozást. Titokzatos az ő személye, de az ige megvilágítja jellemét. Nem egyik percről a másikra lesz áruló valaki, de bárkiből lehet. A tanítványok nem véletlenül kérdezték: *„Talán csak nem én...?”* (Mt 26,22b) Nem születik senki árulónak, de eltorzult jellem, képes még erre az aljaságra is. Júdás Jézus mellett tolvaj volt (Jn 12,6). Szívét rabul ejtette a pénz imádata, és ezért eladta lelkét, eljátszotta üdvösségét. *„Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme...”* (1Tim 6,10a) Van, akit a hatalomvágy, mást a siker vagy a szex utáni vágy aljasít le. A kísértő ma is ezekkel ejt rabul lelkeket magának csupán azért, hogy felhasználja rombolásra, Isten elleni lázadásra, bomlasztásra, mások megbotránkoztatására, majd őt is könyörtelenül elpusztítja.

„Akkor szabadon bocsátotta nekik Barabbást, Jézust pedig megostoroztatta, és átadta őt, hogy megfeszítsék.” (26. v.).

A leölésre szánt áldozatot, a páskabarányt meg kellett vizsgálni, hogy megfelel e a törvény előírásának. (2Móz 12,5) A páskabarány a bűnöst helyettesítő áldozat, a bűnös ember helyett kellett a vérét ontani. Ennek a bírósági tárgyalásnak ez a lényege, hogy egy független szakértő /Pilátus/ kimondja, hibátlan, ép. nincs benne bűn. Jézus, az Isten Báránya, Barabbás helyére lép, és ez az Isten akarata: *„aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére.”* (1Tim 2,4) Az evangélium üzenete, hogy az ártatlant, a tisztát, a szentet, Jézust ítélték el a bűnösök helyett, miattunk. És akik ezt hittel megragadják, elfogadják, azokat ez a kegyelem üdvözíteni tudja. Pilátus igaznak látta Jézust, de nem látta meg a maga bűnös, elveszett voltát.

Nem az a fontos, hogy mit tudsz Jézusról, mit gondolsz Róla vagy kinek tartod Őt, hanem kicsoda számodra, mert *„....vér kiontása nélkül nincs bűnbocsánat.”* (Zsid 9,22b) Van e bűnbocsánatod, örökéleted, fehér ruhád?

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 3,11–26

„Akik elmentek mellette, a fejüket csóválva káromolták, és ezt mondták: Te, aki lerombolod a templomot, és három nap alatt felépíted, mentsd meg magadat, ha Isten Fia vagy, és szállj le a keresztről! Hasonlóan a főpapok is gúnyolódva mondták az írástudókkal és a vénekkel együtt” (39–41. v.)

A golgotai kereszt, vagy a keresztről való beszéd ma is sokak szemében botrány, vagy bolondság. Ma is sokan, csúfolják Istent, és káromolják Őt, gúnyt űznek Jézusból, szent dolgokból. Akik ezt teszik, azok nem ismerik Őt, és nem tudják Isten mennyire szereti őket. Jézus szó nélkül tűrte a gyalázkodást, és nem szitkozódott, fenyegetőzött, hanem értük imádkozott a kereszten: *„Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!”* (Lk 23,34) Egyiptomban a kopt keresztények ellen merényletet követtek el, és sokan életüket vesztették, köztük sok volt a gyermek is. Gyilkosaiknak ezt üzenték: *„A gyűlöletünket nem kapjátok meg! Szeretünk titeket!”* Jézus azért küldte ki az övéit, hogy tegyenek bizonyosságot a világban Isten szeretetéről. Ezért kell az evangéliumot hirdetni, és életünkkel igazolni. A keresztről való beszéd azoknak az ajkán igaz, akikben Krisztus indulata van, és akiken keresztül Jézus élete is láthatóvá válik. *„Mert nektek nemcsak az adatott meg Krisztusért, hogy higgyetek benne, hanem az is, hogy szenvedjeteK érte”* (Fil 1,29).

„Amikor pedig a százados és akik vele őrizték Jézust, látták a földrengést és a történeteket, nagyon megrémültek, és így szóltak: *Bizony, Isten Fia volt ez!*” (54. v.)

Kárörvendő vallási elit, hitetlen csúfolódó tömeg, kétségbeesett tanítványok, siránkozó asszonyok, durva kegyetlen katonák, akik más-más indulattal néznek arra, akit átszegeztek. Ebben a kavalkádban elhangzik egy pogány százados ajkáról ez a hitvallás: *„Bizony Isten Fia volt ez!”* Mik győzték meg erről? Hiszen a hit hallásból van. (Róm 10,17) Mint ahogy Jézus élete, úgy halála is rendkívüli volt. Látta Őt, amint haláltusája közben gyilkosaiért könyörög. Hallotta utolsó szavait, amit az Atyához intézett. Jézus a kereszten is a SZERETET volt. Tanúja volt annak, ahogyan rendelkezik Mária sorsa felől. Hallotta egy lator biztonyságtételét, aki halála előtt Jézusban békességre jut. A csúfolódók szavai Jézusról adtak pontos információkat. A jelek csak megerősítették hitében a századost..

Az első keresztényeknek a hal volt az ismertető jelük. Hal görögül ikhtüsz, jelentése: Jézus Krisztus Isten Fia Megváltó! Sok autó hátulján látható. Az a kérdés, hogy a te szívedbe be van-e vésve, Jézus Krisztus az én megváltóm!

Ajánlott igeszakasz: Ézs 53.

„Másnap pedig, szombaton, összegyűltek a főpapok és a farizeusok Pilátusnál, és így szóltak: Uram, eszünkbe jutott, hogy ez a csaló még életében ezt mondta: Három nap múlva feltámadok! Ezért parancsold meg, hogy őrizték a sírt a harmadik napig, nehogy tanítványai odamenjenek, és ellopják őt, azután azt mondják a népnek: Feltámadt a halottak közül! Ez az utóbbi csalás rosszabb lenne az előzőnél.” (62–64. v.)

Ezen a nyugalom napon nagy a nyugalanság. Pilátus szó nélkül kiadja Jézus testét. Az asszonyok azért nyugtalanok, mert nem adhatták meg a „végtisztességet”. A tanítványok nyugtalanok, mert nem tudják, hogyan tovább, pedig Jézus világosan elmondta, hogy harmadnapon feltámad. Erre viszont nem ők, hanem a főpapok és farizeusok emlékeznek vissza, és emiatt ők nyugtalanok. Lepecsételik a sírt. Tudtukon kívül hitelesítették Jézus halálát. A „Jézus ügy”, immár egy lezárt akta. Vagy mégsem? Örök bizonytalanság lesz számukra. A kérdés: Mi van, ha mégis...? A tanítványoknak, és a Jézusban hívóknak szívében, egy másik kérdés várt válaszra: MIÉRT? A feltámadott győztes Úrral való személyes találkozás űzi el a kétséget, a hitetlenséget. *„Ez most nyilvánvalóvá lett a mi Üdvözítőnk, Krisztus Jézus megjelenése által, aki megtörte a halál erejét, és az evangélium által világosságra hozta az elmúlhatatlan életet.” (2Tim 1,10)*

A te szívedben bizonytalanság vagy bizonyosság van-e Jézus személyét, és a te életedet, jövődet illetően?

17. hét

“Egymás terhét hordozzátok, és így töltsétek be Krisztus törvényét.” (Gal 6,2)

Ezzel az igével szenteltek református lelkésszé, s már ekkor éreztem, hogy az Istentől kapott teherbírással segíthetek másoknak és másokon. Így lettem egy olyan korosztálynak az elkötelezett munkatársa, akiknek úgy van szüksége segítségre, hogy sokszor nem is tudnak róla, s lett szenvedélyem a „tizen-huszasok” pásztorolása. Tőlük tanultam meg, hogy nagyon sokáig nem értettem ennek az igének a lényegét, mert ebben nem az a feladat van benne, hogy én mások terheit hordozzam, hanem, hogy mi egymás terheit hordozhatjuk. Szóval nekem is van emberem! Ezért pedig nagyon hálás vagyok.

Csomós József

„Az asszonyokat pedig így szólította meg az angyal: Ti ne féljetek! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek.”
(5. v.)

Mindenkit megkísért a gondolat, hogy minket keresztyéneket nem érnek utol a világ dolgai és eseményei, vagy legalábbis nem úgy érnek utol, mint azokat, akiknek Istenhez semmi, de semmi közük nincsen. Romantikus ötlet, hogy valahol földrengés támad, de a keresztyének megmenekülnek, valahol árvíz és szökőár önt el mindent, de akik az Úrban bíznak, azok nem halnak meg. A Jézus Krisztus sírjánál megjelenő angyal a lehető legfélelmetesebb, a legijesztőbb és az ember számára elképzelhetetlen erővel bíró lény volt. Vajon az asszonyok nem látták az angyal szemében a villámlást? Vajon nem volt számukra érzékelhető a földrengés, nem töltötte el őket rémület akkor, amikor látták, amit a katonák is láttak? De! Ezért mondja nekik az angyal: Ti ne féljetek! Mert a Krisztust szerető és őt kereső ember ugyanúgy szembesül a világ és a természet erőivel, de egyáltalán nem kell, hogy féljen ezektől, hiszen feltámadott és győztes Ura van!

Ajánlott igeszakasz: 1Jn 4,7–21

„Azok elfogadták a pénzt, és úgy tettek, ahogyan kioktatták őket. El is terjedt ez a szóbeszéd a zsidók között mind a mai napig.” (15. v.)

Van abban is valami romantikus, hogy a világ, amiben ma élünk, pontosan olyan, mint amiben korábban éltek. Na jó, persze ez erős túlzás, hiszen van már „fészbuk”, meg „insta”, meg ki tudja még mi, de azért az ember több ezer évvel ezelőtt is ember volt. Micsoda szent és micsoda magasztos üzenet hangzik itt el: a missziói parancs, ami azóta is terjed. Pár sorral korábban pedig arról olvasunk, hogy az emberi hülyeség, a hatalom és a pénz akkor is megtette a magáét, s a feltámadás örömhíre mellett elindul egy szóbeszéd is. Mende-monda arról, hogy a feltámadás csak mese, csak átverés, s ez a szóbeszéd mind a mai napig terjed és hisznek neki. A feltámadás örömhíre és a Jézus teste ellopásának álhíre között a különbség a tanúk viselkedése. Hiszen a katonák pénzért terjesztették a hazugságot, de meg nem haltak volna azért, hogy sztorijuk hiteles legyen, míg Krisztus tanítványai akár az életük feláldozásával is bizonyították, hogy Krisztus feltámadt és őket is feltámasztja majd egy napon.

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 7,30–53

„A nekem adott kegyelem által mondom tehát közöttetek mindenkinek: ne gondoljátok magatokat többnek, mint amennyinek gondolnotok kell, hanem arra igyekezzék mindenki, hogy józanul gondolkozzék az Istentől kapott hit mértéke szerint.” (3. v.)

„Celebek” ezrei lepik el a képernyők tízezreit, mindegy, hogy tévé vagy „jútúb”, a „net” ilyen-olyan zuga, mindenhol az ömlik felénk, hogy mit csinálnak azok, akik többnek gondolják magukat, mint amennyinek kellene. Hiszen nem azzal van a baj, hogy valaki híres vagy gazdag lesz, hanem azzal, hogy vajon marad-e valós kapcsolata önmagával, a másik emberrel és Istennel? Mert ugye ez a három mindig együtt jár, ahogyan azt Jézus is összefoglalta a szeretet kettős (ha komolyan vesszük a „mint önmagadat” elvet, akkor hármassal) parancsában. Mindig akkor van nagy gáz, ha az ember elveszíti ezeket a meghatározó kapcsolatokat, s nem marad semmi, csak a többnek gondolás gőgje és felszínessége. Az apostol arra int minden Krisztusban hívőt, hogy harcolja meg a józan gondolkodás nemes harcát, találja meg helyét ebben a világban, s ne akarjon sem az Isten fölé, sem a másik ember fölé vagy esetleg alá kerekedni, mivel a helyünk a másik ember partnereként Isten uralma alatt van és nem máshogy és nem máshol!

„A szeretet ne legyen képmutató. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz,” (9. v.)

A keresztyénekről terjed egy téves elképzelés, amit valószínű, hogy legnagyobb ellenségünk, a Gonosz kezdett terjeszteni ilyen-olyan ideológiák és szolgálók által. Ez az elképzelés azonosítja Jézus Krisztus követőit valami szeretetteljes hippi mozgalommal: mindent és mindenkit elfogadunk, nem bántunk senkit sem, kedvesek és rendesek vagyunk. Ez így is van, de mielőtt virágról-virágra szállva vinnénk magunkkal a világbéke termékeny hímporát, meg kell jegyezzük, hogy nekünk az is feladatunk, hogy miközben az embert szeretjük és elfogadjuk, aközben a bűnt kíméletlenül gyűlöljük és mindent megteszünk azért, hogy abból embertársaink is megszabaduljanak. Nem mi szabadítjuk meg őket, de mi rámutathatunk arra a Jézusra, aki egyedül képes volt erre a Golgotán. Szóval, amikor a bűnről van szó, bennünk, a másokban, a társadalomban, akkor nem elég, ha nemtetszésünket fejezzük ki és ragaszkodunk a jóhoz, hanem szó szerint iszonyodni kell tőle. Vagyis gyűlölni, és megfelelő távolságot tartani tőle.

Ajánlott igeszakasz: Mt 6,1–18

„Ha lehetséges, amennyire tőletek telik, éljetez minden emberrel békességben.” (18. v.)

Az apostol nem az a „mellébeszélős” fajta, hiszen mindig megmondja egyenesbe azt, ami van: „fésztufész”, vagy egy filmes hasonlattal élve „manu a manu”. Legyen szó egy másik emberről vagy egy gyülekezetről. Nem kertel, nem ír körbe, nem kezdi Ádámnál és Évánál: egyenes és őszinte. Azért is furcsa, hogy egy ilyen mondat elhagyja a száját, miközben határozottan beszél arról, hogy az imádságban állhatatosak legyünk, gyakoroljuk a vendégszeretetet. „Ha lehetséges, amennyire tőletek telik...” Mit jelentsen ez? Azt kedves barátom, hogy vannak olyan sztorik, amihez az Isten szerint is minimum két ember kell, mert egy sajnos nem elég. Az ellenséget lehet és kell szeretni, de ehhez nem kell az ellenség, hanem csak te kellesz, meg a Szentlélek, aki erőt ad, hogy áldást mondj azokra, akikátkoznak téged. Békében együtt élni csak úgy lehet, hogy azt a másik is akarja, s nekünk csak abban van felelősségünk, hogy ami a mi részünk, azt felelősséggel megtegyük, tudva azt, hogy nem minden csak rajtunk múlik.

Ajánlott igeszakasz: Lk 10,1–16

„Ezért tehát engedelmeskedni kell nemcsak a harag miatt, hanem a lelkiismeret miatt is.” (5. v.)

Sokat rágódom azon, – s talán nem vagyok ebben a harcomban egyedül – hogy mit kell tegyek, amikor próbálok keresztyénként engedelmeskedni az igének, miközben látom a felettem álló, vagy felém rendelt hatalom gyengeségét és esendőségét. Ez a klasszikus „engedelmeskedni vagy nem engedelmeskedni” kérdés. Mi az, ami állampolgári kötelesség, s mi az, ami keresztyéni. Mikor és mire mondhatok nemet vagy akár igent. Voltak a történelemnek ilyen nagy dilemmái, tessék olvasni egy kis „Bonhoeffer”, aki lelkeszként és teológusként benne volt a Hitler elleni összeesküvésben. Az apostol arra tanít, hogy a hatalom, ami felettünk áll, nem véletlenül áll felettünk. Megláthatjuk benne az Isten jobbító szándékát, amivel a világot igazgatja és egybetartja. Az engedelmisségünk határait pedig nem a hatalom haragjától való félelmünk kell, hogy kijelölje, hanem a lelkiismeretünk. Hiszen a félelem az csak a hatalomra tekint, de a lelkiismeret Istenre, így egyedül a kegyelemből táplálkozik!

Ajánlott igeszakasz: 1Kor 10,14–31

„hanem öltsetek magatokra az Úr Jézus Krisztust; a testet pedig ne kényeztessétek úgy, hogy bűnös kívánságok ébredjenek benne.” (14. v.)

Jó múltkorában berohantam egy drogériába azért, hogy gazdagítsam magam és szerény családomat négy guriga eü. papírral. A papír kiválasztása és a kasszához való eljutás kb. két percet vett igénybe, a sor végigállása és a fizetés kb. ötven percembe került. Későn vettem észre, hogy valami kupon napok vannak. Mindenki örült, hogy leárazva kényeztetheti a testét, ennek megfelelően „kismillióan” voltunk a boltban. Nagy divatja van most ennek: joy napok, wellness, „kényeztesd magad, mert megérdemled”, és még sorolhatnám a különböző reklámszövegeket. Mi keresztyének persze próbálunk ettől elhatárolódni: „az Úr az én arckrémem, ránc mit árthat nekem.” Az igazság megint – ha nem is odaát – a kettő között van. Nem azt mondja az apostol, hogy egyáltalán ne kényeztessétek magatokat, hanem úgy, hogy a testben ne bűnös kívánságok ébredjenek, hanem valami egészen más. A testünk is Isten alkotása, vannak szükségletei, igényei. Kell, hogy törődjünk vele, de ebben is fontos az Isten szerinti mérték és a minőség!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 23.

18. hét

„Azért amint elfogadtátok a Krisztus Jézust, az Urat, úgy járjatok is őbenne, meggyökerezve és benne felépülve, megerősödve a hitben, bővülködve a hálaadásban, ahogyan arra tanítottak titeket.” (Kol 2,6-7)

Idén lettünk tízéves házaspár. Az a gondolatunk támadt, hogy szeretnénk megerősíteni Isten előtt tett eskünket. Megerősítés abban az értelemben, hogy továbbra is, sőt egyre inkább „őbenne meggyökerezve” szeretnénk járni, élni. Erre az alkalomra kaptuk ezt az ígét. Volt ebben a tíz évben több próbatétel, meg sok-sok kegyelmi pillanat, amely mindig azt erősítette bennünk, hogy sosem maradunk egyedül, Isten mindig gondot visel ránk. Ezért kell egyre inkább „bővülködnünk a hálaadásban”.

Tézli Péter és Tézli-Szabó Franciska

„Mert megszabadítottad lelkemet a haláltól, szememet a könnyhullatástól és lábamat az eleséstől” (8. v.)

Ez a zsoltár hálaének, mely az Úr szabadítása felett érzett hálaérzetből fakad. Az Úr védelme mindent átfogó: kiterjed testünkre, lelkünkre, begyógyítja sebeinket, megóv a kísértésektől, vigasztalást ad szomorúságunkban. Keresztyénként ennek tudatában élni hatalmas öröm és lehetőség. Ezt élhetjük át újra és újra, amikor Isten kivezet minket egy-egy lehetetlennek tűnő helyzetből: *„megszabadítottad lelkem a haláltól”*.

Hogyan tudjuk mindezt meghálálni? (*„Mivel fizessek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért?”* – 12. v.)

Az egyetlen, amit tehetünk, hogy Isten kegyelmét hittel elfogadjuk és életünket az ő szolgálatába állítjuk. Legalább ennyire fontos, hogy mindezt ne tartsuk magunkban, hanem elismerjük és hirdessük az Úr dicsőségét és rajtunk végzett szabadítását. Dávid ezt annyira fontosnak érezte, hogy ebben a zsoltárban kétszer is elismétli:

„Az Úrnak tett fogadalmaimat megadom egész népe előtt.” (18. v.)

Ajánlott igeszakasz: Róm 12,1

“A hitben erőtlent fogadjátok be anélkül, hogy vélekedéseit ítélgetnétek.” (1. v.)

Képzeld el, hogy új vagy. Megérintett Isten szeretete, elkezdte az ő útján járni, találtál is magadnak egy közösséget. De még egy csomó mindenben bizonytalan vagy. Vannak kérdéseid, vannak kétségeid. Figyeled a többieket, mit mondanak, hogyan beszélnek, hogyan viselkednek, hogyan öltözködnek. “Lehet, hogy hülyeség, amit kérdezni akarok, inkább meg sem kérdezem.” “Lehet, hogy nekem is ezeket a szavakat kellene használnom, akkor jobb hívőnek fognak tartani?”

S most képzeld el, hogy már régóta hívő vagy, tartozol egy közösségbe, végigmentél már számtalan terméketlen vitán. Jön egy “új hívő” az idegesítő kérdéseivel. Jó lenne “betörni” őt is, nem? A legjobb szándékkal is lehet ezt gondolni, hiszen csak jót akarunk neki, csak szeretnénk megóvni az értelmetlen köröktől.

Pál szerint ne így viselkedjünk. Krisztus uralkodik fölöttünk, ne mi akarjunk felette uralkodni. Formálni fogja, hiszen Isten már befogadta őt. A mi feladatunk most nem az ítélkezés, hanem az elfogadás, befogadás.

Ajánlott igeszakasz: Mt 7,1–5

“De ha testvéred az étel miatt megszorodik, akkor te nem jártál el vele szemben szeretetben.” (15a. v.)

A római gyülekezetben feltehetően arról szólt a vita, hogy azoknak, akik zsidókból lettek kereszténnyé, meg kell-e tartaniuk az étkezési előírásokat, vagy ehetnek-e bármit. A kérdés ma már akár mosolygásra is készíthet bennünket, pedig egy hithű zsidó számára élet-halál kérdése is lehet: Isten haragjától félhet, ha a mózesi törvényeket nem tartja be. Tudjuk, hogy Krisztusban szabadok vagyunk ezeknek a szokásoknak a betartása alól. De vajon mindig pontosan tudjuk-e, mire vagyunk szabadok?

Hallgathatunk-e kemény rockzenét? Megnézhetünk-e egy teljesen profán, akár Istenről negatívan beszélő műalkotást? Milyen a helyes keresztény hajviselet? Mennyire kerülhetek közel egy másik emberhez? Pál azt mondja, “hogym semmi sem tisztátalan önmagában, hanem bármi annak tisztátalan, aki tisztátalannak tartja”. Ez fontos: Ha nyugodt lelkiismerettel nem tudunk valamit megtenni, akkor inkább ne tegyük. Ha viszont már szabadabbak vagyunk, akkor járunk el szeretetben, ha a másikat nem ingereljük ezzel a szabadsággal.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 133.

“Mi, erősek tartozunk azzal, hogy az erőtlének gyengeségeit hordozzuk, és ne magunknak kedvezzünk.” (1. v.)

Képzeld el, hogy valaki az ezoterikus tanokból szabadult ki. Vagy olyan világnézetből, amelyben nehéz elfogadni valakinek a feltétlen uralmát. Vagy olyan apaképpel, amelybe nehezen fér bele a szerető mennyei Atya. Nem múlnak el ezek nyomtalanul, amikor valaki Krisztust kezdi el követni. A kérdés, hogy a hitben már erősebb hívők részéről mi a helyes magatartás? Bibliai igékkel dobálózni, hogy lám, mennyire helytelen az, ha valaki így gondolkodik, és azonnal vesse le magáról, különben a pokolba jut? De át lehet esni a ló másik oldalára is: “persze, gondolkodhatsz bárhogyan, Isten mindenképpen megbocsájt és szeretni fog téged”.

Én úgy értem, hogy Pál ebben a szakaszban türelemre, állhatatosságra szólít fel. Nem a kritika nélküli teljes elfogadásra, nem is az intésre, inkább a “szeretettel kíséror” szerepre. Ott lenni mellette, meghallgatni, bátorítani, elmondani újra az evangéliumot, kéznél lenni, ha szükség van ránk.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 69.; Fil 2,2

“Azért fogadjátok be egymást, miképpen Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.” (7. v.)

A tegnapi gondolat folytatásaként most világossá válhat, miért is kell így cselekednünk. Krisztus befogadta a hitben még gyengébb testvéreinket, de befogadott minket is. Ha ezt egy háromszögnek képzeljük el, akkor meg kell húznunk a harmadik oldalát is: fogadjuk be egymást. Ebben a szakaszban fontossá válik még a zsidó-keresztények és pogánykeresztények egysége is: Krisztusban együtt dicsőíthetik Istent, hiszen a zsidók számára Krisztus beteljesíti az atyáknak adott ígéretet, de kegyelmét kiterjeszti a többi népre is. Azért fontos ezt látni, mert a “gyengék” és “erősek” ellentéte a római gyülekezeten belül átfedésben volt a zsidólból illetve pogányokból kereszténnyé válók csoportjai között. Közöttük komoly kulturális, életmódbeli ellentét is húzóhatott.

Ez ismét felhívhatja a figyelmünket arra, hogy senki nem állhat felsőbbrendűen a másikhöz: A hitben erősebb ugyanúgy rászorul a krisztusi kegyelemre, mint a gyengébb, s a pogányok számára a reménység ugyanúgy békeességet és örömet ad, ahogyan a zsidóknak.

Ajánlott igeszakasz: 1Kor 9,19–22; Zsolt 117.

“Mert nem mernék olyasmiről szólni, amit nem Krisztus cselekedett volna általam a pogányok engedelmes-ségére...” (18. v.)

Van, ahol Pál úgy beszél a munkájáról, mintha Isten munkatársa lenne, itt azonban inkább eszköznek, küldöttnek tekinti magát. Evangelizáló “stratégiája” az volt, hogy egy-egy népesebb városban hirdette az ígét, majd a környékbeli területek evangelizálását meghagyta másoknak. A másik fontos jellemző, hogy “érintetlen” helyekre ment, ahol előtte még más nem szólt Krisztusról. Utóbbi módszer akár nagyképűnek is hathatna, mint az olyan tanár, aki úgy gondolja, hogy csak az ő jegyzetéből érdemes tanulni, csak az ő szavából lehet valamit megérteni. De Pál esetében ez biztosan nem így van. (Lásd a kiemelt igeverset!)

Arra gondolok, hogy milyen erős lehetett Pálban az a hit, hogy nem ő, hanem Krisztus munkálkodik. Én nagyon nehezen engedem el a kontrollt - ha valamit én kezdek el, akkor vagyok nyugodt, ha végigkísérem a folyamatot a befejezéséig. Pál “lazasága” azonban példa a számomra is: ne a magam erejében bízzak, adjak teret Istennek az életünkben való munkálkodásra.

Ajánlott igeszakasz: 2Kor 10,12–17; 2Kor 6,1

„Kérlek azért titeket, testvéreim, a mi Urunk Jézus Krisztusra és a Lélek szeretetére, tusakodjatok velem együtt, imádkozva Istenhez éréntem” (30. v.)

Pál ebben az igeversben lelki testvéreinél a közbenjáró imádságért esedezik. A helyes imádság Isten akaratára való ráhangolódást jelent, ami nem mindig egyszerű, gyakran lelki harcot kell vívni magunkkal. „Az imádság célja hangsúlyosan nem az, hogy Isten akaratát a magunk akaratához hajlítsuk, hanem hogy a magunkét igazítsuk az övéhez. (...) Az imádságban való tusakodás az a folyamat, míg felismerjük Isten akaratát, és eljutunk oda, hogy ezt óhajtjuk mindennél jobban.” – írja John Stott a Római levélről írott kommentárjában. Imádságban tudunk személyes kapcsolatba lépni mennyei Atyánkkal, ezen keresztül ismerhetjük meg az Ő életünkre vonatkozó céljait. Lényeges döntéseink előtt különösen fontos az ő iránymutatása, mert saját gondolataink elhatározásaink gyakran helytelen irányba terelnének minket.

Hatalmas ereje van a testvérek egymásért mondott imádságának. Ez a közös lelki harc valódi közösséget teremt, együtt könnyebb objektíven értékelni a döntéshelyzeteinket. Élünk mi is ennek lehetőségével!

Ajánlott igeszakasz: Jak 5,13–16

19. hét

„Azért felövezve elmétek derekát, mint józanok, tökéletesen reménykedjete abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus hoz nektek megjelenésekor.” (1Pt 1,13)

Hívő szüleim és barátaim segítségével fiatalon elindulhattam az Úr útján. Lelkesedéssel a szívemben, nagy reményekkel, bizakodva vártam, hogy Isten országának áldott építője lehetek.

Ma, 57 évesen egy kicsit másképp látom a dolgokat. A Hallelúja sorai vésődtek a szívembe: „Mindent csak Te, és semmit sem én.” Hogy az Úr munkatársa maradhatam, ez tisztán kegyelem, s ha használt bármiben is, az abszolút az Ő érdeme.

2017. augusztusa óta a Hajdúságban szolgálók református lelkészként, s várom Isten áldott Lelkének kiáradását, mert nélküle tapasztalat, lelkesedés és tudás mit sem ér. De ha Ő elindul, újra ébredés lesz ebben a „nagy múltú”, de mára összezsugorodott gyülekezetben...

Somogyi László

*„Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára.
Megkened fejem olajjal, csordultig van poharam.” (5. v.)*

„*Megkened fejem olajjal*”, azaz a kor szokása szerint jelzed, hogy szívesen látott vendégként kezelsz, sőt, ellenségeim fölé emelsz. – De miért vagy ilyen jó hozzám, Uram? Ha magamra nézek, sokszor látom úgy, hogy nem ezt érdemlem...

A jó Pásztort egyetlen ember sem érdemelte, Ő mégis életét adta a juhaiért. Még semmit nem tettünk érte, Ő már mindent megtett értünk. Még bégetni sem tudtunk, hogy nagy bajban vagyunk, Ő már fizetett értünk. Ellenségeink joggal találnak kifogást hívó életünkben, Ő mégis a kegyelem borával kínál meg minket. Sokan kárörvendők a hívők gyengeségeit látva, mi mégis hisszük és tudjuk: A jó Pásztor szeretetétől és örökkévaló aklától senki sem szakíthat el bennünket! S épp ez a juhok örömének forrása...

Örölsz-e ennek te is, kedves Olvasóm? A jó Pásztor lenyűgöző jóságát dicsérve töltöd-e el a mai vasárnapot? Vagy netán „belenehezültél a sárba”? (József Attila) Imádkozd el lassan, a szíved teljességéből a 23. zsoltárt, s a Pásztor jóságos Lelke felüdíti az életedet!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 16.

„Köszöntsétek Apellészt, a Krisztus kipróbált emberét.”
(10a. v.)

A római Apellészről szinte semmit sem tudunk. De a legfontosabbat mégis: Krisztus kipróbált embere volt! Az egyik Biblia-fordítás így adja vissza Pál szavait: „Köszöntsétek Apellészt, aki kiállta a próbát, és bebizonyította, hogy igazán szereti Jézust!”

Isten időnként próba elé állít, hogy megvizsgálja: Igazán szeretjük-e az ő Fiát? Még a kommunista Szovjetúnióban történt, hogy egy magyar diák orosz nyelvű Bibliákkal állított be egy lelkészi hivatalba. Az őt fogadó gondnok nem tudhatta, hogy nincs-e a KGB provokációja a háttérben, ami szörnyű következményekkel járhatott volna. Ekkor félelmeit félretéve mélyen a diák szemébe nézett, és ezt kérdezte tőle angolul: “Szereted-e az Úr Jézust?” A hitében még bizonytalankodó fiú érezte, hogy itt el kell dőlnie: Kihez tartozik, kit fog követni ezentúl az élete folyamán? – “Igen, szeretem Őt!” – válaszolta, s a gondnokkal igaz testvérként ölelték meg egymást...

Adj hálát a próbákért, mert edzik a hitedet és erősítik a szeretetedet Krisztus iránt!

Ajánlott igeszakasz: 1Jn 4,18–19

„Kérlek titeket, testvéreim, tartsátok szemmel azokat, akik szakadásokat és botránkozásokat okoznak azzal, hogy az ellenkezőjét tanítják annak, amit tanultatok. Térjetek ki előlük!” (17. v.)

A szakadás, a széthúzás egyik leggyakoribb oka az irigység. Pál a levele zárszavában óva inti tőle a rómaiakat, de közben újra világossá teszi: a titok feltárult! Bármilyen irritáló ez némelyeknek, Jézus Krisztus áldozatáért Isten valóban minden népet befogadott a kegyelmébe. Megtérhetnek hozzá görögök, rómaiak és bármilyen barbár nép pogány tagjai: Nincs külön kiváltsága senkinek, és nincs helyből hátránya egyetlen embernek sem!

Ez az üzenet ma is felháborító. Egyformán kezel Isten a börtöntöltelékekkel, az apa-anya szomorítókkal, az elzüllő semmire kellőkkel?! Nem dicsér meg, hogy nem azonosulok mindenféle tévtanítókkal, mint akikről Pál is beszél?

De, megdicsér, egy feltétellel: Te sohase dicsérd önmagad, s ne tartsd különbnek magadat másoknál! Ha ismered az ígét, éld is meg következetesen. Sem jószágodért, sem cselekedeteidért nem érdemled az üdvösséget, viszont teljes békességgel hidd: Ő elfogadott, Krisztusért megbocsátott, és soha el nem ejt téged!

„követeket küldött Dávid a jábés-gileádi emberekhez, és ezt üzentek nekik: Áldottak vagytok az ÚRtól ti, akik ezt az irgalmasságot cselekedtétek uratokkal, Saullal, hogy eltemet-tétek. Azért most az ÚR is cselekedjék veletek irgalmas-ságot és igazságot. Sőt én is jót teszek veletek, mivel ezt cselekedtétek.” (5–6. v.)

A Júdán kívülieknek nem kell Dávid, így ő hét és fél évig csak egy törzs királya lehetett. Pedig tettei és hozzáállása hányszor bizonyította azt a hűséges szeretetet, amit csak hit által képes elkérni az ember. Tudjuk, Saul gyilkos indulattal gyűlölte Dávidot, féltékenységi rohamai súlyosan megterhelték az életét. S Dávid mégis, még most is azokat dicséri meg, akik hűséges irgalommal bántak az elődjével. Példamutató, sőt sokszor megszégyenítő a fiatal király megbocsátó szeretete...

De vajon a szívünk kész-e az ő Krisztusra mutató indulatát követni? Készen vagyunk-e arra, hogy megvalljuk időnként: Nem az az indulat lakozik bennünk, ami Krisztus Jézusban is megvolt! Vállaljuk-e bűnbánattal indulatos szívünk rombolásait, vagy váltig háritunk, amikor pl. a házastársunk szembesít velük? Boldog az az ember, aki Dáviddal együtt megtapasztalja: *„Vétkemet bevallottam neked, bűnömet nem fedeztem el. Azt mondtam: „Bevallom hamisságomat az ÚRnak”, és te elvetted rólam bűnömet, amellyel vétettem.”* (Zsolt 32,5)

„És Dávid fölismerte, hogy az ÚR megerősítette őt Izráel fölött való királyságában, és hogy fölmagasztalta királyságát az ő népéért, Izráelért.” (12. v.)

„Dávid fölismerte, hogy az Úr megerősítette őt.” – Nem különös, hogy csak most olvassuk ezt? Góliát leterítése, számtalan győztes csata, többszöri megmenekülés Saul féltékeny bosszúja elől, Júda fölötti királyság, végül egész Izrael trónja. S csak most „eszmél”, amikor a főváros is az övé lett, s a királyi palota is épülni kezdett.

Kinek tulajdonítod életed eseményeit? Mire hajlik inkább a szíved, hiszen vagy egyik, vagy másik véglet kísérti meg a hívó embert is: Vagy magának tulajdonít dolgokat, amit pedig ajándékba kapott, vagy nem meri elhinni, hogy az Úr hatalmasan munkálkodik az életében, illetve az élete által! Sokak szívéből ezért hiányzik az őszinte magasztalás, – s ennek ellenhatásaként lelkesül sok fiatal a felszínes, sokszor csak a zenére és az élményre koncentráló dicsőítésekért. Jó példák kellenének, akik merik alázatosan megvallani: Bár nem én vagyok a nagy, „vagyok, aki vagyok”, de Isten kegyelméből az vagyok, akinek Ő elhívott, és Ő az, akinek a szolgálatában állhatok. - Dicsérd Őt minden tetteért, és magasztald megerősítő kegyelméért!

„Megkérdezte Dávid az URat, ő pedig ezt felelte: *Most ne menj egyenesen rájuk, hanem kerülj a hátuk mögé, és a szederfákkal szemben támadd meg őket.*” (23. v.)

Milyen jó volt Dávidnak, hogy ilyen pontosan megértette Isten vezetését! Így biztos volt a győzelem! – Mi sokszor csak vágyakozunk arra, hogy megértsük Isten akaratát, de valahogy nehezen ragadjuk meg azt. Pedig legtöbbször csupán az igen vagy a nem közül kell választanunk...

Jézus viszont megígérte, hogy aki kér, az kap, s aki keres, az talál. De vajon mi volt Dávid titka, hogy ilyen világosan megértette Ura akaratát?

- 1.) Eldöntötte, hogy Isten vezetése nélkül nem lép.
- 2.) Őszintén érdekelte az Úr akarata, jobban, mint a saját terve, illetve a vágyai.
- 3.) Valóban kész volt követni a vezetést, mert Jézus előképeként komolyan gondolta: „...*mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied.*” (Mk 14,36b)

S hogyan kapunk vezetést a gyakorlatban? Ha az Úrnak odaszánt a szívünk, akkor többféleképpen is: A napi igékben, a Szentlélek belső bizonyoságtételében, az események fordulataiban, illetve hívő testvéreink tanácsa által. Az a legbiztosabb, amikor mindezek egy irányba mutatnak, mert így tölt el a Lélek békessége afelől, hogy helyes, amit tenni szándékozunk.

„Sőt minél inkább megalázom magamat, és minél alábbvaló leszek a magam szeme előtt, annál dicséretre méltóbb leszek a szolgálók előtt, akikről te szólsz.” (22. v.)

Félelmetes az Isten, vagy tiszta szívből, teljes erőből dicsőítendő? Megöli Uzzát, pedig az csak segíteni akart? Nem leplezi le Dávid gyáva taktikázását, de Mikal tiszteletlen gúnyolódását megbünteti? - Milyen az Isten?

Olyan, mint Jézus! Bűn gyűlölő és mélyen szerető. Ha kell, olyan, mint Jézus volt a farizeusokkal szemben: Aki „besegít” az Ő üdvözítő tervébe saját jóságában bízva, azt megszégyeníti. Dávidnak látnia kellett Uzza halálát, hogy minden magabízása porba hulljon. De azt is látnia kellett, hogy ahol az Úr jelen van, ott kiárad az áldás, s hogy mindig ott árad az áldás, ahol Ő megjelenik.

David tanult a látottakból: Ha egy ilyen szent és hatalmas Isten fogadta el őt, mint bűnös embert, akkor nincs az a mélység, ahova meg ne alázkodhatna! Mikal pedig az ellenpélda: Büszke szívét az Isten előtti alázat csak felbosszantja. Pedig „magas lovon ülve” nem lehet megismerni a mennyei Atyát. *„Mert aki magát felmagasztalja, megaláztatik, és aki magát megalázza, felmagasztaltatik.” (Mt 23,12)*

20. hét

“Egy rövid szempillantásra elhagytalak, de most nagy irgalmassággal összegyűjtelek. Haragom föllángolásában egy pillanatra elrejtettem előled arcomat, de most örök irgalommal könyörülök rajtad, ezt mondja megváltó URad.” (Ézs 54,7–8)

Egy szilveszteri gyülekezeti alkalmon kaptam ezt az ígét. Bevallom, nagyon fájt nekem, amikor elolvastam. Akkor épp egy nagy válságban volt az életem. Tanulmányi bajokkal küzdöttem, valamint azzal, hogy nem leszek alkalmas a lelkipásztori szolgálatra, és tessék, erre egy olyan ígét kapok, ami egyáltalán nem volt a számomra vigasztaló. Be is teljesedett rajtam az ítélet. Sikertelen vizsgák, és még több kétség, mégis most már hálás tudok lenni érte. Miért? Mert ebben a helyzetben megtapasztaltam a kegyelem erejét is. Az Úr jött felém az ő igéjével, és soha nem szűnt meg erősíteni, és az Ő segedelmével ma már szolgálhatok.

Ahogy Józsefnek le kellett mennie a kút fenekére, hogy megtapasztalja a szabadulás érzését, úgy nekem is le kellett mennem, de neked is le kell menned kedves Testvérem! Csak az tudja igazán értékelni a szabadulást, aki már megtapasztalta azt, hogy milyen elnyomásban élni!

Rácz Gábor

“Nem bűneink szerint cselekszik velünk, és nem álnokságaink szerint fizet nekünk.” (10. v.)

Egyszer egy ismerősömmel beszélgettünk, aki egy igehirdetésben nem tudta mire vélni azt, amikor a lelkipásztor ezt mondta: „Mindnyájan halva születünk!”. Eltartott egy darabig ameddig elmagyaráztam neki, hogy lelki értelemben mindnyájan halottak vagyunk, ha nem fogadjuk el Krisztust személyes megváltónknak.

Sokan nincsenek azzal tisztában, hogy egy „bűnbattyúval” érkezünk erre a világra. Megörököltük első szüleinktől, Ádámtól és Évától. Az évek folyamán pedig mi is hozzáteesszük a magunkét.

Mégis, az a legnagyobb kegyelem, hogy ennek ellenére az Úr szeret minket. Akármilyen nagy vétket is követünk el, van hová futnunk, van megoldás. A bűnök terhét nem kell cipelnünk tovább! Le kell tenni a golgotai kereszttel elé! Jézus Krisztus lábai elé! Már önmagában az is kegyelem, hogy a földön vagyunk. S mivégre vagyunk itt ebben a világban? Azért, hogy napról-napra megismerjük azt az Atyát, aki nem a bűneink szerint bánik velünk!

Ajánlott igeszakasz: Ez 18,23; 1Jn 1,9

“Házad állandó lesz, és országod mindörökké a tied lesz, és trónod erős lesz mindörökké.” (16. v.)

A Szentírás egyik legszebb ígérete ez. Dávid az ő kegyessége miatt érdemelte meg ezt a hatalmas kegyelmet. Valóban be is teljesedett rajta az ígélet, hiszen az ő leszármazottja lesz Krisztus, akinek a királysága most is fenn áll, hiszen Ő a világ ura.

Ez az ígélet azonban nem csak Dávid királynak szólt, hanem nekünk is. Ehhez pedig nem kell mást tennünk, mint Krisztushoz menni, és elfogadni az ő váltságát, amit értünk hozott. Akkor megérezzük, hogy az életünk gyökeresen megváltozik, és ha kérjük, akkor a közvetlen környezetünk is tud változni, és odafordulni az Istenhez.

Nincs is attól szebb, mint amikor a mi „házunk népe” együtt, örömmel tudja dicsőíteni az Urat az ő nagy tetteiért. Legyen ott imáink kérésében a családokért és családjukért való könyörgés, hogy napról-napra többen megismerhessék Krisztust! Sőt, vigyük mi magunk szereteteinket Isten lába elé! Hívogassuk őket istentiszteletre és bibliaórákra, hogy megismerjék, és áldják az Urat!

Ajánlott igeszakasz: 2Móz 20,6; Zsolt 103,13

“Erre Dávid király bement, leborult az ÚR előtt, és azt mondta: Mi vagyok én, Uram, Isten? És mi az én házam népe, hogy engem idáig juttattál?” (18. v.)

Ha megadatik az életünkben egy olyan különleges helyzet, hogy tehetünk, létrehozhatunk valami nagyot, akkor eléggé önelégültekké tudunk válni. Felelemlegetjük, hogy mennyi munkát, és milyen áldozatokat hoztunk azért, hogy egy bizonyos ügy eredménnyes legyen.

Dávid király jogosan lehetne önhitt. Bár konkrétan nem kapta meg a felhatalmazást arra, hogy templomot építsen az Úrnak, mégis útódaiban, megkapta az ígéretet, hogy a jövőben ez megvalósul. Ezért boldogan ad hálát.

Mit bízott ránk a mai nap folyamán az Úr? Beszelnünk kell az evangéliumról? Meg kell látogatni és erősíteni kell egy testvért? Többet kellene az igével foglalkoznunk? Bármilyen is legyen ezekre a kérdésekre a válasz, ne higgyük, hogy magunktól fogalmazódott meg az bennünk. Isten Szentlelke az, aki ezeket a gondolatokat, és tetteket mozgósítja bennünk! Hallgassunk tanácsára és ennek tükrében végezzük napi feladatainkat, melyekre megbízást kaptunk.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 8,4–5; Jób 7,17–18

“Az esztendő fordulójakor pedig, amikor a királyok hadba szoktak vonulni, elküldte Dávid Jóábot és vele a szolgálait és egész Izráelt, hogy veszítsék el Ammón fiait, és szállják meg Rabbá városát. Dávid pedig Jeruzsálemben maradt.” (1. v.)

Izrael nagy háborúra készül, mégis a király otthon marad. Neki elég csupán a végső ütközetnél ott lennie, hogy megfürödhessen a dicsőségben. Kényelmes élet. Ez fogja Dávid királyt bűnre csábítani.

Mi vajon ki merünk-e mozdulni a komfortzónánkból? Szembe merünk-e nézni a nehézségekkel? Fel merjük-e vállalni küldetésünket, és az azzal járó felelősségünket?

Talán éppen az a legnehezebb a keresztyén életben, hogy felelősséggel tartozunk a másik emberért. Nem urak vagyunk, hanem szolgák. Nemcsak Isten szolgálói, de az embereké is, hiszen saját magunk alázatosságával, jó magaviseletünkkel mutatunk példát a világ előtt. Ehhez pedig erőre és bátorságra van szükségünk, hogy vissza tudjuk tükrözni Krisztust. Mi, mint az ő tanítványai, feladatul kaptuk, hogy másokat is tanítványokká tegyünk, de ehhez, először nekünk is el kell indulnunk a tanítványság útján.

„Csak az tudja kigyújtani másban a szeretetet, akiben már megvan.” (Augustinus)

Ajánlott igeszakasz: Józs 1,9; Mt 11,29

“Ekkor Nátán ezt mondta Dávidnak: Te vagy az az ember! Azt mondja az ÚR, Izráel Istene: Én kentelek föl, hogy király légy Izráel fölött, és megszabadítottalak Saul kezéből.”

(7. v.)

„Te vagy az az ember!” – mennyire szívszorító, vádló mondat lehetett ez Dávid király számára. Ez a mondat ébresztette rá őt tettének súlyára.

Mi is naponta hallhatjuk ezt. Te vagy az az ember, aki bűnt követett el! Te vagy az az ember, aki semmibe vette az Isten törvényét! Te vagy az az ember, aki miatt Krisztusnak meg kellett halnia! Azonban ott az érme másik oldala: Te vagy az az ember, aki megszabadult a bűneiből! Te vagy az az ember, aki a kegyelem evangéliumából él! Te vagy az az ember, akiért Jézus feltámadt, hogy megmutassa szabadító hatalmát!

Nekünk már nem kell szomorkodnunk, mert a Megváltó által a mi bűneink rendezve vannak. Már nem árthat nekünk semmiféle vádló szó, mert az elégtétel megtörtént. Megszabadított emberek vagyunk! Ezért adjunk hálát a mi Urunknak, hogy már számunkra nincs kárhoztató ítélet, hanem békességben, Krisztussal való közösségben élhetünk.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 51.; Ézs 53,5; 1Pt 2,24

“Aztán így folytatta Absolon: Ha engem tennének ítélőbíróvá ebben az országban, és hozzám jönne minden ember, akinek valami ügye és pere van, én igazságot szolgáltatnék neki.” (4. v.)

Absolon tipikusan az az ember, aki nem tud várni. Egy királyi herceg, csupán ki kellene várnia azt az időt, amikor az apja pihenni tér őseihez, és megkaphatná a koronát. Ő azonban nem tudja kivárni sorát.

Az ő magatartása nagyon közel áll hozzánk, hiszen mi is szeretjük mondogatni: „Na, majd én megmutatom!”. Mindezt tesszük úgy, hogy előtte nem kérdezzük meg a mi Urunkat, és nem várjuk ki a megfelelő időt.

Absolon ezért nem lett volna soha jó király. Terveibe nem vette bele a Nagy Tervező véleményét. Óvjon meg minket az Örökkévaló attól a hanyagságtól, hogy nem vesszük számításba az ő akaratát.

Igen, megtörténhet, hogy sokszor nem az lesz, amit mi akarunk. A kérdés az, hogy el tudjuk-e fogadni ezt? Képesek vagyunk-e belátni saját hibáinkat és korlátainkat? Ha ezeket elfogadjuk, és a dolgainkat Isten elé vesszük, és hittel kérjük, hogy mutasson utat, akkor nem leszünk türelmetlen, öngazoló emberek, hanem gyermekek, akik ki tudják várni az örökségüket.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 31,2; Zsolt 119,72

“Ittaj így felelt a királynak: Él az ÚR és az én uram, a király, hogy ahol az én uram, a király lesz, ott lesz a te szolgád is, akár élve, akár halva.” (21. v.)

Egy gyönyörű vallomása ez a Szentírásnak. A jövevény, gáti Ittaj hűséget esküszik Dávidnak. Vállaja a vele lévő bujdosást, pedig éppen, hogy megérkezett a királyi udvarba.

Az ember is idegenként kezdi az életét Isten előtt. Bár tud róla az Úr, de addig nem tud vele mit kezdeni, ameddig nem válaszol az ő hívó szavára, és nem fogadja el Jézus Krisztust személyes megváltójának. Hasonló hűségesküt kell az embernek is letennie Krisztus előtt, ha már megismerte Őt. Vele együtt bátran el tudjuk fogadni a szenvedést is. El tudjuk viselni az élet viharait. Meg tudunk küzdeni a nehézségekkel. Ennek a kulcsa pedig nem más, mint az Istenhez való hűség.

Nem olyan régen láttam egy képet az interneten egy kisfiúról, és egy kislányról. A kisfiú ezt mondta:

- Szeretlek!
- Úgy, mint a felnőttek? – kérdezett vissza a kislány.
- Nem, én igazán. – válaszolt a kisfiú.

A gyermeki hit, szeretet és hűség az istenszeretet példája.

21. hét

„Sion fiai, vigadjatok és örüljete, mert Istenetek, az Úr megadta nektek a szükséges esőt, záport hullat rátok ősszel és tavasszal, mint régen.” (Jóel 2,23)

A nevem Tokodi Konrád, a városom az „acélváros”, a páratlan szépségű Miskolc. A Budapesti Református Teológián harmadik évemet hallgatom lelkész szakon. Krisztusnak 8 éve ajánlottam fel az életemet kegyelméből. A miskolci Tetemvári Református Gyülekezet (Deszkatemplom) tagja vagyok. A területek, melyek iránt a teológián érdeklődöm: a homiletika és a lelkigondozás. E „jóeli” igét bátorításként hozom: Isten keresése sohasem eredménytelen, mert Isten megáldja azt válaszával, megadja a szükségeset. Áldott elmélyülést kívánok Isten életadó igéjében minden kedves olvasó testvéremnek!

Tolodi Konrád

„Isten segítségével hatalmas dolgokat viszünk véghez, ellenségeinket ő tapossa el!” (14. v.)

A valaha élt összes ember gyűjtőneve, aki Krisztusban él, élt, vagy élni fog: a szentek közössége. Ez az új Izráel. Mai zsoltárunk egy diadalének, amely Jézus kegyelméből a mi diadalénekünk is, és keresztyénségünket kell, hogy jellemezze. Felhív Isten magasztalására, aztán ecseteli Isten hűségét és kiválasztását, majd megnevezi az ellenséget, és elmondja azt is, hogy Isten velük van, s ezáltal minden erőforrásuk és örömforrásuk biztosított. Mégsem azzal folytatódik, hogy szétzúzzuk az ellenséget, hiszen a csata még folyik. Akkor, hogy lehet közben mégis diadalról énekelni? Úgy, hogy a győzelem ígérete Isten velünk lévő jelenléte. Ezzel az ígérettel menjünk neki a hetünknek: Lehet, hogy nehéz küzdelem vár ránk életünk több területén is, de Isten jelenléte a győzelmünk biztosítéka! Ezen a héten azt fogjuk megnézni Dávid és Absolon polgárháborúján végighaladva, hogy egy Krisztust követő ember milyen kihívásokkal néz szembe, és milyen hűséggel tartozik Istennek és embertársainak.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 42.

„Bárcsak rám tekintene nyomorúságomban az ÚR, és javamra fordítaná azt, hogy ma ócsároltak engem! (12. v.)

Sokszor érezhetjük úgy magunkat, mint Dávid. Simei jogtalanul az összes fájdalmát és keserűségét Dávidon vezette le. Dávidon, aki megkönyörült kétszer is Saulnak, és aki Saul unokájával, Jónátán egyetlen fiával (Mefibósettel) is könyörületes volt, a palotájába engedte, és gondoskodott róla, holott akkor az volt a normális, hogy az előző király családját kiirtják. (Erre láthatunk példákat a Bibliában is.) Mi lenne a „normális” ebben a helyzetben? Az, amit Abisaj mond: kardélre hányni az Isten felkentjét jogtalanul ócsároló embert. Dávid azonban Krisztusra emlékeztető szelídséggel tűr. Ez az Isten szerint való férfi jelleme. Ő nagyon jól tudja, milyen az, amikor kifakad az emberből a fájdalom. Írt is néhány zsoltárt, amikor ő volt ilyen helyzetben. Bölcsen mégis inkább azt keresi, mit akar ezáltal neki Isten tanítani.

A megértés és a könyörület egy nekünk fájdalmat okozó ember felé nem csak krisztusi örökségünk, hanem megnyithatja szemünket Isten akaratára. Gyakoroljunk mi is megértést és könyörületet Jézus nevében!

Ajánlott igeszakasz: Mt 5,7

„Abban az időben olyannak tartották Ahitófel tanácsát, amit adott, mintha Isten szavát kérdezték volna meg. Ilyennek tartotta Ahitófel minden tanácsát Dávid is, Absolon is. (23. v.)

Ahitófelt egy olyan tanácsosként ismerjük meg a Bibliából, aki a hűtlenség mintapéldája. Amelyik rendszer épp hatalmon van, annak a szolgája. Mégis úgy tűnik, valamihez nagyon ért, ha Isten szavával egyenértékűnek tekintik a tanácsát. Ezt – hacsak nem Isten szavát tolmácsolja valaki, mint a próféták –, csak egy módon lehet elérni: ha a kevélység nyelvét használja. Egy bűn sem olyan elemi, egy tanács sem olyan édes, mint a kevélység tanácsa. Nagyon szívesen hallgat rá az ember, és nagyon mélyen megrontja. Akkoriban valakinek a felesége(i)t magáévá tenni a másik ember porba tiprását jelentette. A csábító tanácsra pedig készséggel hallgat Absolon. Ez a történet beszédes: ahogy Dávid is hallgatott a kevélységgel édeskedőre, úgy ránk is veszélyes. Ahogy Dávidot elárulta a kevélység tanácsa, úgy minket is elárul. Még magát a tanácsolót is: mivel nem hallgattak a tanácsára (lásd holnapi szakasz), öngyilkos lett.

Figyeljünk arra, hol van kevélység az életünkben, és irtsuk ki azt!

„Húsaj pedig elmondta Cádók és Ebjátár papoknak: Ilyen tanácsot adott Ahitófel Absolonnak és Izráel véneinek, én viszont ezt meg ezt tanácsoltam.” (15. v.)

Húsajt Ahitófellel szemben az ige a hűség mintapéldájaként ábrázolja. Hiszen nagy hűség kell a kettős ügynöki léthez. Ezzel azt vállalja az ember, hogy mindenki meggyűlöli és árulónak tartja csak azért, mert ezzel olyan életet ment meg, akiket igazán szeret. Ceaulescu diktatúrájában, amikor üldözték és börtönbe, vagy kivégzők elé vetették a nyíltan hitvalló keresztyéneket, megalakult a protestáns román földalatti egyház. Ennek a vezetője Richard Wurmbrand zsidó származású román lekipásztor volt. Őt elfogta a rendőrség, és többször is szörnyűséges börtönökbe dobta. A külvilágnak semmi információt nem adtak ki róla. Ő írta egy könyvében, hogy valószínűleg sosem jutott volna ki onnan, és sosem tudta volna meg a családja és az egyház, hogy él, ha nincs egy hívő orvos, aki vállalta, hogy beépül a titkosrendőrségbe, csak hogy felkutassa őt. Fel tudjuk vajon becsülni, mekkora áldozat volt ez? Lehet, hogy egyszer mindent fel kell áldoznunk a hűségért és a szeretetért. *„Mindig szeret a barát, de testvérré a nyomorúságban válik.”* (Péld 17,17)

Ajánlott igeszakasz: Jn 15,9–13

„De az az ember így felelt Jóábnak: Ha ezer ezüst ütné is a markomat, akkor sem emelnék kezet a király fiára. Hiszen fülünk hallatára parancsolta meg a király neked, Abisajnak meg Ittajnak, hogy vigyázzatok arra a fiúra, Absolonra!”
(12. v.)

Absolon azt kapta, amit megérdemelt. Hiszen nincs annál nagyobb bűn, amit ő követett el apja, Isten felkentje, Dávid ellen. Jóáb tulajdonképpen hőstettet hajtott végre, amikor megérdemelt sorsára juttatta Absolont. Legalábbis ez tűnik logikusnak. Azonban nemhogy hőstett nem volt, Jóáb egyik legnagyobb bűne lett ez. Találkozunk egy névtelen emberrel, aki megmutatja nekünk, mennyit ér a könyörület, és mit jelent a hűség. Pénzjutalom, hírnév, dicsőség... egy könnyű hőstettért cserébe (Absolon védekezésképtelen volt) igen csábító. Ráadásul Jóáb parancsának ellentmondani nem egy életbiztosítás. Ez a névtelen ember mégis tudta, hogy semmilyen pénz vagy dicsőség nem ér annyit, mint a királyhoz (Krisztus szimbóluma) való hűség. Előtte semmi sem marad rejtve. Jóáb hiába tüntette el a holttestet, Salamon – nemcsak ezért –, mégis kivégezteti később. Az emberekhez való könyörület sokszor nem tűnik igazságosnak, de a könyörület gyakorlása mégis hűséget jelent Isten felé. És ez mindennél többet ér.

Ajánlott igeszakasz: Péld 28,20–22

„Hiszen azokat szeretted, akik gyűlölnek, és azokat gyűlölöd, akik szeretnek. Ma kimutattad, hogy neked nem számítanak vezéreid és szolgáid! Bizony most tudtam meg, hogy jobban szeretnéd, ha mindnyájan meghaltunk volna is ma, csak Absolon élne.” (7. v.)

Bár Jóábnak volt a legkevesebb joga ezt mondania Dávidnak (hiszen ő ölette meg Absolont) és bár érzelmi zsarolásnak tűnik, Jóáb szavai itt mégis igazak. Persze érthető az a hatalmas fájdalom és kudarc, amit Dávid érzett Absolon halála miatt. Egyáltalán nem volt könnyű helyzetben, nagy fájdalmában azonban megfeledkezett azokról, akik szerették, és életüket kockáztatva harcoltak életéért.

Velünk is megtörténhet, hogy valamihez annyira ragaszkodunk vagy valami annyira fáj nekünk, hogy megfeledkezünk azokról, akiknek hálásak lehetünk vagy akik felé felelősséggel tartozunk. Mint amikor Péter levette a szemét Jézusról, és a hullámokra koncentrált, úgy mi is sokszor levesszük a szemünket szeretteinkről, és a magunk fájdalmára tekintünk. Fájdalmainkat meg kell élni, és Isten elé kell tárni. A könnyek gyógyítanak, és csodálatos az, amikor Isten megvigasztal minket. Az ige mégis arra figyelmeztet, hogy ne süllyedjünk bele teljesen.

Ajánlott igeszakasz: Mt 14,23–33

„A király ezt mondta: Velem jöhet Kimhám, és én úgy bánok vele, ahogyan szeretnéd. Mindent megteszek a kedvedért, amit csak kívánsz tőlem.” (39. v.)

Ez a fejezet egy igazi „happy end”. Egy nagy dráma befejező része, ahol volt értékvesztés (Absolon) voltak hősök, gonoszok, végveszély és tanulság. Ez pedig a tökéletes lezárás: Dávid mindenkin megkönyörül, újra király lesz, a szálakat elvarrják. Engem viszont Barzillaj története fogott meg leginkább. Egy idős ember, aki ott segítette a királyt, ahol tudta. Akkoriban nyolcvan esztendő megélni hallatlan nagy ritkaság volt. Becsületes alattvaló, aki idős kora ellenére minden erejéből hűségét bizonyította. Bár ő nem ment el Dáviddal Jeruzsálembe, a fia királyi kegyben részesült.

Igenis kihat környezetünkre az, ha engedelmeskedünk Istennek. Bár a mi „jócselekedeteink” senkit sem üdvözíthetnek (minket sem), az ige igaz: „Irgalmasan bánok ezerízig azokkal, akik szeretnem engem és megtartják parancsolataimat.” Szeressük Istent teljes erőnkből, legyünk hűségesek hozzá a végsőig! Könyörüljünk, akin csak tudunk! Ez Krisztus öröksége, és mindez hatással és áldással lesz a körülöttünk lévőkre is!

22. hét

“Vizsgáld meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbáld meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, hogy ártalmas úton járok-e, és vezess engem az örökkévalóság útján!”
(Zsolt 139,23–24)

Egy széles folyón haladok, sodor az ár. Életem csónakjában ülve – a csónak orra hátam mögött van – evezek, de nem vagyok egyedül. Körbenézek és előttem, amit már elhagytam, a múlt. Ebből merítek újabb lendületet. Velem szemben, útitársam ül, kivel egy évtizede együtt utazunk. Szemében látom, amit még nem láttam azelőtt, jövőm hullámainak fodrait. Az ismeretlen, aminek hátamat tartom, nem rémisztő többé. Biztonsággal evezek, nem remegek. Mert Isten kezében van jövőm örökké.

Nemes Vitold

„Te vagy az Isten, aki csodát művelsz, megmutattad hatalmadat a népek között.” (15. v.)

Az ige első olvasásra, egyértelmű üzenettel bír: Az Istenről szól, akinek hatalma bizonyos, és számunkra oly felfoghatatlan, hogy a zsoltáros is csak a csoda kifejezéssel tudja megragadni erejét. Mégis az igében, nem távoli erőről, hatalomról tesz bizonyosságot a szerző, hanem Isten közeli jelenléte által az ő bölcsességének, jóságának, és igazságosságának megmutatkozásáról, amelyek annyira világosan meglátszanak, hogy nincs helye a kifogásnak vagy tagadásnak. Nem menekülhetünk Isten dicsősége elől, a tudatlanság árnyékába, mert Isten csodákat művel, amelyeken keresztül nyíltan és világosan fedi fel magát ma is. A 77. zsoltár elején kételkedés és nyomorúság keveredése tör elő a szerzőből, majd a 12. verstől érkezik a változás: „Megemlékezem az ÚR cselekedeteiről, sőt megemlékezem hajdani csodáidról.”

Nincs ez máshogyan a mai nap sem. Hány csodát, mennyi esélyt kaptunk már mi is az Úrtól? Emlékszünk még rájuk? És ha igen, vajon közel engedjük-e Istent, hogy újakat tapasztaljunk meg?

Ajánlott igeszakasz: 2Móz 15,11–13

„Dávid tehát megkérdezte a gibeóniakat: Mit tegyek értetek, és mivel engeszteljelek meg titeket, hogy áldjátok az ÚR örökségét?” (3. v.)

Hihetetlen szomorú igazságokról ír az előtörténet. És Isten igazságosan ítél, amikor nem hagyja, hogy népe tettei következmények nélkül maradjanak. Mégis mikor három esztendeje tartó éhínségről és ki tudja hány éve lappangó bosszúról, haragról olvasunk, nem véletlenül kerül elénk a fentebb kiemelt igevers. Dávid király elsőnek Isten személyét kérdezi, majd kétszer a gibeóniakat: *„Mit tegyek,... mivel engeszteljelek meg titeket?”* Választ kap, és kételkedés nélkül megteszi, amit kell. Mert mi is a legfontosabb neki? Hogy Isten megkönyörüljön az országon és a gibeóniak áldják az Úr örökségét. Gyönyörűen bonja ki Isten Dávid példáján keresztül a mai nap üzenetét számunkra. Mert így mutatkozik meg egy ember döntésein keresztül Isten áldást munkáló ereje.

Lehet, hogy benned is ott szunnyad már évek óta a kérdés: Miért érzek lelki éhínséget? Isten ítélete van rajtam? Isten nélkül hiányosságok jelentkeznek az életünkben, viszont úgy ahogyan Dávid, most mi is elkérhetjük az ő megoldást munkáló jelenlétét.

Ajánlott igeszakasz: 5Móz 32,8–9

“...Mert örökkévaló szövetséget kötött velem, amelyben minden el van rendezve, és amely állandó. Teljes szabaddításom és minden kívánságom belőle sarjad.” (5b. v.)

A fejezet címe: Dávid utolsó szavai. Gyönyörű képeket használ az ige, hogy elmondja mennyire töretlen maradt a szövetség Dávid és Isten kapcsolatában, annak ellenére, hogy ismerjük Dávid történetét és benne nem volt mindig felhőtlen a viszony Izrael királya és a mindenség Ura között. Viszont a hála szavai sugároznak át ezeken a sorokon, ahogy olvassuk: *„Izráel Istene szólt, Izráel kősziklája mondta nekem: Aki igazságosan uralkodik az emberek fölött, aki istenfélelemmel uralkodik, az olyan, mint a reggel fölkelő nap fénye, mint a felhőtlen reggel; amikor napsugártól, esőtől sarjadzik a fű a földből.” (3-4. v.)*

A mai napon, amikor Dávid utolsó szavait olvassuk, az ige tükrén keresztül érkezik a kérdés: Hogyan hangzana a mi szánkából a hála? Miért adunk mi hálát Istennek? Egy nép vezetője, ha azt mondja: *„minden kívánságom belőle sarjad”* érezhetjük, hogy itt már nincs mit visszatartania. Legyen számunkra is ez a példa. Hiszen már tudjuk: Isten örökkévaló szövetséget kötött velem, mindennem őtőle van!

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 2,29–30

„Igen nehéz helyzetben vagyok. Inkább essünk az ÚR kezébe, mert nagy az ő irgalma. Csak ember kezébe ne essem!” (14b. v.)

Felmerül egy kérdés: mégis mit követett el Dávid? Hogy jobban értsük a második vers végére kell figyelnünk ahol ezt, írja az ige: „... *számláld meg a népet, hadd tudjam meg, mekkora a nép.*” Ekkora bűn lenne a nép-számlálás? Isten tényleg haragszik, ha összeírják a kardforgató férfiakat? A lényeg, nem az összeírásban keresendő, sokkal inkább ott, ahol a legtöbb ember szíve bűnbe esik, mégpedig, amikor az ember saját kezébe akarja venni a hatalmat.

Dávid tudni akarta mekkora a rábízott nép ereje, más szóval meddig terjed az ő hatalma. Már nem csak az Isten hatalmában akarta a biztonságot. Még figyelmeztetést is kap, de tekintélyével keresztül viszi tervét. Nem sokkal utána ezt mondja: „*Nagyot vétettem,...Most azért bocsásd meg, Uram...*” (10b. v.). És Isten megbocsát, mint oly annyiszor előtte, de nem következmények nélkül teszi.

A mai napon az ígére tekintve mondhatjuk, bármit is teszünk, Isten irgalma megment, ha nehéz helyzetben vagyunk. Csak maradjak az ő kezében, mert az emberek kezében nincs irgalom, sem valódi hatalom.

Ajánlott igeszakasz: Jer 24,6–7

„Megesküdött az ÚR, és nem másítja meg: Pap vagy te örökké, Melkisédek rendje szerint.” (4. v.)

A zsoltár egy olyan jövendölést tár elénk, ami megerősít és bátorít, mert az a Messiás, amelynek az eljöveteléről a zsoltár említést tesz, már közöttünk járt és megszabadította a világot a bűn hatalmától, legyőzte a halált és győzelmet aratott a világot sanyargató gonoszság felett. Mi már ebből az örömteli távlatból szemlélhetjük azt, amiről a zsoltáros énekel. Már tudjuk, hogy ez a prófécia beteljesedett és Isten kegyelméből kaptuk a Szentlelkét, hogy értsük az ő akaratát. A mennybenmenetel csodája, hogy újra és újra aktuális marad, amit Jézus azon a napon a tanítványoknak mondott: *„...erőt kaptok, amikor a Szentlélek eljön rátok, és tanúim lesztek... a föld végső határáig”* (ApCsel. 1,8b)

Kérjük hát Isten Szentlelkét, hogy töltsön be minket, tanítson akaratában járni, így elkerülve a bűnt és legyőzve az ellenséget, a gonoszt, ahogyan a zsoltáros írja: *„Így szól az ÚR az én uramhoz: Ülj a jobbomra, amíg ellenségeidet a lábad alá nem vetem számolyul.”* (1. v.)

Ajánlott igeszakasz: Zsid 5,5–6; 6,20; 7,17

23. hét

„Valljátok meg bűneiteket egymásnak, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Az igaz buzgó könyörgésének nagy ereje van.” (Jak 5,16)

Valamit elhallgattam, letagadtam az előtt, akit egyenes, őszinte válasz illetett volna. Minél tovább őriztem a titkot, annál nyugtalanítóbb volt. Minden ellenem szólt: az olvasott Ige, célzás nélkül el és kiejtett szavak, még saját tükörképem is. Nehezemre esett Igét olvasni, hát még hirdetni. Hibát találtam atyafiakban. Áterőltettem magam szolgálatokon. Úrvacsorát osztottam, vettem. Szívemmel együtt zakatolt bennem a gondolat: meg kellene vallani: hazudtam. „...megavultak csontjaim,” – panasztam Dáviddal (Zsolt 32,3). Próbáltam megnyugtatni magam: elég, ha Istennek megvallom, nem erről beszél tovább az 5. vers? Ha elmondom, fölöslegesen felzaklatom atyámfiát. Féltem reakciójától, jobban, mint a bűntől.

Csak nem lehetett tovább rejtőzni. Igen, felzaklattam. Kiborult. A bocsánatkérésre nem azonnal jött az igenlő válasz. Lelkemben sem lett olyan hamar csend, mint ahogyan elképzeltem, vagy elvártam volna.

A lélek sebei gyógyulásához is idő kell. Még ha Isten gyógyítja is. Hála neki, hogy teszi!

Adorján Kálmán

„Világosságom és erősségem az ÚR, kitől félek?” (1a. v.)

Az 1958-ban, hitükért elítélteket ennek a zsoltárversnek latin nyelvű, kőbe vésett változata fogadta a szamosújvári börtön – Martinuzzi Fráter György 1542-ben épített kastélya – főbejáratán. Mellette – hogy ne csak a szabadságtól, hanem a reménytől is megfosszák az oda kerülőket – Dante idézet, a Pokolból: „Akik itt beléptek, hagyjatok fel minden reménnyel.” Ámde az igazán reménykedő megértette: „ez mégiscsak az Isteni Színjáték része.” (Visky Ferenc: Szerelme szorongat, 131. o.)

Hívóként is könnyen abba a hibába esem, hogy bátornak tudom magam, amíg nincs mitől félni. A bátor zsoltár-szerző hősi szerepébe helyezkedem, holott nem voltam hasonló helyzetben.

Dávid felsorolja, mi minden ellenére bizakodik, (1-4. v.), majd a bizakodó hangnem – „betakar sátra rejtekében” (5-6. v.) – a kérő-könyörgővel váltakozik: „Irgalmazz..., ne hagyj el...” (5-12. v.)

Mondják: nem az a bátor, aki nem fél, hanem aki leküzdi félelmét. Dávid szerint: Aki az ellenségnél is nagyobb Istenére néz, hozzá menekül félelmével.

Ajánlott igeszakasz: Lk 22,39–46; Róm 8,31–39

„A Krisztus evangéliumához méltóan viselkedjetelek...” (27a. v.)

Isten megajándékozott bennünket: a Krisztusba vetett hittel, hogy érette eltörli bűneinket, gyermekeivé fogad, újjá szül és örök életet ad; és a Krisztussal való teljes életközösség vállalásával, a szenvedésig elmenően. Krisztus adta önmagát érettünk és nekünk, hogy mi is neki és érette odaadhassuk életünket. Sem a hit, sem odaadásunk nem emberi teljesítmény, hősi tett: a kettő együtt Isten ajándéka. Mindig csodálatra méltó, ha Isten hitükért szenvedő gyermekei eljutnak erre a látásra, és örömmel, válogatás nélkül fogadják Isten ajándékát, és nem csupán álmodoznak a Krisztus kényelmes és fájdalommentes követéséről. Emlékeztetnek: Ne feledkezzem meg azokról, akik szenvedések között követik Krisztust!

Az evangéliumhoz méltó a hívők egysége: a Lélekben, nem emberi elgondolások és erő alapján; egy szívvel, kölcsönösen buzdítva egymást a teljes odaadásra; megállva és küzdve, hogy célt érzünk; a jó példa követésének hajlandóságával, nem „tessék-lássék” módon, hanem mintegy Isten színe előtt.

Ajánlott igeszakasz: Zsid 3,12–19

„... teljesítsétek be az én örömetem...” (2a. v.)

Rosszul működő házasságban élők olykor a gyerekekre hivatkozva nem válnak. Egymásért már nem, Istenért sem, „a gyerekekért” viszont marad a szeretettől kiűresedett, önmagáért küzdeni képtelen kapcsolat. Indok, de nem az igazi.

Pál ugyan kéri, hogy teljesítsék be örömét a filippiek, egy akaratra törekedve, egymás felé alázatot tanúsítva, de végső hivatkozási alapja nem saját örömgénye. Lehetetlent kérne, ha nem a Krisztusban való vigasztalásra, szeretetteljes bátorításra, a Lélekben való közösségre, irgalomra és könyörületességre hivatkozna. Ezek híján az egységépítés Bábel tornyának építése, az alázat képmutatás, emberi elvárásoknak való megfelelés kísérlete, az apostol kérése pedig érzelmi zsarolás.

Nem lehetünk közömbösek a ránk bízottak kapcsolatának minősége dolgában. Szabad örülni, látva az egyetértést, szeretetet, közös célt, és fájjon is ezeknek hiánya. Szabad ennek hangot is adni, de csak annak tudatában, hogy mindez ott terem, ahol megvannak az első versben említett feltételek.

Ajánlott igeszakasz: 2Jn.

„Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is volt.” (5. v.)

„De kérlek, hogy tehetsz ilyet?” – kérdi asztaltársát a barátja, miután amaz az ő unszolására elsőnek kiveszi a nagyobb halat a tálból. „Tudtam, hogy ha te vettél volna elsőnek, amilyen udvarias vagy, a kisebbet vetted volna,” – feleli a másik. Keresztyénségem – Krisztus előtti térdhajtásom, nyelvem róla szóló vallástétele – értéktelen, ha nem formál át az indulatok, az indítékok szintjén. A példa és a mérték maga Krisztus: Alább nem lehet adni az alázat, az önzetlenség, a mellettem élő ember hasznának keresését.

„Önmagát megüresítette”: Éhes volt, mégsem változtatta kenyerekké a köveket, de ezreknek szaporította meg a kevéske kenyeret és halat, majd megtört kenyérré lett a kereszten. Az Atya átadta neki az ítéletet, de nem vádolta a vámszedőt, a házasságtörésen kapott asszonyt, és nem kereste a vakon született vaksága miatti vétkest.

Erőt, tudást, képességeket, lehetőségeket, sőt, ezek hiányát is, azért kapom, hogy velük szolgáljak, és hogy azokban is a Krisztus neve magasztaltassék.

Ajánlott igeszakasz: Jn 3,14–21

„...*félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket.*”
(12b. v.)

Mondják: az év minden napjára jut egy bibliai „*Ne félj!*” Mit kell hát munkálnom, ha a Kereszten Szenvedő kimondta: „*Elvégeztetett!*”? Miért félek és rettegjek, ha a Feltámadott maga így biztat: „*Ne félj!*”?

Nem, nem nekem kell megszereznem üdvösséget, de élnem kell vele, éppen azért, mert Isten hív, készítet és vonz. A királyi menyegző (Mt 22,1–10) példázatának képeivel élve, így értem, mitől is kell félnem: Félek visszautasítani Istent, a gazdát; mert nagy és drága az ajándék, amivel élhetek, vagy amiből kimaradok. Félek attól, hogy munka, szerzés, kapcsolatok fontosabbak legyenek, mint az Ő hívása. Félek attól, hogy magam ruhájában, igazságában, alkalmasságában, és ne a bűntől megtisztító kegyelemben bízzak; a rest hittől, mely áhítja a falatot, talán ki is nyújtja érte kezét, de szájához már nem viszi (Péld 19,24); a falatokban és asztaltársakban való válogatástól (14. v.)

És, a többszám miatt: úgy éljek (15. v.), hogy mások is Isten asztalához üljenek, botránkozás nélkül.

Ajánlott igeszakasz: Mt 22,1–10

„Mert nincs senkim,... aki igazán szíven viselné dolgaitokat. Mert mindenki a maga hasznát keresi, nem a Jézus Krisztusét.” (20–21. v)

Sok múlik Krisztus egyházában a munkatársak egymás közötti viszonyán. Szomorú helyzet, ha közös szolgálatban állókat elválaszt, vagy szembeállít az eltérő vérmérséklet, vélemény, szándék vagy módszer; ha hiányzik az igyekezet, hogy az ilyen eredetű feszültségeket az Úr előtti alázatban, testvéri szeretettel kezeljék.

Timóteust hármas kötődésében jellemzi az apostol: Pállal úgy szolgált, mint apjával a gyermek, a filippieknek igazán szíven viselte a dolgait, és Jézus Krisztus hasznát kereste, nem a sajátját. Munkatársi alázata, a hívők sorsával való törődése, Krisztus iránti elkötelezettsége tette lelkületét egyedivé. Epafroditoszt (a filippii gyülekezet küldöttje, hogy a fogoly Pálnak szolgáljon), testvérének, munkatársának és bajtársának nevezi az apostol: olyan viszonyulás, mely a nehezen szakadó hármas kötélnek egyik legjobb fájátja. Krisztusnak szolgálja, gyülekezetének szeretett és szerető tagja, Pálnak hűséges segítője.

Ilyen lelkülettel és viszonyulással öröm a szolgálat!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 133.

„Mert mi vagyunk a körülmetéltek, akik lélekben szolgálunk Istennek, és Krisztus Jézusban dicsekszünk, és nem a testben bizakodunk.” (3. v.)

Jó dolog, ha valaki(k)nek rendben van az identitástudata. Pál olyanokkal szemben állítja magáról és a filipii hívókról, hogy „mi vagyunk a körülmetéltek”, mint amilyen egykor ő maga is volt. Az ő, megtérése előtti, testben (származásában, körülmeteltségében, nevelésében, képzettségében, törvény-tiszteletében, stb.) való bizakodása ítélet alá esett. Ítélet alá esik a szombat vagy akár a vasárnap is, ha a napban, és nem a nyugalmat szerző Feltámadottban bízom; a gyermek- avagy felnőttkeresztségem, ha Krisztus vére nem mosta le bűneimet; felekezeti hovatartozásom, ha az dicsekvésem alapja, és nem az, hogy Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok. Mert lélekben szolgálni Istennek azt jelenti, hogy elfogadom Krisztus szolgálatát, életem pedig, és minden, amit teszek, az arra adott hála-válasz.

Akkor megváltozik az értékrend (7–8. v.); nem baj, ha kiderül bűnöm, bűnösségem, mert a Tőle kapott igazság sokkal jobb (9. v.); kifogyhatatlan erőforrás, új életcél (10. v.) és új reménység ajándékát kapjuk.

Ajánlott igeszakasz: Róm 2,25–29

24. hét

„A szelíd szív élteti a testet, az indulat viszont rohasztja a csontokat.” (Péld 14,30)

Mindig irigyeltem a szelídeket. Úgy éreztem, ebből a hozzáállásból én semmit nem kaptam, a szelídséget csak magamra erőltetni tudom, az pedig hamis képet mutat, s előbb-utóbb meghasonlást eredményez. A szívem, életem több, mint tíz éve az Úré, a szelídség mégsem vált a jellemem részévé. Azt gondoltam, én egyszerűen ilyen vagyok, ezen nem lehet javítani. S egyszer csak közel lépett hozzám Jézus és elkérte a belső feszültségem okát. Aztán még közelebb lépett és elkérte az indulataimat.

Megéreztem és meg is tapasztaltam, hogy szabadítása valóságos, és mit jelent, hogy a szelídség irányított erő. A szabadítás éltet, s tovább segít az úton, tovább Jézus ismeretében, tovább a hálaadásban.

Parti Judit és Ferenc

„Nyomorúságomban az URat hívtam segítségül...” (5a. v.)

Olyan ennek a zsoltárnak az első fele, mint annak az embernek belső monológja, aki vívódásai közepette biztatja saját lelkét, kényszerítve magát az Úr szerinti helyes cselekedetre: egymást váltják a felszólítások, biztatások és a hitvallások.

Pünkösd reggelén valahogy így lehettek a tanítványok is: Jézus meghalt, feltámadása után felment a mennybe, s otthagya őket önmagukban, kitéve őket az ellenséges egyházi hatalom várható üldözésének. Mondott ugyan valamit, hogy majd küld erőt, kitölti a Lelkét, de annak már vagy 10 napja, s még mindig nem történt semmi! Bízhatunk az ígéretében vagy sem? Maradjunk ebben a számunkra veszélyes városban, vagy inkább a józan ész alapján meneküljünk el? Kétségek és bizalom viaskodik egymással: milyen nagy dolog, ha a bizalom kerekedhet felül, s számukra személyesen megérkezhet a „Pártfogó, a vigasztalás Lelke”.

Drága testvérem, te melyik utat választod az éppen aktuális problémádban? Pünkösd felforgat. Kényelmetlen helyzetbe hoz. Jobb a kényelmesre taposott cipő, a megszokott út, a régi díszlet, mert azt már ismerjük, nem igaz?! Milyen jó, hogy Jézus nem kéri ki a véleményünket arról, hogy tervezünk-e változást – kívül, vagy belül!

„Nyissátok ki előttem az igazság kapuit! Bemegyek és hálát adok az Úrnak!” (19. v.)

A tegnapi gondolatmenetet folytatva a zsoltár második része a pünkösöd délutáni tanítványok hitvallása, dicsérő éneke: „Gondoltátok volna tegnap, vagy még ma reggel is, hogy ez fog történni??? Csak halványan reménykedtünk benne, hogy valamit fog cselekedni az Úr, de hogy ilyet??? Felfoghatatlan, hogy mit tett velünk, s általunk!”

Tényleg felfoghatatlan, hogy ez a zsoltár pünkösöd előtt nagyjából 1000 évvel íródik, s minden sora pontosan ráillik erre a napra, nem véletlen, hogy a tanítványok éppen ilyen euforikus örömben, ilyen, sokszor kissé összefüggéstelen mondatfűzésekkel magasztalhatták az Urat, mint egykoron a zsoltáros. A reggel még csak alig néhány reménykedő, kétségeskedő tanítványt néhány óra alatt többeszes tömeg veszi körül, s e látványnak a felelőssége megrémítheti a túlcorduló örömben fürdőző szíveket (25. v.). De újra a bizalom veszi át a szót: „Isten, aki cselekedett, őt magasztaljuk!” Tegyük ezt mi is!

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 2,1–41

„...ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve...” (14b. v.)

Nem gondolnánk, hogy a felejtés micsoda aktivitást igényel. Az elengedésből fakadó felejtés komolyabb lelki munka, mint a kőfejtés, s nagyon is benne van a sziszifuszi görgeteg nyakunkba hullásának a lehetősége, ha nem Krisztusban indul ez a folyamat, hanem erőből próbáljuk teljesíteni a keresztyén minimumot. Közelebb áll a gyászhoz, mint a lelki dicsőséghez, hiszen egyenként kell elengedni mindent, ami felhalmozódott: a „harag-befőttektől” kezdve az „Év keresztyéne” oklevélig – amit talán mi magunk adományoztunk szerénységünknek nagy alázattal.

Jézus nem ácsorgásra hívott el. Ha leült, meglassult a hívó életed, kérdezd meg az Urat, hogy mi az, ami terhel, lehúz, amit talán csak te nem látsz egyedül?!

Futni csak az tud, aki nem hordja sem dicsőséges, sem szégyenletes tegnapjait.

Ajánlott igeszakasz: Ézs 43,14–20

„Evódiát intem, és Szintikhét is intem, hogy legyen közöttük egyetértés az ÚRban.” (2. v.)

Isten a kapcsolatok Istene. Olyan mélyen vágyódott kapcsolódni az emberhez, hogy mindenestül hasonult hozzá – megrendülök, ha megérint ennek a valósága. Az utolsó vacsorán így szólt Jézus a barátaihoz: *“Vágyva vágytam arra, hogy szenvedésem előtt megegyem veletek ezt a pászkavacsorát.”* (Lk 22,15)

Jézust érdeklik az érzéseink, érdekli a hozzáállásunk. Önbecsapás, ha azt gondoljuk, hogy az újjászületésünkkel lényegében minden el van boronálva; összeolvadunk egy nagy rózsaszín vattacukorban, ami a szeretet, és mást sem tudunk, már csak a békességet hirdetni minden tettünkkel. Az a hibás, aki nem ezt olvassa az életünkből, nem igaz?!

Vizsgáljuk meg ma a szívünket kapcsolataink vonatkozásában! Méginkább: a Krisztusban kapott kapcsolataink vonatkozásában. Van közöttünk valódi békesség? Kérjük Jézust, hogy tegyen bennünket késszé a rendezésre!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 120.

„Átvettem mindent, és bővelkedem. Megvan mindenem, miután megkaptam Epafroditosztól, ami tőletek jött jó illatú, kedves, Istennek tetsző áldozatként” (18. v.)

Hogyan adsz? Mi van a szívedben? Mondom, mit találtam a sajátomban: keserűség, dicsőségvágy, viszonzás-várás, számítás, „hívó minimum”, megszokás, érv Isten előtt, öntetszelgés. Amikor rajtakapom magam, már nyugtázom is: elvetted jutalmadat.

Rögtön megérzi az ember azt is, hogyan ad a másik. Nehéz jó szívvel fogadni, ha Isten nem takarja el a szemünk elől az adomány mögött gyökerező szándékot. Jó illatú, kedves, Istennek tetsző áldozatot vágyunk adni, s mégis sokszor egészen torz valami lesz belőle, mert valahol a mélyen hibás, amiből kiindul.

Így szól a Római levél: *„A reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által.”* (Róm.5,5) Ahogy Isten szeretete kitöltetük a szívünkbe, azt mi semmiképpen sem tudjuk produkálni. Imádságom, hogy Te, aki ma olvasod, s én, aki írom, ebből a Lélek általi túlcsoorduló szeretetből adjunk.

Ajánlott igeszakasz: Róm 5,1–11

„*Aki feddhetetlenül él, biztonságban él...*” (9a. v.)

Szeretném ezt a kijelentést a földi mindennapjaimra teljes mértékben alkalmazni, de gyakran tapasztalom, hogy elérnek a nehézségek, próbák, csapások. Vajon miért történnek meg ezek? A feltétel nem teljesülne, azaz nem élek feddhetetlen életet? Tudhatok-e egyáltalán ilyen életet élni? De hitvallásunk az, hogy „*Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus...*” (Gal 2,20; Károli), akkor pedig én is feddhetetlen vagyok, hiszen Jézus minden kétséget kizáróan az! Élek-e, cselekszem-e úgy, mintha Ő élne helyettem, vagy élem a magam életét, s elvárom az Ige szerinti „védőernyőt”? Valószínűleg félreértem a „biztonságban” jelentését, hiszen Urunkat is e földön sok megpróbáltatás érte, de Ő mindig tudatában volt annak, hogy kicsoda az Atyja, s hogy hozzá megy vissza. Komolyan veszem-e azt, hogy Atyám minden pillanatban gondoskodik rólam, s hogy minden történés, ami elér, arról tudomása van, sőt: akaratlagosan megengedi, hogy kiábrázolódhasson rajtam szeretett Fia képe?!

Ajánlott igeszakasz: Róm 8,18; Zsid 10,32–36

„Az Úr áldása gazdagít meg, a gyarapodást nem lehet erőltetni.” (22. v.)

Megtérésem előtt erőltettem az anyagi gyarapodást, meg is lett a következménye: egy tönkrement házasság volt a jutalom. Ezt követően hosszú ideig napról-napra éltünk, de Isten mindig eltartott, „nem lettünk kenyérkéregetővé”. Meg kellett tanulnunk, hogy az „áldás” nem elsősorban anyagi természetű, az ÚR mindig többet adott, mint amit mi kérni tudunk tőle. Ebben az időben kezdett szavam járásává válni, ha valaki búcsúzáskor azt kívánta, áldjon meg az Úr: „Köszönöm, teszi!”

Ebben az évben teljesen váratlanul olyan gazdagsággal árasztott el, hogy az adósságaink visszafizetése után még a régen halogatott, de szükséges fejlesztéseket is el tudtuk végezni. Visszagondolva a mögöttünk lévő útra, felettébb áldani tudom nevelési módszerét: előbb kiszabadított az anyagiaskodás bűvköréből, megtanította és begyakoroltatta a „ne aggodalmaskodj” parancsát, majd végtelen gazdagságából megengedte bizonyos dolgokban a továbblépést. Kíváncsi vagyok a következő tananyagra: remélem, hogy abból nem kell többször évet ismételni.

Ajánlott igeszakasz: Lk 12,16–31

25. hét

„Jól gondoljátok meg azért, hogyan járjatok: nem mint esztelenek, hanem mint bölcsek. Áron is megvegyétek az alkalmat, mert a napok gonoszok.” (Ef 5,15–16)

A figyelmeztetés és a próba, fenyítés nekünk, Isten gyermekeinek, kiváltságunk része. Mert, ha nem szólít meg szeretettel Urunk, és ha próba, fenyítés nélkül zajlik életünk: lelassulunk, hamis utakra térünk, elkorcsosodunk, elsatnyulunk. A hitéletben is döntő a járás, ezért jól meg kell gondolnunk minden lépést. Az esztelenek /bölcesség híjával küszködők/, mindig sokallják mindennek az árát. Nem veszik meg a szükségeset sem. Döntéseik az önnyugtatóig ha érnek: „Ej, ráérünk arra még!” – vallják Pató Pállal. A bölcsek hálásan elfogadják a figyelmeztetést és az alkalmat az árán veszik meg, nem szalasztják el. Tudják tapasztalatból is, az Úr figyelmeztetéséből, hogy *„a napok gonoszok”*, mert az idő visszafordíthatatlan, és a végső idők egyre fokozódóbb gonoszsága is valóság.

Boldog vagyok, hogy Uram figyelmeztetését folyamatosan meghallom és a fenyítés alól sem szökhettem meg eddig. Az Úr jelenlétében élni, az áron megvett alkalom csodája.

Berke Sándor

„Dicsérjétek az Urat! Teljes szívből dicsérem az Urat az igazak körében és a gyülekezetben.” (1. v.)

Az Úr dicséretére kap felszólítást az ő népe. Felemelő és csodás ez a megbízatás. Lehet – és kell is – Őt dicsérni. Nemcsak azért, mert egyedül Őt illeti ez meg, de azért is, mert méltatlannak érzem magunkat erre a feladatra. Ki vagyok én, hogy ilyen hatalmas megbízatásom legyen? Márpedig a zsoltáríróval állítom: „teljes szívemből dicsérem az Urat!” És az is csodás, hogy nem egyedül élek dicsőítő életmódban: *„az igazak körében, a gyülekezetben”* szolgáló társakra letem, hogy Kálvin imájával szólva: „Íme, egybe gyűltünk itt, az angyalok és az üdvözült lelkek társaságában, trónusod elé visszük áldozatunkat...” Nem vagyok hát „magányos farkas” a hitvallók, az Urat dicsőítők között, hogy különségemmel tüntessenek és elzárkózzak minden féle emberi közösségtől.

Jó ez a dicsőítő tartalmú közösségi élet. A Bárány énekét tanulni zengeni tisztán, örömben, hódoló, dicsőítő közösségben.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 113.

„A mással jót tevő ember bővelkedik, és aki mást felüdít maga is felüdül.” (25. v.)

A bővelkedés és a felszabadult, üde élet minden kor emberének vágya, eszménye. Mennél önzőbben próbálja azt megragadni, annál távolabbinak látszik. A gonosz próbálkozhat az embertárs járandóságának visszatartásával, vagy a saját terményének áruba nem bocsátásával, gonoszságot forralva magában, – szűkölködés és átok jön rá. Az istentelen és bűnös elnyeri jutalmát már itt a földön. Nem csoda hát, ha valaki keresi a bővelkedés és felüdülés titkát. Az megtalálható.

Mással jót tenni, mást felüdíteni, a másikhöz igaz szeretetben kapcsolódni, – ebben van a bővelkedés és a felüdülés. A másik emberről tudni a nevét, életkorát, a róla keringő híreket, – kevés a felüdítéséhez, de a saját felüdülésünkhöz is. Önzés, beteges visszafogottság, a másik előtti lelepleződés félelme, gátlak úgy a felüdítés/felüdülés, mint a bővelkedés útján... Mekkora öröm: a felebarátot úgy szeretni, mint önmagamat!

Ajánlott igeszakasz: Fil 4,10–20; 1Pt 4,8–10

„Aki elnyomja a szegényt, gyalázza annak Teremtőjét, aki pedig tiszteli őt, az könyörül a szűkölködőn.” (31. v.)

Van az emberi társadalomban – még a hitéleti közösségekben is – ”szegény”, miként van „gazdag” is. És ezek nem tudják kikerülni egymást... Mindig összetalálkoznak. Mindkét állapotbelit az Úr alkotta. És ő nem tartja egyik állapotot sem kizárólagosan rossznak, vagy jónak. Az Úr pedagógiája az: Hogyan viszonyulnak egymáshoz? Mert lépten nyomon összefutnak. Mi történik a találkozáskor és az együtt töltött időben?

A másikhoz való viszonyulás, a Teremtőhöz való viszonyulás következménye. Mielőtt emberszeretetünk mérődne le, -az Urunk iránti tiszteletből, teljes szeretetből vizsgálunk. Teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből szeresd az Urat, és felebarátodat, mint magadat! A társadalmi, gazdasági különbség, nem nullázza le a szeretet- s a felelősségérzet csodáját.

Ajánlott igeszakasz: 2Kor 8,1–9

„Jobb a kevés az Úr félelmével, mint a tömérdek kincs háborúsággal.” (16. v.)

Mennyi a „sok” és mennyi a „keves”? És a „tömérdek kincs” után nem azért vágyódik a bűnben született ember, mert reméli, hogy a „van”, a dobzódó jólét minden problémára megoldást hoz? És az Úr félelme, mint a bölcsesség kezdete, miért jó? A kevés is jobb Vele, mint a háborúságot hozó kincshalmaz Nélküle. És hogyan lehet ezt az összehasonlítást kezelni? Ha az Úr félelme – nem Tőle félni, hogy bánt, büntet, – attól félni, hogy megbánthatom az Atyát, holott csak hálával tartozom Neki. Ami mások szerint „keves”, az a mi számunkra a megelégedettséget jelentheti. A békességgel kapott, fogadott „keves”, csak az elégedetlen, zúgolódó, irigy, önző, félős szív szerint szégyellni valóan kevés. Az Urunk iránti hálaadásra az bőségesen elég! A békétlenségben, háborúságban szerzett, majd birtokolt kincs, soha sem enged hálásnak lenni. Csak még több kincs birtoklására vezet, kényszerít. Ezt a kincset jobb minél hamarabb elveszíteni, nehogy az Úr jelenlétének jóságát veszítsük el miatta. Inkább a bűnbánó fiú útján járni, a visszafogadottak „kevesét”, az örömnepet nyerve, mint a nagyobbik testvér „tömérdek kincsét” birtokolva az Atya iránti zúgolódás, elégedetlenség háborúságával élni.

Ajánlott igeszakasz: Mt 6,19–20; 1Tim 6,6–10; 17–19

„Bízzad az Úrra dolgaidat, és teljesülnek szándékaid!”
(3. v.)

A mindentől és mindenkitől független, autonóm ember, leginkább Istenétől, Urától szeretne szabadulni. Csak önmagában bízik. „...magamban bíztam eleitől fogva” – írta József Attila. És ez azt eredményezi, hogy megmásíthatatlanul büszke és szomorú. Mert szándékai, tervei, projektjei torzóban maradnak, csonkán. Erre a helyzetre a választékosan gazdag pótlékok sem adnak megelégedést. Csak ha az Úrra bízza az ember a „dolgait”, élete egészét, adottságaitól elkezdve, álmain át, vágyai egész leltárát, – megvalósított terveit és befuccsolt projektjeit, – minden dolgát, csak akkor világosodik meg előtte: szándékait is az Úrtól kapta, és ő már semmi mást nem akar önfejűen, mint amit Isten akar. „Legyen meg a Te akaratod!” Ezért főnyeremény az Úrra bízott dolog, öröm, vágy, vélemény, látásmód, mert a beteljesülés boldogságának a része lehet az. Az Úrtól függeni, rá bízva dolgainkat, az azt jelenti, hogy igazi, teljes szabadság nyertesei lettünk. Nem a depresszió, sem az értelmetlen megsemmisülés utunk célja. A beteljesült szándékok az Úr akaratának a megvalósulásai.

„Jobb szelíd lélekkel az alázatosak között lenni, mint zsákmányon osztozni a kevélyekkel.” (19. v.)

Két élethelyzetet hasonlít össze a szentíró. Az elsőt ő jobbnak minősíti: az alázatosak között szelíd lélekkel lenni. Mindkét jellemvonás Jézustól tanulható csak, azt követően, hogy magunkra vettük az ő igáját, és akkor *„...lelketek nyugalmat talál”* (Mt 11,29b) – ígéri meg Jézus. Ezért *”boldogok a szelídek, mert ők öröklük a földet”* (Mt 5,5). Az összehasonlítás vesztes eleme – az, ami rosszabb, – *„zsákmányon osztozni a kevélyekkel”*. Csak erőszakos úton lehet bármit, bárkitől zsákmányolni. A zsákmányon osztozók között, a kevélyek előnyben vannak. Az önteltségük, birtoklási ösztönük tovább megy, hogy azt is birtokolhassák, ami nem az ő részük. A gyengébb ilyenkor vagy hárít – kimagyarázva magát – vagy összetörik az esélytelen vidalban. Az osztozás csak látszatra eredményes. A kevélyekkel osztozni, az alulmaradás iskolája. És ezt a tantárgyat nem lehet a Jézus tanrendjében megtalálni. Sokan, önfejűen, öncélúan zsákmány- és sikerorientáltan élnek. A küzdés során, de utána sem találják a helyüket, nyugalmut, békességüket.

Boldogságról az ő esetükben, véletlenül sincs szó.

Ajánlott igeszakasz: 1Pt 5,5–6; Róm 12,16

„Minden időben szeret a barát, de testvérré a nyomorúság idején válik.” (17. v.)

A barátság nem tud elméleti, virtuális lenni. Csak a gyakorlatban mutatkozik az meg, hogy meddig él. A szerető, igaz barát megmarad-e minden időben? Testvérré válik-e a nyomorúság idején? Dávid és Jónátán barátsága álljon előttünk példaként. A társadalmi különbség, a helyzeti ellentét, vagy a megszállott király-apa sem tudja szétszakítani barátságukat. És mennyire testvérré lesz Jónátán Dávid számára az üldözés idején. Érte apjával is konfliktusba kerül, – ha vállalja is végül apjával, Saullal az együttmaradást és pusztulást. De Dávid testvéri szeretete Jónátán halála után is megmaradt, a próbák kontrasztok ellenére. Sőt, annál inkább megmarad, minél nagyobb áldozatot kellett hozni érte. Barátságuk Urunk irántunk való barátságát vetíti elénk. Mert Jézus barátsága a bűneink éjsötét nyomorúságában testvériséggé vált. Így lettünk örökös társaivá a Fiúnak.

Ajánlott igeszakasz: 1Sám 23,15–18; Jn 15,12–17

26. hét

"...dicsérjétek nagyságához méltóan! Dicsérjétek kürtzengéssel, dicsérjétek lanttal és hárfával! Dicsérjétek dobbal, körtáncot járva, dicsérjétek citerával és fuvalával!"
(Zsolt 150,2b–4)

A gitár nyaka eltört, már egy éve csak állt a templom sarkában. Jó gitár volt, de nem drága, nem érte volna meg a javítás. Egy srácnak adtuk, ha megjavíttatja és gyakorol, akkor viheti. Végül a sportot választotta a próbák helyett. Más fiatalokat is megszólítottunk az ifiben, hogy jöjjenek, van már egy dobos és egy gitáros. De hiába a zeneiskolai múlt, nem jönnek a próbára. A próba napján azután ott állt egy lány-testvérpár, akiknek külön nem is szóltunk. Kezükben hegedű és fuvola. Egyikük a zongora mellett is ígéretesnek bizonyult. Így azután legközelebb is tartunk próbát az ifjakkal.

Halustyik János dr.

"De elküldött előttük egy embert, a rabszolgának eladott Józsefet. Lábát bilincsbe szorították, őt magát vasra verték, míg jóslata be nem teljesedett, és az ÚR szava igazolta őt."
(17–19. v.)

Ez a zsoltár a mindenható Isten megváltó tervét írja le a történelemben. A zsoltáríró az akkor ismert, megélt csodákra gondolhatott elsősorban. Azt a tervszerűséget magyarázza ujjongva, ami Isten ígéretei és azok már látható megvalósulása miatt mindennél biztosabb hitet erősít meg a lelkében: Isten létezik, és végrehajtja szeretetteli terveit! S a zsoltáríró még nem is láthatta beteljesedni a Jézus Krisztusban megvalósult ígéreteket, csodákat, próféciákat. Mennyivel inkább extázisszerűen ujjongana akkor!

Mi vajon ujjongunk? Amikor felismerjük mai szakaszunkban a Józsefről leírt történet összefüggéseit Jézus később végbement történetével, megrendülünk-e még? S örvendezésben kiáltunk fel: Ha ezek beteljesültek, akkor meg kell történnie Jézus második eljövételének is! S ez a hit indít-e arra bennünket, hogy bizonyosságot tegyünk Isten igéjének megbízhatóságáról?

Ajánlott igeszakasz: Lk 9,58

"Aki arra felel, amit meg sem hallgatott, azt bolondnak tartják, és megpirongatják. " (13. v.)

Az elmúlt években meg kellett tanulnom, hogy fontos meghallgatnunk minden tényt, mielőtt véleményt mondunk, különben előfordulhat, hogy szégyenkeznünk kell, amikor már minden részletet ismerünk. Ha egy barátunk, munkatársunk vagy ismerősünk egy történetet a saját szemszögéből mond el, nagyon meggyőzőnek tűnhet, és hajlamosak vagyunk, hogy higgyünk neki. De amikor a másik felet is meghallgatjuk, akkor kiderülhet, hogy mégsem volt annyira igaza. Persze erre azt mondhatjuk, hogy tudjuk ezt magunktól is, nem kell ehhez Salamon bölcsessége. De vajon elég komolyan vesszük-e éles helyzetben, amikor például egymásra panaszkodó ismerőseinket hallgatjuk meg? Hívóként különösen nagy ebben a felelősségünk, mert nem foglalhatunk úgy állást semmilyen kérdésben, hogy igazságtalanok legyünk. Legyünk bölcsek, türelmesek, és ne vonjunk le elhamarkodottan következtetéseket, különösen gyülekezeti történetek esetében, nehogy Jézus pirongasson majd egyszer meg bennünket.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 133.

"Hallgass a tanácsra, és fogadd el az intést, hogy végre bölcs légy! " (20. v.)

Zig Ziglar, ismert keresztyén motivációs előadótól olvastam, hogy az egyik legvonzóbb tulajdonsága a nagyhatású vezetőknek, hogy mindig izgalommal tekintenek arra, ha valami újat tanulhatnak, egy képességet, friss megközelítést ismerhetnek meg. Ezzel szemben az egyik ellenszenves jellemző a vezetőkben az "Én mindent tudok" attitűd, ami egyben elzárja őket az új ötletektől. Azok a vezetők akik szeretnek tanulni, lelkesedést és kreativitást adnak minden megbeszéléshez, minden munkakapcsolathoz, és nagy példaképek mások számára munka-környezetükben. A szellemi életben ugyanilyen fontos a tanulás és a növekedés. Ha valaki megáll a fejlődésben, a tanulásban, akkor elszalasztja a legjobb pillanatokat. Ahogyan a fa gyökerei sem állnak le azzal, hogy felszívják a táplálékot, mi sem állhatunk meg abban, hogy folyamatosan töltekezzünk Isten kegyelméből, hanem mélyebbre kell jutnunk. Mit teszel éppen most azért, hogy tanulj valamit, és beépítsd mindennapi keresztyén életedbe?

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 1.

"Utálja az Úr a kétféle súlyt, és a hamis mérleg nem jó dolog. (23. v.)

Kettős mérce – mostanában gyakran hallom ezt. Van, amikor az erősebbnek, ismertebbnek, gazdagabbnak elfogadnak olyan hibát, amit a kisebbnél ítélkezve felrónak. Azután olyan is van, hogy magunknak könnyebben megbocsátunk valamit, mert nem szeretjük összetörtnek érezni magunkat, vidámságot és örömet akarunk hallani, és nem bűnbánattal szomorkodni. Pedig ha ugyanazt a bűnt másnál fedeznénk fel, nem lenne kérdés az ítéletünk. Vagy amikor számunkra szimpatikus embernek elnézzük azt, amit egy tőlünk távolabb álló esetében nem hagynánk szó nélkül. Azt hiszem, ez már előfordult velem is. Így ezt a mai igeverset intésként olvastam, és szeretném elhatározni, hogy nem alkalmazok kettős mércét. Mert az Úr előtt az utálatos dolog.

Ajánlott igeszakasz: Mt 7,2

"Aki vigyáz a szájára és a nyelvére, életét őrzi meg a nyomorúságtól." (23. v.)

A Példabeszédek könyve korábbi fejezetében olvashattuk, hogy lépes méz a kedves beszéd: édes a léleknek és gyógyulás a testnek. Valóban így van ez, mégis hányszor szólunk durván, bántóan, kritikusan, szarkasztikusan, kioktatóan egymáshoz, és sokszor nem az idegekhez, hanem éppen családtagjainkhoz. Magam is naponta el tudom követni ezt a hibát. Talán annyi gond, tennivaló van napunk során, hogy a saját frusztrációnk az oka, és valójában nem akarunk rosszat. De azt okozhatunk. Mert a szavak nem csak gyógyulást hozhatnak, de kárt, betegséget is.

Tudom, hogy annyi mindenre kell figyelnünk, hogy most még egy szempont, jótanács már nem hiányzik. De ez valóban fontos: reggelente kérjük Istent, hogy segítsen vigyázni a szavainkra. Minden fontos beszélgetés előtt gondoljuk át céljainkat, és ne adjuk el a lelkünket "egy jó poénért", ami mást kifigurázhat és rosszul eshet neki. S ha mégis meggesik, ne legyünk túl büszkék a bocsánatkéréshez.

Ajánlott igeszakasz: Jak 3,5–6

"Ne nézd a bort, hogyan vöröslik, hogyan gyöngyözik a pohárban. Bizony simán lecsúszik az!" (31. v.)

Nem vagyok a kultúrált alkohol fogyasztás ellenzője, különösen a bor lehet jótékony kis mértékben, s néha Pál apostolt is idézik ezzel összefüggésben. De ezt a Példabeszédek szakaszt még sosem hallottam idézni. Én magam gyakran kóstolgattam a finom bort felnőttként, és stresszes világunkban azon kaptam magam, hogy - különösen télen, amikor kevés a fény, mert korán sötétedik, s borúsabb az emberek hangulata -, szinte minden nap ittam egy pohárral. A függőség felé sodródásig nem is olyan nehéz eljutni, különösen Magyarországon rosszak a statisztikák, mint a dohányzásban is. Én inkább választottam a semmit sem ivást, mint a minden napi kortyolgatást. Engem azzal mentett meg az Úr, hogy egy súlyos betegséget diagnosztizáltak, s előre fogadtam hálaáldozatként, hogy ha nem halok meg, hanem élek, akkor ezzel is hirdetem az Úr tetteit. Így történt. Társaságban furán néznek rám, s néha nagyokat nyelek egy pohár bor láttán, de nem bántam meg! A rendszeres iszogatás ellen pedig ma is szót emelek, mint ahogyan a dohányzás ellen is.

Ajánlott igeszakasz: Ef 5,18

"Egyél, fiam, mézet, mert jó, és a lépes méz édes az ínyednek." (13. v.)

A tegnapi napon a borról beszélgetett velünk Isten, ma a mézről, de ezúttal nem ez az üzenet közvetlen tárgya. A méz valóban egészséges, finom, de Salamon tovább megy ennél, és hasonlatként tekint a mézre: "ilyen a bölcsesség a lelkednek: ha megtalálod, van jövőd, és reménységed". Milyen bölcsességre gondol Salamon? Arra, ami az istenfélelemből, Isten szeretetteli tiszteletéből, és az ő gyermekként fogadott tanításaiból fakad. Például arra, ami a következő sorokban áll: a hívők is eleshetnek, de ha hétszer elesik is az igaz, mégis fölkel. A másik, hogy ha elesik a rosszakarónk, az "ellenségünk", ne örüljünk a más kárán, és ha elbukik, ne vigadjunk szívből, mert az ÚR rosszállja az ilyet.

Mai harmadik bölcsességünk, hogy ne haragudjunk a gonosztevőkre, ne irigyeljük a bűnösöket! Nem is érdemes, mert – ha bár ma nem is látjuk életükön, – az ige szerint "nincs jövője a gonosznak", a bűnösök mécsese kialszik, ha meg nem térnek Istenhez. Higgyük el ezt az Úr szavának, amit Salamonon keresztül üzen: Ne járnunk a bűnösök útján, ne irigyeljük meg életvitelüket!

Ajánlott igeszakasz: Péld 1.

„Sötétséget küldött, és sötét lett, mégis ellenálltak szavának.” (28. v.)

Istennek az az üzenete, hogy Ábrahám leszármazotainak otthont ad, központi szerepet tölt be a megváltás tervének megértésében. Vágyunk egy otthonra, egy helyre, ahol biztonságot, vigasztalást, örömet és szeretetet találunk, mert egy olyan világba teremtettünk eredetileg, ahol nem volt halál vagy szeretetlenség. De az Éden elhagyása után ez a világ már nem lehet igazi, tökéletes otthonunk. Olyannyira, hogy amikor Isten Fia eljött, nem volt egy hely, ahol fejét lehajthassa (Lk 9,58). Ebben a szakaszban a zsoltáros kiemeli az egyiptomi csapásokat, amelyek az abszolút sötétséget jelentették, és okuk az Isten szava elleni lázadás volt (28. v.). Az engedetlenség egyetemes következménye nemcsak az otthontalanság, hanem az elmére boruló sötétség, ami a gondolkodásunkban azt eredményezheti, hogy jelentéktelen dolgokkal foglalkozunk, az érzelmeink pedig a félelem, a harag, vagy a keserűség csapdájába kerülhetnek. Magam is hányszor eszméltem rá visszatekintve, hogy milyen hiábavalóságokon pörögtem.

Ajánlott igeszakasz: Ef 5,1–14

Bevezetés Mózes első könyvéhez

A Bibliában ez a „Kezdetek Könyve” a „Genezis”. Foglalkozik Istennek emberrel való történelme alapvető kérdéseivel, Istent mindenhatónak tanúsítja, aki mindent kezében tart. Ő alkotta az egész világmindenséget, mégis mindenkivel egyéenként bánt, mindenkihez egyenként szól.

Az őstörténet:

A Genezisnek 1Móz 1-11 fejezet-részei az ember Istenhez való viszonyának alapvető kérdéseivel foglalkozik. Isten akaratából született maga a világmindenség és az emberiség is. A könyv keletkezésének idején a természettudományi ismeret alapja még a közvetlen megfigyelés volt. Kijelentésük kifejezései költőiesek de azokat Isten Lelke hatja át. Ez az, ami miatt üzenetük ma is érvényes még ha jelenlegi természettudományi ismereti formáinknak nem mindig felelnek meg. A bűneset szétrombolja azt, ami a kezdetben „igen jó” volt, de Isten munkálkodását, ráhatását e világra nem tudja megtörni. A további elbeszélésekben az áldás és bűn kettősen ellenkező előjelei mutatkoznak. Az emberiség szaporodásával megjelenik az áldások sora, de az újból és újból megjelenő bűn valóságossá teszi a szakadékot, ami ember és Isten között létrejött.

Az ősatyák történetei:

Családtörténeteket beszél el az 1Móz 12–50. rész. Itt előtérben az „ősatyák” állnak, de ebben a régi patriarchális társadalomban mégis nagyra értékelték az asszonyok életét, személyét.

Három generáció történeteit: Ábrahám, Izsák és Jákób, olvashatjuk a (2Móz 3,6.) részekben. Fő személyei mindenk előtt Ábrahám és Jákób majd József (4. generáció). Izsák, főként mint Ábrahám fia és József nagyatyja szerepel. Az elbeszélésekben átfogó történeti változatok vannak: Kijelentés az ígért földjére és annak megvalósítása, - éhínség - szorongattatások, - félelemből esett asszony kiadatás,- terméketlenség,- testvérek közötti civódások, harcok stb.

Az elsőszülöttségi áldás nem automatikusan öröklődik, hanem Isten szabad akaratán és ajándékozásán (Izsák Izmael helyett, Juda és József Ruben helyett, Manassé helyett Efraim). Ábrahám-, Izsák- és Jákób története korai egyszerű epizódok, de József története egy megragadó, -önmágán is túlmutató elbeszélés (1Móz 50). Az ősatyák történetében Isten úgy jelenik meg, mint alkotója ennek a világnak. Egyénenként fordul az emberhez, útjaikon elkíséri őket, együtt jár velük és bűnös tévútjaik ellenére sem engedi velük kapcsolatos terveit vakvágányra terelni.

*Dr. Christoph Rösel, Stuttgart
a Német Bibliaszövetség főtítkára*

Bevezetés Pál apostol rómaiakhoz írt leveléhez

A levél üzenete:

A római levél által ismerjük meg, hogy Isten hogyan bánik el a bűnnel és az ennek következtében károsodott, sérült világgal. A bűn ugyanis mindent tönkre tett. Isten

azonban beavatkozik, visszaszerzi azt, ami az övé. Megmenti az embert, a törvényt, amellyel visszaéltek, a bűn által meggyötört teremtettséget és választott népét. Ezt tette lehetővé Krisztus. Az ő halála nemcsak egy közbenső ütközet a gonosz „személyzetével”, a halállal, az ördöggel szemben, hanem végleges győzelem. Ezt az isteni közbeavatkozást nevezi Pál „Isten Igazságának”.

Az üzenet felépítése:

1,1-17: Bevezetés – *Isten igazsága.*

Pál bemutatkozik, üdvözléseit közli, majd megnevezi a fő témát: „Isten igazságát: a megigazított ember hitből él.” Ezt a kijelentését indokolja és részletesen kifejti.

1,18 – 3,20: *Isten haragja* – Miért van szükségünk Isten igazságára?

Minden ember a bűn miatt Isten haragja alatt van, ezért szükséges neki Isten igazsága. Semmilyen törvény, semmilyen tiltakozás, nem segíthet az emberen. Ez a helyzet érvényes mindenre, minden időben.

3,21 – 4,25: *A Jó Hír megérkezett* – hogyan kapjuk ezt meg?

Krisztus lett a mi Igazságunk. Isten Jézus engesztelő halálával teszi igazzá az embert. Nem a mózesi törvény, hanem Ábrahám hite alapján kapjuk az örök élet ígéretét.

5,1 – 15,13: *Mit ad számunkra a megigazultság?*

Keresztyéneknek új életet, benső öntudatot, Istennel való megbékélést (5.fej.); szabadulást a bűntől (6.fej.); a törvénytől (7.fej.), haláltól (8.fej.) és az üdvösség bizonyosságát. (8.fej.) Izráelnek adott ígéretek

megvalósulása a 9,11–11,36. részekben olvasható.

12,1–15,13: *Tevékeny életet a keresztyén ember számára*

A hívő ember erőt kap az Istennek tetsző életvezetés kialakítására: Istenhez, közösségéhez, a nemhívókhöz, az államhoz, a körülötte élő gyengékhez (15,14–16,27).

15,22-től *Befejezés.*

Útitervek; intések; óvás a tévtanítóktól; végül Tertius, a levél írójának üdvözlése; záró dicsőítő szavak.

Áttekintés:

A Bibliának ez a levele a többi levélhez képest, a legtöbb ember életét változtatta meg. (Pl. Augustinus, Luther, Wesley, Barth Károly és még sokan mások, kikről nem is tudunk.) Ezek az emberek e levélen keresztül szabadultak meg az üres, szokássá lett vallásosságtól és Isten ezen keresztül állította be őket áldássá sokak számára.

*Johannes Wegner,
Baknang-Liebenzell (Németország)*

Bevezetés Sámuel első könyvéhez

Áttekintés:

Az 1Móz –től a 2Kir könyvei folyamatosan mondják el Izráel történelmét, – helyesebben mondva – Isten történelmét Izráellel. Izráel népe hosszú időn át volt úton a megígért föld felé. Az 1Sám-tól már Kánaán földjén láthatjuk őket, átmeneti zaklatott időkben. Miután Izráel népe megérkezett az országba, történelmének menete hullámszerű. Ha jól ment soruk, nem törődtek Istennel. Ennek meglett a következménye, Isten a szomszédos

idegen népek kezébe adta őket, sorsuk rosszra fordult. Megemlékeztek Istenről, megtértek és Isten bírákat hívott el, akik győzelmes harcokba vezették őket. Ez a történet nem egyszer megismétlődött.

Sámuel bíróvá történt elhívatása már mutatja, hogy új történelmi fordulat jön, és ő nem annyira mint népének megszabadítója a külső ellenségeitől, hanem mint Istentől törvényesített vezető jött el. Sámuel személyében egyben pap és próféta jelent meg. Élete végén Izrael népének nagytekintélyű politikai és lelki vezetője. A nép körében azonban egyre nőtt a vágy egy király után. Sámuel hiába óva, intette őket, hogy Isten királyságát emberi királlyal ne helyettesítsék. A végén mégis Saul és Dávid „királycsinálójává” kellett lennie. A továbbiak során kiderül, hogy Saul - első időkben elért sikerei ellenére - Istenhez mennyire hűtlen lett és mint király csődöt mondott. Ugyanebben az időszakban kezdődik Dávid felemelkedése.

A könyv felépítése:

Történeti időrendi felosztás sorrendje a következő:

- 1 - 7 Sámuel: Izrael bírása,
- 8 – 15 Saul: Elhívatása és elvettetése,
- 16 – 31 Dávid: A pásztorfiúból lett király.

A könyv üzenete:

Tartalmi részletek:

- 1. Meg nem bocsátott bűnnek következménye van.
- 2. Isten mindennek ellenére eléri célját.

Az ember Istenhez hűtlen lett és saját tervei alapján rendezte életét (pl. Éli fiai 2,11 kk.; Izrael vezetői, vénei 8,4-7; Saul 13-15; 19,10-16). Magatartásukkal súlyosan

terhelték Izrael egész népét (pl. a Filiszteusoktól elszenvedett vereség). Mindezen hűtlenségek és bűnök ellenére Isten az ő terveit, célját megvalósítja (pl. Sámuel elhívása, Saul és Dávid élete 3,1-21; 9,1-16; 16,1 kk). A királyság intézményét is, ami pedig a népnek Istentől való elpártolását jelzi (8,7), összeköti az eljövendő Messiás ígéretével. Megrendítő látni ahogy Isten az üdvtörténelmet írja Hofni és Fineás vétke ellenére, Saul történetének ellenére, a mi bűnösségünk ellenére.

*Heiko Metz,
(TABOR Ev.Főiskola referense) Marburg*

Bevezetés Máté evangéliumához

Áttekintés:

Máté evangélista Jézust úgy ismerteti meg velünk, mint a rég előre megígért Megmentőt (1,22,és köv.). Jézus egész élete az Ótestamentumban leírt ígéretek pályáján folyt le, a középpontban azonban nem a győzelmes király, hanem „Isten szenvedő szolgája”(26,54) áll, aki bűneinket magára vette és betegségeinket hordozta (8,17). Ez a kijelentés nemcsak kulcs Jézus életének megértéséhez, hanem elutasítása mindazon kortársainak, akik elfogták őt, noha mint Messiást kellett volna üdvözölniük. A konfliktus középpontja Jézusnak egyedülálló kijelentése, amelyet az evangélista világosan ismételtlen kimond: „Dávid Fia” (9,27 és kk). Ezt az Ő tettei és élete igazolták (11,2), és amit nemcsak tanítványai hangoztattak, hanem még a démonok is kényszerültek elismerni, amikor „Isten Fiának” jelentették ki őt (8,29; 14,33).

Jézus és Isten népe:

Máté evangéliumában nyomatékosan utal a párhuzamokra, amelyek Jézus élete és Izráel történelme között láthatók: Ahogyan Izráel népe történelme kezdetén Egyiptomban tartózkodott, ugyanez történt Jézus életének kezdetével (2,13-23), majd hasonló volt a történet a pusztai úton is (4,1-11). Ellentétben azonban az ótestamentumi zúgolódó néppel, Jézus megállt a kísértésekben. A „hegy” ahol Jézus tanított, párhuzamot mutat a Sinai hegygel, ahol Isten tanította Mózeset. Jézus maga is idézi ennek az isteni törvénynek szavait „Hallottátok, megmondatott a régieknek” és állítja szembe azzal, amit ő mond „Én pedig azt mondom néktek,, (5.21 kk). Jézus isteni tekintélyével szólal meg és magyarázza, hogyan kell értelmezni az Isten által adott törvényt. Érthető, hogy *„a sokaság álmélkodott tanításán mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van”* (7,28 kk).

Jézus és tanítása:

Máté leírásában jelentős az, ahogy Jézus tanításait közli. A hegyi beszéd (5-7.), a 12 tanítvány kiküldése (10.), a példázatok fejezete (3.), az utolsó időkről és az ítéletről szóló leírás (24-25.), meghatározott részek, amivel az első evangélium írója Jézus tanításának fontos mondanivalóit ismerteti. A középpontban azonban elsősorban Isten Birodalma áll, kora szokásos zsidó felfogásához hűen. Máté ezt az „Isten országa” névvel illeti. Jézusban ez jött el! (12,28), – követői ebből élnek, szavakban és tettekben erről tesznek tanúságot, – hatalmát pedig az idők végén Ő állítja majd helyre.

Az evangélium befejezése a nagy missziói parancs (28,18-20). Habár küldetése idején a Messiás tevékenységének színtere csak Izráel földje volt, az Őt követők küldetésének színtere már az egész világra korlátozás nélkül érvényes.

*Dr. theol. Thomas Weißenborn,
igazgató h. Marburg- Bibelseminar*

Bevezetés Sámuel második könyvéhez

Áttekintés:

Sámuel második könyve Dávid király történetét írja le. A királyság kiépítése útjának konfliktusait, harcait, majd a trón elfoglalását, és Dávid történetét arra az időre, amit már mint király élt meg. Mindezeknek tulajdonképpeni előtörténetét az 1Sám könyvben találjuk meg. Sámuel, mint Izráel bírása maga kente fel Saul királlyá. Saul, azonban mint király, csődöt mondott. A döntő,– filiszteusok ellen vívott – csatában halt meg. Az Istentől elhagyott Saul, a Sámuel által már előzőleg királlyá felkent Dávid követi. Számára a trónhoz vezető út azonban csak Saul halála után lett szabaddá. Dávid Júda és Izráel feletti királyságával, Jeruzsálem elfoglalásával lett a későbbi templomépítés előkészítője, majd a külső ellenségek legyőzésével és az ország területének nagymértékű kiterjesztésével megalapítója az ótestamentumi Izráel államának. Istent teljes szívvel szolgált (1Kir 3,6). Isten neki tett ígéretet (7,12 kk), hogy a Messiás, az ő házából fog származni, de az üdvre, amit Ő hoz, még várakozni kell.

David – Saul:

Dávid nem volt szent ember. Ahogyan elődje Saul sem volt az, de a nagy különbség bűneikhez való hozzáállásukban mutatkozott meg. Saul nem tudta belátni, hogy hamisan cselekedett, igaznak vélte magát Istennel szemben és ragaszkodott téves meggyőződéséhez, amikor Sámuel őt kérdőre vonta (1Sám 15,10.fej.). Ezzel szemben Dávid, miután elkövette Betsabéval a házasságtörést (12.) és Nátán próféta eljött hozzá, be tudta ismerni bűnét és megalázkodott Isten előtt. Bűne következményeit mindenképpen viselnie kellett. Ezután megmaradhatott királyi trónján és Isten nagy ígérete is, hogy a Messiás az ő házából fog származni érvényben maradt.

A könyv üzenete:

Mindkét királyság történetét példaként kell olvasnunk. Az 5Móz 17. és 28. rész is korábban ezt tárta elénk. Az a király, aki Istentől engedi magát vezettetni, áldást hoz országára. E történetből egyúttal az is kiderül, hogy Dávid jelentősége nem annyira az ő taktikai, diplomáciai, ügyességén múlt, hanem Istenhez való ragaszkodásán, Aki az egész történelmet irányítja.

Így lett 2Sám könyve egy igazi Istennel való élet tankönyve, a mi számunkra is.

*Heiko Metz,
(TABOR Evangéliumi Főiskola Referense) Marburg*

Bevezetés Pál apostol filippiekhez írt leveléhez

Áttekintés:

Ennek a levélnek különösen a 2,6-11 része követeli meg annak átgondolását, hogy Jézus Krisztus a legmagasabbról az emberileg elképzelhető legmélyebbre érkezett. Nemcsak a rabszolgaságot, hanem annak legszégyenletesebb halálát vállalta a kereszten. Ezek után emelte fel őt Isten a legmagasabbra, hogy előtte mindenki hulljon térdre, és minden az ő uralma alá kerüljön. Ennek a megalázkodásnak az ereje hatja át e levél sorait elejétől végig. Pál börtönben van, és a reá váró ítélet és más szorongattatás közben is higgadt, nyugodt. Megosztja a filippibeliekkel azt, hogy élet és halál között van, és elmondja nekik, hogy ebben a helyzetben is mi az ő fő törekvése: „Hogy megismerjem őt és feltámadásának erejét, valamint a szenvedéseiben való részesülést.” (3,10 és kk). Aki előtt ennyire világos a cél: nékem az élet Krisztus és a meghalás nyereség (1,21), megérthetjük belőle, hogy az egész filippi-levelet miért hatja át annyira az öröm, amire a külső körülmények egyáltalán nem szolgáltatnak alapot. A vizsgálati fogság és kimenetele ellenére valamint az, hogy esetleg a gyülekezetre is hasonló sors vár (2,28),– mialatt még tévtanítók is tolakodnak a gyülekezet ajtaja előtt,– az apostolt mégis eltölti a szó szoros értelmében vett öröm, mert öröme „az Úrban való öröm”. Biztos benne, hogy Isten mindenkinek felett áll, mindeneket irányít és – a látszat ellenére – semmiképpen nem engedi a történelem fonalát kezeiből

kivenni. Az apostol azt is tudja, hogy pere az ő üdvét szolgálja (1,19), bármi is legyen annak kimenetele, felmentés vagy halálos ítélet. Afelett is örvendezik, hogy Isten mindent, még az emberi irigységéget, versengést is az evangélium hirdetésének szolgálatába tudja állítani (1,15.17). Egyéni érdekeknek a gondolata is messze van tőle, számára csak az evangélium továbbadása a fontos. Az Istenben való szilárd bizalom az alapja annak, hogy Pál minden probléma ellenére sem veszítette el bátorságát. Tudja, hogy Isten a filippi gyülekezetet kezében tartja és célját el is éri velük.

Befejezés:

Pál mindenben, ami vele történt Isten kezét látja, és tapasztalja. Életét ennek megfelelően rendezte be és bátran ajánlja magát példának a filippiek számára, mert Isten tette őt erre alkalmassá. Ennek a levélnek a nagy kihívása ebben áll: Tudunk-e úgy bízni Isten erejében, mint az apostol, aki ezt az erőt az alázat útján mutatta, élte elénk.

*Dr. theol. Thomas Weißenborn,
igazgató h. Marburg- Bibelseminar*

Bevezetés a Példabeszédek könyvéhez

Áttekintés:

„Mert miképpen aki tejet köpül, vajat csinál; és aki erősen fújja ki az ő orrát, vért hoz ki bekőle;: Aki pedig haragot szít, az viszályt kelt.” (Péld 30,33). Ez a bibliai vers mutatja, hogy a Példabeszédek szerzője/szerzői környezetüket megfigyelve hogyan jutottak e könyvben

leírt megállapításaihoz. Az eredményt azután tömör formulákban közlik pl. (6,6-8). E gondolkodás és ismeretközlés formába tartoznak: Példabeszédek, Prédikátor, Jóh könyve, és Énekek Éneke - tartozik bele. Ez az ótestamentum bölcsességirodalma.

A Példabeszédek középpontja az ember és viselkedése, magatartása. A sikeres életben milyen az embernek Istenhez és embertásaihoz való viszonya. E könyv Istennek az emberekkel való nagy (üdv)-történetével alig foglalkozik. Főként azzal, ahogy az ember Istennel találkozik, aki mindent bölcsen rendezett el. Ezt a rendet érzékeli a „bölcs” és így akar élni.

A könyv tárgyalási köre:

Teológiai szemszögből a teremtetéstörténet a legfontosabb téma (8,22-31 - 1,7; 9,10; - Zsolt 111,10). Alapvető az Isten által teremtetett életrend és annak összehangolása a mindennapi élettel, és gondolkodással (pl.10,4). Ezt az összehangolást Isten a maga erejével végzi el. *„Az Úr áldása gazdagít meg, a gyarapodást nem lehet erőltetni”* (10,22). A „bölcs”-gondolkodásban nem találunk működő automatizmust, ezért itt is, mint minden szabályban lehetnek kivételek. A legtöbbször mégis érvényesül a párhuzam: *„Aki vermet és, beleszik és aki követ dob el, arra esik vissza,”* (Péld 26,27; Préd 10,8). E párhuzam-összefüggések nélkül a „bölcsesség-gondolkodás” nem is létezhetne. De az ilyen szabályismeretek határait nem veszíthetjük szem elől (Zsolt 73). Az élet menete túlságosan is bonyolult ahhoz, hogy a szabályok minden esetben magától értetődőek lennének.

Felépítés:

A klasszikus bölcsesség-kijelentés két sorból áll, amelyek párhuzamos felépítésűek. Az egyik egy kijelentésmondat, a másik megmagyarázza az összefüggést, amit a megfigyelés, és megtapasztalás igazol (14,15). Az intőmondat egy parancs vagy tiltás, a hozzá fűzött megindokolással (3,1.2). Az áldásmondások „*boldog az...*” kijelentéssel kezdődnek (3,13; 8,34), ez után következik annak leírása, hogy az kire is érvényes.

A számsoros mondások több azonos tartalmú megfigyelést fűznek egybe. Ezek legtöbbje a 30. fejezetben van.

*Dr. Christoph Rösel, Stuttgart
a német Bibliaszövetség főtitkára*

A könyv elkészítésében közreműködtek:

Szerzők nevei, akik a vasárnaptól szombatig terjedő hetek igéihez a magyarázatokat írták, olvashatók a vasárnappal kezdődő hét előtti rövid bevezető alatt.

Szerzőkkel és lektorokkal való koordinációban, lektorálásban, a bibliai könyvek ismertetőinek összeállításában, a javítások számítógépes kezelésében, a nyomdai szerkesztésben („tördelésben”), a címlista összeállításában közreműködtek még:

Czirbusz Endre

Miklóssy József

Miklóssy Józsefné

Nagy Zsolt

Tokodiné Baji Tímea

és még sokon mások, akik a postázásban, a terjesztésben, szállításban vesznek részt.

Munkánkat nagy mértékben segítik olvasóink észrevételei. Ezért kérjük, mindenképpen ossza meg velünk javaslatait a könyvvel kapcsolatban a Bethánia CE Szövetség címére (1094 Budapest, Angyal u. 30.) vagy a fenysugarak@ce-union.hu e-mail címre küldött levélben. (E most megjelent könyvecske is változott olvasóink észrevételét figyelembe véve.)

A könyv beszerezhető:

Bethánia CE Szövetség iratterjesztésében
1094 Budapest, Angyal u. 30. Tel: 06-20-3816062

CE Szövetség Románia Központjában
540181 Tg. Mures, Hegyi Lajos u. 9.

CLC Keresztény Irodalmi Alapítványnál
1074 Budapest, Hársfa u. 19.

DRESZKK Bibliás Könyvesboltban
Budapest, Ráday u. 28.

Good News Kft.-nél
1073 Budapest, Dob u. 74.

Huszár Gál Kft. Papír és Könyvesboltban
1052 Budapest, Deák tér 4.

Luther Kiadónál
1085 Budapest, Üllői út 24.

Pro Credo Könyvesboltban
4400 Nyiregyháza, Színház u. 12.

A Fénysugarak olvasható a világhálón:

Parókia - a református portál:

www.parokia.hu

Bethánia CE Szövetség hivatalos weboldala:

www.ce-union.hu